

ഒ റ യ തി

ക്ലാത്ത് ജനാർഹമുദ്ദനാൾ.

ഒ റ യ തി

ചുമതലക്ക് പാഠം :

കനാത്ത് ജനാർദ്ദനരേണൻ.

ഉള്ളിവപേരുക്

യോഗക്രമം കമ്പനി സ്ഥിരം വക
മംഗളാദിയം പ്രസ്തിൽ അച്ചടിച്ച
പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിങ്കൽ.

1102

വിജ 8 നം.

ഈ ചുമതലക്ക് കമ്പനിക്കു മാത്രം.

ഭാര്യ

ആധുനിക സാമ്പദം തത്തിലുള്ള വിക്രാം ലയ ദാദോ
ഥ് ഇടവെട്ടന ബംലവിക്രാം തമിജനത്തിനും ഉപയോഗ
മാവേണമെന്ന കരതിയാണ വംശമീകരം മാരണം
നേരക്കി ഇം കൂടു തൊൻ ഇം റീതിയിൽ ചമച്ചിരിക്ക
നുതു്. വാംശമീകരിക്കുകവിധുടെ ദിവ്യസംഘിക്രാം തം
ബംലവിക്രാം തമിക്കു ക്കു ദാഹിക്കാറുന്നത്പ്പായും അര
ഈ തൊൻ ഇതിൽ പക്കത്തുവാൻ പണിപ്പെട്ടു ദോഷി
ക്കില്ല. ഇം തുതിയിൽ അഞ്ചിന്ത്യേ ഉഖരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധ
ജൈദം വളരുതേരാം ദാരായ നാമേഡോൻ അവർക്കുടെ
വംശമീകരം മാരണം പരിഭ്രാം യിൽനിന്നും ഉഖ്യതമായ
വയംശു് എന്നർ ഇം തന്നിച്ചും അ മഹാമരാസപി
സ്നേഹചുവ്യം ക്കു പിപ്പുതാക! എന്നർ ഇം ഉക്രമം വിക്രാം
തമിലേരുക്കത്തിൽ ചെറുതാരെങ്കായ മലഭ്രതയെങ്കിലും
ഉല്ലംഖിപ്പുതാക!

ഇന്നന്ത്രെ മുകുന്ദൻ.

മാര്യതി.

ക ന ന ന ന ന ലപ്പ ന യ ന .

ജീ ക്ഷുണ്ണം സ്ഥലം വാനരേയുന്നെൻ്റെ പുതുനിരായ ബഹു ലിസ്തുറീവയം കിഞ്ചിന്നും പുരികിൽ വാണിവരവേ, അര പർത്തമിൽ കുലമട്ടണം എന്നി. മഹാവൈദ്യം ബഹു ദാ ധമം തമാ ന്തെ സുഗ്രീവനെ നംടിക്കിന്നു ആട്ടി ഫോടിച്ചു. ശാപയോഗം കൊണ്ട് ബംലിക്ക പ്രവേശി ആക്ഷിംഭത ജൗംഗുകവപ്പെത്തെത്തുകയാണ് സുഗ്രീവൻ അര ദയം പ്രംബിച്ചതു് ഈ ശൈത്യകിൽ സുഗ്രീവനെ നാ ഭ ഉന്നിംഭ ഒന്നാശമിച്ചു. അതേ ലെംഗ വീനോണ് മറന്നാൻ. അങ്ങനെയിൽ മാത്രത്തേവന്നും പുതു നാണ് ഈ വരായപ്പും ശവന്. അതുകൊണ്ട് മറന്ന നെ ഒരു അജ്ഞനെയെന്നും മാത്രത്തെയെന്നും വിളിക്കുന്നു.

കുന്നാം സുഗ്രീവൻ തന്നെ ഉന്നിമാരേംടക്കുടി മലയടിവംരത്തിൽ ലാംതിക്കുംണ്ടിരിക്കുന്നും ധാര ലിംഗം മായ രണ്ട് പുരുഷവും മനുഷ്യന്റെ നേരവെങ്കണ്ണതു കൊക്കലെ വെച്ചുകണ്ട്. അവൻ ബംലിജുടെ ചഠംനും റാണോ ശക്കിച്ചു്, ഉടൈ, സുഗ്രീവൻ കൂട്ടുകൾക്കും മനുഷ്യന്റെ കി മലമുകളിലേക്കു കതിച്ചു് ചട്ടിപ്പും തെറ്റി. ശീതനും തി കിടക്കിടെ വിംച്ചു് ഉള്ളിഴനു് അഞ്ചിന്തു് ചുടിയോ ടി രക്ഷാമാർഗ്ഗം തെക്കിക്കുംണ്ടു് സുഗ്രീവൻ നിഖലവിട്ടും ഭേദം മാരുമാൻ ചെയ്തു്, നിങ്ങളായി നടന്നവരും അതു ശസ്ത്രധാരികൾ എന്നാണെന്നും ഉള്ളിവരും നേരം കുടിയരാണ്. അതു ദർന്മിയും വരുപിക്കുവാ

നോ പെൻക്രൂഷാനോ വരക്കാവരല്ലെന്ന് അവക്കെട്ട്
അവംകൊണ്ട് അനമരിൻ അനമരനിൽ. അഭിഭാതമും
കും മഹാതേജസ്സികളിൽ. റബ്ലൂഷ്സിസവ്യന്മാരമും
ഞ് അവരെന്നു മറമാറി നോക്കിയിരിഞ്ഞു. ആതു ന
രചുംഗമായതെ ആക്കഷംക്രമായ മുഖ്യത്തിൽ കുഴച്ച്
മംബട്ട്, കുംപട്ടമംകട്ട് തിണട്ടിട്ടുവേംലുമില്ല. ആതു
കൊണ്ട് വായുചുത്രുന്ന ആ ത്രീമാനാരിൽ ശക്തയല്ലോ വി
ശ്രദ്ധസമംശാശൈയത്. എന്നിട്ട് ആ വാനരവിൻ ഒരു
വിമപലനായി നില്ക്കുന്നസൗഖ്യത്തെ സംസ്ഥാനംചെയ്തു.

“‘வூலியையோத்து ஹவிட ஹஸிள பேடிக்கீ
யைக்கினான்?’ ஹா பார்த்திற் வூலியைக்கா
ள்ளு ஹப்ரு முளைக்குளத்திலை? வொங் காந்திக்
பிள் பேடிமேஷாங்கி ஹஸுவன் பாக்ஸமானாயது ஏதெந்த
த சூத்திரத்தியாலுள்ளது அது சிஷ்டான் வூலியை
கெயைத்தும் வளிக்கில்லை. அது பாபாத்தாவாய ஜேர்ஷீ
கை காருசே வொங் கைத்தில்லை. அது கூலியை ஹபிட
வளிக்கில்லாதிரிசே, வொங் ஹஸ்தை பேடிசு பிர
ஜூக்கைக்கினான்? காணு! வொங்கு வாக்கறபை ஹதா
கஷ்டவள்ளு வெல்லிரப்பு! மாண்புமான் களிக்கப்பட செய்து
முளையாத்தவியா அருட்டு அருட்டப்புரவி உடைக்கொ
வேங்கி? அதைவாங் கோடி, வூலிக்கெழு, ஹஸித
கைலூரிக்கை காண்டு கந்துக்கொவுமான் போக்குத்திற்
விழுகியாக்கக். வூலிக்கெட்டு ராஜாவுக்கு போலுமானதிலை
அம்மாக்கியில்லை. மாண்புக்கியெலும்மானிகாாங்க ஹா
மே காண்டு காளவாங் காடிக்கூத்தில்லையென்று காக்கா.”

ஸுର୍ଗୀଵଳେ ଅନୁଭୂତିକାଳ୍ପା ହାତରାଣ. ସବା ଯୁଣ ଉପରେ ଛାପିଲାମାଟିକ୍ରାଣେ ହାତରାଣ ସୁର୍ଗୀଵଳେ ଅନୁଭୂତିକାଳ୍ପା ପ୍ରେଷଣିତ୍ବିରିକ୍ଷଣ୍ୟ ଅନ୍ତରେ କ୍ଷୁଦ୍ରରାଣ ଏକକାଳୀ କାନ୍ଦିଶକ୍ଷଣ ବାର ତକ ପିଣ୍ଡ ଯୁଣ ଏକ

നംവി രോക്കവാൻ തക്ക ബുദ്ധിയും മനമംഗളക്ക് എ സ്നാൽ ആ വഴിക്കല്ലോ ആ വരനരങ്ങുംജീവൻ മനേശ തി. തൈസപ്തികളിൽ റണ്ടുതരംകാരണങ്ങൾ. അനന്നറ്റ ഡിനരാധി ലോകാധിവത്തികളാകവാൻ ഒരു ത്രികർണ്ണമി കണ്ണ. മനോരാത്ത്രികൾ പരംധീനരപ്പുംലെ—എന്നാൽ സ്പാതാത്രുപ്രധിനരല്ലോതെ വത്തിച്ചു പരോപകാരംകൊണ്ട് വിശ്വവിജയികളാകവാൻ നേരംകണ്ണ. ഈ ഒരു വിൽപ്പനയും ത്രിക്കാണ് പരമദരജസപ്തിചായ ഒരു ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു.

ത്രാളിടു പംപ്പിടത്തിനും നേരു നിൽ ഉരാക്കി വരുന്നു ആ ഗ്രന്ഥധാരികൾ ആരംഭനിയുവാനായി സുഗ്രീവൻ നിഃയംഗപ്രകാരം മനമാൻ മലയിൽനിന്നു ചുടി അടിവാഹത്തിലേക്കുവോയി. മുൻകുരുതയും ഏപ്പുഴം വേണ്ടതെന്നൊരുത്തു് ദിക്ഷയുപാധി ചൂണ്ടു് മാത്രിചെന്നുതു് ആ നദോംതമന്മാരുടെ സംഖീപത്തണ്ണുപ്പോം മാത്രതിക്കു മിറ്റുസന്നിധിയിലെ നുവോ ല ഉൾക്കെളിച്ചുണ്ടായി. അവരെ നാശപ്പറിച്ചു് അവാരംഭം ആ മച്ചാപ്രാജന്മൻ വിനിതനായി ചോടിച്ചു.

“ദേവകല്പനാരാധ നിഃാർഥ ആരാണോ? ഗ്രന്ഥധാരികളും തൈസപ്തികളുമായ നിഃാർഥ രാജാംഗികളേപ്പുംലെയും, തോലുട്ടത്തെ ജടംധരനാരാധനിങ്ങൾ തീക്ഷ്ണപ്രതരാധ താപസനാരപ്പോലെയും ശേഠിക്കുന്നു. വള്ളമുണ്ടതിക്കുതെ ചുംകുരുപ്പനാരാധ നിഃാർഥ ഈ ദംശൂത്തിൽ ഇഞ്ചിനെ സബ്വരിക്കുന്നതെ തീക്ഷ്ണാണോ? സിംഹത്രംഭം നോട്ടംകൊണ്ടും, ശശേരുതും മന്യനടത്തംകൊണ്ടും നിഃാർഥ മുഹക്കതെങ്കും വനവാസികളേയും വല്ലുതെ പേടിപ്പിക്കുന്നു. ആ നിഃാർഥാന്നു

ആർട്ടോമോഗനമായ വീഡിംഗ്സ് താഴെ പറയാതിരഞ്ഞി
ലെ പ്രക്രിസൈറ്റുന്നതെ ഉമിക്കൊള്ളുന്നു. സപ്രക്ഷേ
ലംചേന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് വല്ലുവം ചാഞ്ചിയ തവസ്പിക
കൂടം സുവർണ്ണംചേന്ന് മഹാധിരംഗങ്ങൾ നിഃബം ഏ
റബം പ്രശ്നംചീപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ത്യപത്രത്തിലും ധന
സ്ഥിരം ചീപ്പി, സിംഗരേതപ്പോലെ ഭിക്ഷാമായം, ജീവ
ജീതപ്പോലെ ധീരമായം കട്ടം കല്പകമില്ലാതെ നേര
ക്കിക്കാണ്ട് നിംബയം നടന്നചെല്ലുന്ന മഹാഭാഗാകം,
നീംധവിത്രമനാകം വരുത്തപന്നാക്കം നിഃബം ഇം
കംട്ടിലുള്ള ഭീവിചർജ്ജത്തെയല്ലാം പേടിപ്പിക്കുവെക്കി
ലും, അമാനാകം സുരാന്ത്രപന്നാകം തേജസ്പികളും മായ
നിഃബം ഇം വർത്തപ്രശ്നങ്ങളെന്തു സപ്രകാരം സമജകാന്തി
യാക്കം ദ്രുക്കാൻപിപ്പിക്കുന്നതുമുണ്ട്. മഹാവീഞ്ഞനംകും ദേവ
സന്നിഭിക്കാകം രാജിവലേംചന്നാക്കമായ നിഃബം നാട്ട
വാഴേണവരായിരിക്കു, ഇടംധനാനാരംഭി ഇം കാട്ടിൽ
ചുററിനടക്കാനെന്ന് എന്തു കുറഞ്ഞേ? ദേവലേംകത്തിൽനി
ന്ന് ഇറങ്ങിവക്കന്നവരെന്നവോലെ വിളിക്കുന്ന തുച്ഛത്ര
പന്നാരായ നിഃബം കുട്ടിയാ ഭ്രംബംകത്തെ പ്രാവിഷ്ട
സൗംഖ്യചന്നാരണ്ണോ? വിരിഞ്ഞുരച്ച മാർത്തട്ടും ഇങ്ങ
നുല്ലുവേംലെ നിംബക്കാഡു കൈകളും, സിംഗരത്തി
നേരാതുവോലെ തടിച്ച കഴുത്തും, ജീവഭ്രംഗനപ്പോലെ
ക്രിസ്ത്യൻടാതു നടപ്പും ചെന്ന് ശ്രദ്ധലോക്കണ്ണാം തിക
ഞതെ ദേവത്രപന്നംകും മഹോത്സാഹനാകം മാനശവിര
നാക്കമായ നിഃബം ഭ്രംബനാണും ചരംതുണ്ണുവരായി
കണ്ണിട്ടും ആരോഗ്യമീനരായി നടക്കാനു എന്തുകൊണ്ട്?
വിന്യുവവ്യാതംലും മേരക്കേശലത്താലും അലംകൃത
മായി പലവല കംടകളും പലവല കടലുകളും ചാഞ്ചി
വിളിക്കുന്ന ഇം ഭ്രംബിയെ മഴവന്ന് കീടടക്കിക്കാക്കവും

നിങ്ങൾ സമയംരാജനാനോ തുംൻ കുംബാനംഞ്ചു് ഒരു പ്രശ്നത്തേ ചെംനാക്കട്ടിയ ഈ വിചിത്രചരവസ്ഥം ക്രന്നാനോ ഇന്റുവാങ്ങലോലെ ശേണക്കുന്നു. ചീറ്റു നു സദ്ധ്യങ്ങളേപ്പോലെ ദോദാങ്ങുന്നുണ്ടി, മുത്രക്കരണ ഇംഗി, നീഡിത്തങ്ങളായ ശരജ്ജക്കുക്കാണ്ടു് തിങ്കിനിറ തുടിട്ടുള്ള ഈ ശ്രദ്ധവനംഴിയും എന്നേണ്ടുന്ന ക്രന്നാനോ. നീളുവും വിതിയും കൂടിയ ഈ വൊന്നാണിവാളുകൾ വ ഇയുടിയസദ്ധ്യങ്ങൾപോലെ ലീഖനങ്ങളുംയി ഒപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തിനെയുള്ള നിങ്ങൾ അരുദാണോ? എന്നോടു വിശ്വാസം കുറഞ്ഞുന്നതു് എന്താണോ?”

തന്മകാന്ത്യത്തിനുംഡി മംഗതി ഇവിടെ ഘുമം നന്നു തിരിക്കു എടുപ്പുടുക്കയാണെല്ലോ ഉണ്ടായതു്. തന്നെന്നു നിനിൽ നില്ലുന്ന തു പുതഞ്ചക്കസരികളിൽ ഒംമ്പുമാ ആം അതുരഹമായുള്ളൂ കോപ്പുകളൈ ബുലിപ്പുവുകും നി രിക്ഷങ്ങംചെങ്ഗു് ശരിയായി ധന്യീകരിക്കാണോ മംഗതി ചെങ്ഗുതു്. അതു ധായനാ... ,അരതായതു്—അവർ എണ്ണി നന്നായുള്ളവശാണുന്നോ തന്നെത്തന്നു നേരക്കിയറിയൽ; അതു അരുഗാതനും അരുനേരംുള്ള ചൊല്ലി; അതു അരതിമാ കൾക്കരയുള്ളൂ ധരക്കുപുജ എന്നുംതെല്ലാം ഒന്നുംനു കണിക്കു കഴിച്ചു. അഗാധവും നിശ്ചലവും വിത്രുലുവുമാ ണോ മന്മാനും എന്തും. അതു എന്തുന്തി യ അതു അതു ശതനും തെളിവായി പ്രതിബിബിച്ചു. അവർ ധ മാന്ത്രക്കളായ അധ്യാപ്യത്തേഴ്സപികളുണ്ണുന്നും, അ വർ സജ്ജാര ക്ഷക്കന്നാരായ മഹാബലപരംതുമന്നാരാ നാനും, അവർ വിശ്വാസമുഖാഗ്രം ഹ ദാനസന്ധന നുംനുംനും മായതി കണ്ടു. ബുലിക്കുടേയും മന്മാ ചാരനുംഡായി റിക്കേണ്ടുന്നവംല്ലോ അതു മഹംവുഡായനും നാനും മന്മാനും അതുപ്രകേ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അറിശക

വന്ന് ശ്രദ്ധാര നല്ലും ഭാരകിയതോടുചൂടി ആ കു ഇസപികളിൽ മംഡലിക്ക് പരിപ്പൂർവ്വിപ്പാനു ദാശായി. ആ നാല്പത്തുമുന്നൊന്തെ സഹായത്താൽ തണ്ടറ സപം മിയംഗ സുഗ്രീവന്റെ ഉൽക്കച്ചണാക്കാളും അഞ്ച് ആ തിമാൻ വിശ്വാസിച്ചു. അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ അഭിയാതെ തണ്ടറ മഹാരാജും വൈഴിപ്പേട്ടതുക്കത്തെന്നു കുറയുന്നതു മായതി മറന്നുകൂട്ടിത്തു. ആകെ ഭാരകി ആരംഭം അരിയുവാൻ സമയമുണ്ടെങ്കിലും അഞ്ചു ആഗത്തുക്കാണുന്നതു കുറയുന്നതു കുറയുന്നതു കുറയുന്നതു കുറയുന്നതു കുറയുന്നതു:—

“ഡമ്മംതമാവായി സുഗ്രീവഹന്നെന്നായ വാനംരംഗം എണ്ണേ. സപം ഭാതാവു ചെയ്യു വബ്ബന്നും ആ കു മംവിന്ത്യൻ ഇപ്പോൾ റംജുഭേജുന്നായി അംഗിഡൈ കൂടിച്ചു ചുറിനടക്കമാണെന്നി. ആ കവീസ്വരാജൻ വിശ്വാഗ പ്രകാശംശാഖ എന്നും ഒരു വന്നിപ്പിക്കുന്നതു. മഹാതമാവായ സുഗ്രീവൻ ഏംബേജുടെ സവൃത്തിനാംഖി പ്രംതമിക്കുന്നു. ആ സവൃത്തെ വേണ്ടംവയ്ക്കും പരിക്കുകിക്കുവാൻ ആ ധന്തം നിത്യൻ ഷോഗ്രനംശാഖ. സുഗ്രീവൻറെ കരുതിയും വാഞ്ഛവുതുന്നമായ വാനംഭാഖാഖ എന്നും എന്നും എന്നും എന്നും പേര്. ഇപ്പുറുളുടെത്തെ പ്രാം സഖ്യരിക്കുന്നതിനാം, ഇച്ചുംപേരലെ മാറ്റു നെതിനാം എന്നിക്കു കഴിവുണ്ട്. സുഗ്രീവൻറെ പ്രിയത്തിനാംയി നിഃബന്ധം ആരംബന്നും അരിയുന്നതിന്നും ഇം ഭിക്ഷുന്നുവം കൈക്കൊണ്ട് ഇം ആലുകുവവ്വുത ത്തിന്നുനിന്നും എന്നും ഇവിടെ ഇരഞ്ഞെവയ്ക്കുന്നതും.

ഈ ആഗത്തുകാർ ആരംബന്നും? അഭ്യാസപ്പാധിപ നാലു ദശമാൻ മുന്നു മണിക്കൂരുക്കുക്കൂട്ടു വേട്ടതിൽ കൈം സല്ലയിൽ രാമനെന്നാം, കൈകുകയിലീൽ രേതനെ

നാം, സുമിത്രയിൽ ലക്ഷ്മണഗ്രൂപ്പുനുംരേണും ചേരായി നാലു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ദന്താരിക്കൽ ചെയ്യുവീതം ശാഖകൾ മഹാവിഷയിൽ പ്രതിരോധമായി രണ്ട് വരദരം അത്ഭീഷ്മംവോർ തന്നെക്കുള്ളിട്ടുമെന്നോ കൈകേക്കിയോട് ഒഴുമൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുണ്ടായി കൂടി. ജ്യേജ്യപുത്രന്മാരും റംബനും കൈപ്പുരാജ്യം കൊടുക്കാൻ കുറഞ്ഞു കയ്യിരുപ്പോൾ, പണ്ടും ചെയ്യു പ്രതിജ്ഞയെപ്പറ്റി മഹിള വരദരം തന്മാരും കിട്ടുന്നുമെന്നോ കൈകേക്കിയി ഒഴുമനേടു പ്രായമിച്ചു. അതിൽ കയ്യ വരപ്രകാരം റാമൻ കാട്ടുകരണമെന്നും, മഹോ വരപ്രകാരം തന്റെ പുത്രന്മാരും രേതൻ യുവരാജരവംകേന്നു മെന്നുമാണോ ആ രാജാവി അംഗമിച്ചതു് സത്യസന്ധി നായ ഒഴുമനോ പ്രതിജ്ഞയെ ലഭ്യിക്കുവാൻ കഴി വില്ലോതാക്കി പുത്രപാലസന്മാരും ആ ധർമ്മാത്മാരും തൃപ്താസ്ഥിപ്പാതെ റാമനും പതിനൊരുലും കൊണ്ടു തന്ത്രക്രിയ വരയാസത്തിനായി നിയേംഗിച്ചു. ധർമ്മപത്രികായ സീതാക്കാം, ഇച്ഛാതാവായ ലക്ഷ്മണനും റാമനും കാട്ടുകരണ കാട്ടി ലേക്കേ പിരുട്ടുന്നും. പുത്രവിയോഗദിവസത്താം ഒഴുമൻ മരിച്ചു. ഈ സംഭവം നടക്കുവോർമ്മ മാതാമഹ ശേമദ്ധാതിലാജിതന്നു രേതൻ സ്വന്തമായി മുഹൂര്മ്മ പുത്രനുത്തമമുണ്ടാം അരറിഞ്ഞു് കേരവതാവാക്കല നാഡി. അമ്മയെ കുലശലംകി പഴിപ്പിച്ചിട്ടു്, തന്റെ ജ്യേജ്യാദ്ദോത്താവിനെ നാട്ടിയിലക്കേ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാനായി ഒരു കാട്ടുകരണ ലേക്കേ ചേരായി. പിരുന്നിയോഗത്തിന്റെ നോ അബ്ദാവാലും പിശയ്യും തന്ത്രപ്രതിജ്ഞനും റാമൻ രേതനും സംസ്ഥാനചുഴും മടക്കിയയയ്ക്കും നാശം പെടുത്തുന്നതു്. നാട്ടിന്റെ വന്നും രേതൻ തന്റെ ജ്യേജ്യ നീം പ്രശ്നിയിയായും വന്നവാസിയെങ്കിൽ ജ്യേജ്യനു

എപ്പറവ് നിങ്കതലുതനായുമാണ് ശ്രദ്ധാലും ചെയ്യുവാതു. റാമലക്ഷ്മണന്നാർ ഇനക്കുറ്റിച്ചായ സീത ക്യാംടക്കിടി ദണ്ഡകരണ്ടുത്തിലെ പഞ്ചവടിയിൽവന്ന് വാംപ്പുംപ്പുംപ്പിച്ചു. അവിടെ ഇനാധാന്തത്തിൽ, ലക്ഷ്മാ പന്നം റംജീഷ്മസ്തുന്മായ റാവൻനിൻറെ ഭാതാക്കളായ വാംജീഷ്മണന്നാർ കൈ വന്നിച്ചു റംജീഷ്മസ്തുടക്കിടി വാംത്രുവങ്ങാണെന്ന്. അവരേണ്ടെല്ലപ്പും വാഴന റാവന ക്കുറിച്ചായ ത്രംപ്പണവു റാമലക്ഷ്മണന്നാംക്കണ്ടു കുംഭ മോഹിതയായി എടുടക്കുടയ്ക്കിന്ന് ത്രാവിന്തനപ്പേരാം അവളുടെ കൂരും മുകളം ലക്ഷ്മണന്നാൾ അരവിന്തനും ചീരു. അതു വരുംജീഷ്മണന്നാരെ ക്രൂഡുരാക്കി. എതിത്രുവന്ന അവരെ റാമൻ ക്രൂഡുത്താടെ നശിപ്പിച്ചു. ഈ മുത്താ തം റാവൻനാൾ കേടു മാറ്റിവന്നെന്ന മായംവിഘോട്ടുടി ദണ്ഡ കാംഗ്രൂത്തിൽ വന്നു. കാരിചന്ന വെബാന്നാംയി സീതയെ പ്രലോഭിപ്പിക്കയുംതു, അതു മുഗ്ഗും തു പട്ടാക്കവാൻ റാമൻ അതുകുമത്തിൽനിന്നു അകന്നു. മായാളുഗംഡയി വന്ന മാരിചൻ റാമവന്നുമരു ഹത്താംയി. അതു മായാവി മരിക്കുന്നോം റാംസുപരത്തിൽ ശ്രൂത്തനാശി സീതാലക്ഷ്മണന്നാരെ വിളിച്ചുകേണ്ണു. നീറു ദിവാതുഡയാ കി നിബ്രംഗിക്കയാൽ റാമനെ അരബേപ്പിച്ചു ചെണ്ണു വാൻ ലക്ഷ്മണനം അതുകുമം വിടേണ്ടിവന്നു. അതു തന്റെ നീംക്കി ദിക്കുറുവിക്കയായി വന്ന് റാവനന്നു സീതയെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ദശരമമിരുന്നു കഴുപ്പു കുമാളുമായ ഇടായു സീതാരാമലക്ഷ്മണന്നാടു ബന്ധു വാംജി അതു കുട്ടിൽത്തന്നെ വാംത്രുവങ്ങാണായിക്കുന്നു. അവപ്പുതയായ സീതയുടെ അതുതന്നുംകേടും ഇടായു വന്നവന്ന് റാവൻനോടും ഫോറമായി എതിത്രുവക്കിച്ചും, അതു റാങ്കനാക്കുന്നു വക്കുങ്ങാം അറ്റത്രവിട്ടുക

അംഗൾ ആ പക്ഷിന്റെ ഭ്രമിക്കിൽ വിശ്വാവോധി. 100 ലക്ഷ്മണനാർ തിരിച്ചുവന്ന് സീതയെ അബദ്ധത്വം അ പേശിച്ചതിൽ ‘ക്രൈസ്തവം പിടിയും’ കിട്ടിയില്ല. 100വ സൗഖ്യം സീതയെ കുറച്ചതനും രാമനെ അറിക്കിഴ വംഗൾ മാത്രമേ ഇടംയുവിന്ന് ആയുസ്സംഭായുള്ളില്ല. 100ല ക്ഷുണ്ണനാർ പല കംടകളിലും അരപേപ്പിച്ചു നടന്ന തിൽ സുഗ്രീവസഹായംകൊണ്ടും രാജാന്മരനെ കണ്ടപി ടിച്ചും സീതയെ വിശ്വാസിക്കാമെന്നും അറിച്ചുകിട്ടി. അ തിന്മുണ്ടാം ആ വാനരരേഖയെ കാണുവാൻ വരുന്ന രാമ ലക്ഷ്മണനാരാണും ഇപ്പോൾ മഹാമാനന്ദം മുമ്പിൽ നി കൂടുന്നതും.

പെരുക്കാട്ടിനുള്ളിൽ എത്തോ കു ലിക്കു വന്നും ഒ മാന്ത്രാജിം നേപ്പുംലെ സംഭാഷണം തൃടച്ചിച്ചപ്പോൾ രാമൻ വിസ്യൂലയേതാടെ ഒന്നാക്കിനിന്നും. ആ ലിക്കു കു വാനരനാശനനും കേട്ടതിൽ രാമ ഗാന്ധാരയ വിസ്യൂലം അതിർക്കുന്നവോധി. താൻ അരപേപ്പിച്ചുടെ സ്ഥലം ആ സുഗ്രീവന്റെ ലിങ്കേശപ്രകാരം താൻറെ സ്വപ്ന തതിന്നാണും ഇം കപിവിന്റെ വന്നിടിക്കുന്നതേന്നാറി തുരപ്പോഴാവട്ടു, അതുപേരുതേരുള്ളംതന്നെ സന്ദേശവും രാമനുണ്ടായി. ആഭിജാത്യാതികങ്ങളും രാജേന്ദ്രു നായ രാജൻ, ആ സുഗ്രീവക്കുതോടു തന്നെതന്നെ രൂ പടി പരയവാൻ തക്കവണ്ണം, സന്ദേശാത്മകതങ്ങളായ സ്പാതംഗില വിസ്തുരിക്കാതെ, ആ വാനരങ്ങളുജ്ജാലേ കു താൻറെ ഭ്രാതുവായ ലക്ഷ്മണന്റെ ശ്രൂഢാക്കയ തിരിച്ചുവിട്ടു.

“എടോ, ലക്ഷ്മണ, രംഗ്രൂത്യങ്ങൾ നമ്മുടെ അ കുപാശണം സഹായമായി. ആ സുഗ്രീവന്റെ മഹി യംഗം നാമ്മുടെ മുമ്പിൽവന്നു നില്ക്കുന്നതോ. നാമന്നു

നല്ലോ ഇം വാഹനവീരൻ. വേദവൈദികപണ്ഡിതന്ന് പ്ലാറ്റത്തവന്ന് ഇത്രയും ദാനായി സംബന്ധം ചെയ്യു വാൻ കഴികയില്ല. അപവാസഭ്യമാണോ ചേരാതെയും, കുണ്ണിനോ, ഘുരികയ്ക്കോ, കെററിക്കോ മറ്റവയവ സ്വർപ്പക്കോ യാതൊരു വൈകുതവും ക്രൂരതെയും, വാക്കു കൂടു കൂടു ഉടവോ തടവോ ടറാതേയും, മദ്ധ്യസ്ഥരു ന്തിൽ ദബ്ദളുംബിയോടു എഴുന്നും ശമംയില്ല ഇം സുഗ്രീ വസചിവൻ സംസാരിക്കുന്നു. വാളോന്തിവഞ്ചന വേവി കൈത്തുടിയും ഇം വരുമ്പി വാക്കുകുംടു സന്തോഷിപ്പി കും. ഇതരം പ്രാശനങ്ങായ കുതൻ ഏതു രാജംവിന്റി പ്ലാറ്റും, അതു രാജംവിന്റും കാഞ്ഞസിഖിയുണ്ടാവുന്നതെ ഒന്നിനേക്കും ഇതരം മുഖാസവന്നനും കാഞ്ഞസാധക നും ഉചാഭന്നിരിക്കിൽ അഞ്ചിനെയുള്ള രാജാച്ചിന്റും കുതവക്കുണ്ടുതന്നേ കാഞ്ഞമെല്ലാം നേടാം’

ഇന്തിനെയുംനോ, പ്രമമഃ താന്തിൽ താങ്ങു ചോദ തിഡേക്കരിച്ചു രാമനും അഭിപ്രായം. അല്ലെങ്കിലും മംഗമംകൊണ്ടുതന്നു രാമൻ ഹനമാനാല്ലും, ഹനമാൻ ശാമനാല്ലും വരീതുതരായി. സുഗ്രീവനു അഭേദപശ്ചി ചുവക്കാണ്ഡാണോ അഥ ഘുഞ്ചപ്രവാന്മാരുടെ വരവെന്നാണി തന്നേഴ്സും, തന്നേരു സപാമിക്കുടെ കുഴപ്പാടെല്ലാം അഭവാനാിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നോ മാത്രി വിശ്വയിച്ചു. അതു വാനരചൂപവൻ ഉക്കുണ്ണനിൽനിന്നു വുത്താതമെല്ലാം ശരിക്കായി അറിഞ്ഞു. ശരാന്ത്രം ലോകനാമുണ്ടും വിശ്വവിജയിയുമാണു തന്നേരു ഭാതാവും വാനരരാജാവായും സുഗ്രീവനു ശരണം പ്രാപിക്കുവാനുണ്ടോ വന്നിലി കണ്ണതന്നു ലക്ഷ്യനാക്കു പരഞ്ഞപ്പോൾ അതുഭിജാത്രും തിക്കണ്ണതു ചെണ്ണുംജാലിയും അതു മഹാവിഞ്ഞനും വംശക്രിയ സംഗ്രഹണങ്ങളും വിശ്വവിജയിയുമാണു അതു കു

ഈ. അതു തതിമാൻ ലക്ഷ്മണൻറെ മനസ്സിൽ നല്പുവ ഫീം തട്ടാതെ ക്വവല്ലാമാണ് മറുപടി കൊടുത്തു. അതു ഭിജാത്രത്തിൽ രാജലക്ഷ്മണമാരിക്കുന്നും കട്ടം കുര തെരവന്നല്ലോ സുരുവിവൻ. ആക്കരജ്ഞസ്സിൻറെ ചുതുന്മാ രാബണഃല്ലോ ബാലവിസുഗ്രീവനാർ. ഫോമയുമത്താൽ കുലങ്ങിയ ശ്രദ്ധമനേത്രത്തിൽനിന്നും ഇററവീന നീറിക്കുന്നും ആക്കരജ്ഞസ്സിൻറെ ഉത്തരവം. അതു വാനനാൻ മേരുപ്പ് തത്തിൽ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും, അര ദണ്ഡം ഇലാശാരത്തിൽ തന്നെ പ്രതിബിംബം കണ്ണും അതു തന്നെ എതിരാളിയാണെന്നും ഭേദിച്ചും കതിച്ചു ചട്ടം ചെയ്തുത്തിൽ മുത്തി അതു സരസ്സിൽനിന്നും വോ ദേഹത്തോടുകൂടി ആക്കരജ്ഞസ്സും സുന്ദരംഗിക്കായ ഒരു സ്ത്രീകാലിയിൽനിന്നും. അതു മാനിനിയിൽ ഇരുന്നും സുഞ്ജനം കാമമേഖമിതരംക്കയും, ഇരുത്തുക്കാഡി ബാലവിജ്ഞം, സുഞ്ജപ്പറന്നായി സുഗ്രീവനം സംജ്ഞംതരംക്കയും ചെങ്കു. ഇണ്ടിനെ ശ്രദ്ധമാവിക്കുന്ന പെണ്ണത്രം സുഞ്ജനും പുത്ര നും സുരുവിവൻ. ഇം വാനരേശപരാനെ രഘുവൻ ശ്രദ്ധം ദശമുച്ചത്രംക്കും കാഞ്ഞ സിഡിക്കാഡി അതുനു യിക്കുന്നതിൽ എത്താണും അതിഭാത്രധാനി? റംജുടെ ചുനാണും റംമൻ. റാമനും റംജു അനുനാൽ താൻ പാലുതയായിപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇതുതാന്ത്യാണും സുഗ്രീവഃനും സ്ഥിതി. ദാരണയീം റംജുവും സപാനം ഭാതാവിനാൽ നഷ്ടനായി സുരുവിവൻ കംടക്കേറിയിരിക്കുന്നു. ഇണ്ടിനെ തുല്യക്കാവിതനുംരായ റാമസുരുവ നും തമ്മിൽ സവൃത്തണാക്കന്നതും യോഗ്യമല്ലെന്തെ വക്ക മോ? ഇം ഏതിനിയിൽ മന്മാഹാന്തനിനും പുരാപ്പട്ട ഒരു പട്ടിച്ചംതെ ലക്ഷ്മണൻ സംതൃപ്തനായി.

ഭിക്ഷാത്രവം വെടിഞ്ഞു് നിപാതം വാനരരാവം ദ

മിച്ചു മനസ്സാൻ രാമലക്ഷ്മണനാരെ മുതുകിലേററി എടു
മുതുകൊണ്ട് സുഗ്രീവസന്നിധിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോ
ക്കി. മംഗതി അവരെ സുഗ്രീവനു പരിചയപ്പെട്ടതി
കൊടുത്തതു ഇങ്ങിനേയാണ്.

“മഹാപ്രംജനനം സത്രവിക്രമനുഭായ രാമനു
ണ് ഇഴ നില്ക്കുന്നത്. ക്രിടയുള്ള ഇഴ വീംൻ മഹാ
ബലവരാക്രമനായ റംമൻറു സപ്രതം ഭ്രാതാവായ ല
ക്ഷ്മണനാണ്. ഇക്ഷ്മാക്കവംശജനം, ദശാമപ്പത്രം
ധമ്മനിത്രനുഭായ റംൻ പിത്രനിശ്ചയാഗത്തെ ദശതി
പൂർവ്വം അന്നനാരിച്ച കാട്ടിൽ വന്ന നിയന്ത്രുതനാണി
വാഴുമ്പോൾ ഇഴ മഹാത്മാവിന്റെ ഭാഞ്ചും റംവ
ണൻ അപദാരിച്ചുകൊണ്ടുവാക്കയാൽ, ഇന്തി വേണ്ട
നുതു ചെങ്ഗുന്നതിനു വേംന്റെ സംഘായുംതു അവ
ലംബിക്കേവാനാണ് ഇങ്ങംട്ട് വന്നിരിക്കുന്നതു്. റംസ്സു
അം, അശ്രദ്ധയം മുതപ്പം യാഗങ്ങൾ ഭ്രാതക്കിന്നക
ദൈഖക്കി അന്നപ്പുച്ചു്, സത്രക്കേണ്ടും തചസ്സുകൊ
ണ്ടും ആച്ചിയേ പംബിച്ചുവന്ന ദശാമചന്ത്രവത്തിലൂടെ ഒ
റ്റനാഡി റംൻ ഇതം വോന്ന റംസ്സും പ്രാപിഷ്ഠനു.
വോന്നമായി സവൃത്തത കുംഖിക്കുന്ന ഇഴ പൂജ്യതരമാ
നായ റംലക്ഷ്മണനാരു വോൻ സപ്രികരിച്ചു് അരാധി
ച്ചാലു്!“

ആ റംജപുത്രനാരു ഇതിലധികം സ്വഭ്രതമാണു
കൂടിയ രിതിയിൽ പരിചയപ്പെട്ടതേനേതുണ്ടാണെന്നോ? ത
ന്റെ ചുമതല അത് പ്രാഞ്ചനായ വായുപുത്രൻ സ്നേഹി
പ്രംഥായി നിന്ത്യപുച്ചു്.

അന്നതരം, രാമസുഗ്രീവനാർ തമിൽ സവൃഹം ന
ടന്ന ഉടൻ, സ്വാലിസുഗ്രീവനാർത്തമിൽ യുദ്ധം
ണ്ണുക്കി, അതു യുദ്ധത്തിൽ മഹാബലനായ ഷാലിയെ

മഹാവീഞ്ഞനം ചിപ്രംസ്യസന്ധാനമായ റംഗൻ അഭേദ
യുടെകംനോട് തന്റെ പ്രതിജ്ഞകൾ നിറവേംറി. അങ്ങി
നൊ സൗലീവൻ സ്വന്തവിന്ദുമനംയ റംഗനാൽ, ക്ഷേമ
ക്ഷേമ്പാം തിന്നോ കിഴുക്കിന്നുകിലെ അധിവതിക്കാളി സു
വദേശങ്ങളോടുകൂടി നടുവാഴമാണുകയും ചെയ്തു. എ
നമാൻ ബുദ്ധിവലംകൈണ്ടണം മിത്രലംതൈം സൗലീവൻ
സൗലീവൻ റംജുത്രീയതനംയി.

സൗലീവൻ പട്ടംഭിഷ്യകകംലത്തും ആ ഉംഗളിക
മം അമാധ്യാഗ്രം നടത്തിയെരേണുമെന്നോ മനമാൻ
ചെന്നോ റംഗന ക്ഷൗണിക്കയുണ്ടായി. അതും ഇപ്പിനെ
യുണ്ണോ:—

തവപ്രസംഗംസൗലീവൻ,
വംഗരക്കതിച്ചല്ലും,
പിത്രവൈത്താഡയംവൻനം—
ടിതുനേട്ടിടിനാൻപ്രദേശം!

ഭവംഗർഹയന്നവാദത്തംൽ
ശ്രമംംപുരിപുക്കിനി,
കാഞ്ഞമെല്ലംനടതേണം
സ്നേഹിതനംരൈഡംപും.

നാനാഗണ്യംശയികളിം
നീരാടിവിധിപേംലിവൻ
വിശിഷ്ടരത്താല്ലത്തം—
ലാരാധികണ്ണമന്നുഡൈ.

ഇവിടന്നീമനേംജുംബി—
മുഹമ്മുദ്ദുരണ്ടാളിജ്ഞം;
വാനരക്കംഖളിപ്പിപ്പിച്ചും—
സ്വാമിചേച്ചുവക്കത്തണം!!

പിത്രനിയോഗപ്രകാരം വനവശത്തെ കൈ
കുംണിക്കുന്ന സത്രസന്ധാരം ധന്തംത്തമംവുമായ റം

മൻ കാലാവധികഴിയുംവരെ വല്ലുനഗരത്തിലും പ്രവേശിക്കായാണ് ദ്രോഡി, സുവദ്രാഗദാർപ്പാ കൈകരക്കാരിള്ളുകയാവും ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് മനമാണ് അറിഞ്ഞതും ടംബ്രയില്ലു. രാമനായ റംബ്രസ്സുന്നാനായ സുഗ്രീവൻ സിച്ചാസനാ രോമാം ചെയ്യേംപറ്റാ ആ രാമനെ പ്രത്രക്കുണ്ടെങ്കിലും താൻപോലെ അതരാധിക്കേണ്ടതും ഇവ്വുമായ കത്തവുകൾ മംണില്ലോ. എന്നാൽ അപ്പെട്ടെന്ന ചെയ്യുന്നതിനും ഈ പ്രോം ഇവിടെ നിപ്പംഹമില്ലു. എക്കിലും, ആ കമ്മം വാഴക്കുണ്ടെങ്കിലും നിമ്മധിച്ച തുതജ്ഞതയെ വെളിപ്പുട്ടേതുണ്ടതും ധന്മാംണ് അതുമാത്രമല്ല മതി മാനായ മനമാം ഇവിടെ ചെയ്യുതു. മഹാഖലക്കായ ബാലി സുഗ്രീവനമാത്രമല്ലാതെ ദ്രജകർമ്മക്കാക്കം പിഡാക്കരാനായിക്കൊണ്ടില്ല. പ്രജാരക്ഷിപ്പിം, സുഗ്രീവസു പ്രതിനാശം റാമൻ ബാലിയെ കൊന്നതും. സുഗ്രീവനാം ആ കവിപ്രവര്ഗ്ഗം സൗഖ്യത്വക്രമക്കമല്ലാതെ ബാലിയോട് കിഴ്ചിസ്യാനിവരപ്പിക്കുകയിൽ മംറാക്കം പിഡാക്കമില്ലു. ബാലിവധ്യത്താൽ കിഴ്ചിസ്യാവാസികൾ ക്ഷോഭിച്ചിട്ടില്ലെന്ന എപ്പെട്ടെന്ന വിശ്വസിക്കാം ആ ക്ഷോഭം സുഗ്രീവപട്ടാണിശ്വകക്കാവത്തും വെളിപ്പുട്ടുകയില്ലെന്ന് അതുകുണ്ടോ? ഇന്ത്യിനേയൊരു സ്കൂളം മന്ദിരത്തിയായി. അതുകൊണ്ടാണ് ആ കവിപ്രത്രജീവൻ റാമനോട് പബ്ലിക്കേഷൻമാരുതും മനോഹരമായ പുരിയിൽ വന്നു പെണ്ണരുംരൂപം സന്ദേഹിപ്പിച്ചു് അവരും സുഗ്രീവനോട് ഇണക്കി വിഭ്രതിനാമെന്ന പ്രാത്മിച്ചതും. മഹാത്മജസ്തിജം മഹാധനല്ലാമും റാമനോട് സംബന്ധിയുമാരുതും കൈകരക്കാരിക്കിൽ വെള്ളരൂപാർ മുച്ചു പ്രശാന്തരായി പത്തിക്കയേയുള്ളൂചെവന്നു് മാനക്കി കാരിക്കാം. വന്നവംസിയായ റാമനു് നഗരത്താൽ കടക്കാൻ

നാട്ടുടാതിരിക്കേണ്ടും ഇനി ഇവിടെ വേണ്ടുമെന്തുണ്ടോ? ഇംഗ്ലീഷ് അനുഭവം രാമനെ ക്ഷൗണിച്ചതു് ഇംഗ്ലിഷ്മെന്നായ രാമൻ മാതറിയുടെ മിനാഗതം ഉടൻ ഗ്രഹിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി, അപ്പോൾത്തെനെ, ബാലിച്ചതുനും മഹംവിച്ഛുനമായ അംഗങ്ങൾ രാമൻ സുരീവനൈക്കും എന്നും ഒഴിവും കൊടുപ്പിച്ചു. ബാലിക്കുടെ സുഹൃത്തും കുറു അരതോടുള്ളടി അടക്കിപ്പോയി. നയകൊംബിൽനായ ഫലമാൻ ഇംഗ്ലീഷീനായ ഇവിടെയും സ്പർശം ബുദ്ധിമുദ്രയായാൽ താൻറെ സ്വാമിയെ രക്ഷിച്ചു.

ര നട 1 0 അര ദ്രു 1 യ 0

ബഹുകാലം ക്ഷീരോടിനടനും, കാട്ടച്ചററിയും നാം ഘുംഡാവും കാഞ്ഞപ്പുട്ടക്കഴിഞ്ഞുവന്ന സുരീവൻ വാനരരാജ്യത്തി നിർബ്ബന്ധം ഭജിച്ചതുട്ടാണിരപ്പോൾ, രാജ്യക്കമ്പന്തേജിൽനിന്നുകുന്നും ഗ്രാമസ്വക്കോശം കൂടിയിൽ തീരെ നിമിശനായിത്തീനും സ്രീജനസേവിതനായി റംപുകലംശിയാതെ മല്ലവിച്ചു് തുടർന്നുകയെന്നതായി അതു വാനരാന്തരം കൂടെതോഴിയിൽ. മശകാലം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ റോക്കാഞ്ഞത്തിൽ ഏറ്റപ്പുടംകുമനും താൻപെജു പ്രതിഞ്ഞെയെ പ്രാത്തനനായ സുരീവൻ വിസൂരിച്ചു. തന്റെ സ്വാമി ധമ്മം ധമ്മവിച്ചംരംശുടാതെ കേവലം കാമവുംനായി രാജുത്തരുവിച്ചംരംവെടിഞ്ഞു നാംകുഴിക്കുന്നതും, പ്രതിജ്ഞയുപകാരം റാമകാഞ്ഞത്തിൽ ഏറ്റപ്പുടം താംതിരിക്കുന്നതും കണ്ണു് മാതറിയുടെ ഒന്നുപും പ്രഞ്ഞാകലമായിത്തീനും. കാലേംചിതം പ്രബന്ധിക്കുന്നതിൽ വിചിഷ്ണനാണും, ധമ്മാത്മതപ്രഞ്ഞനാം വാദിയുകായ മാ

അതി ശാഖകാലംരംഭത്തിൽ കു നംബി സുഗ്രീവന്നു ണ്ട് തദ്ദൃഢം പദ്ധതിക്കായി പ്രണയപൂർവ്വം ഇട്ടിനെ പറഞ്ഞെന്ന്:—

“വെംഗ രംജുപും കീത്തിയും നേടി വംശത്തിനേയു വല്പിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി കൊംബാക്കിയുള്ളതു് മിരു നബ്യംബന്മാണ്; അതു വെംഗ ഉടൻ ചെയ്യുണ്ട്. യ മാർഥം മിരുഞ്ഞേംട ഇടവെച്ചു് വരുന്ന കാലജ്ഞതനാണ്. യാസ്സും പ്രതാപവും രംജുത്തിയും വല്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. ദണ്ഡാധംഗംഭത്തെയും സേനയെ യുദ്ധമന്നുവോ ലൈ മിരുഞ്ഞേയും വാസ്ത്വികനു രാജാവു് പരപ്പുറിയ മഹംരംജുത്തെ രോക്കവെൻ ശരൂളായിവരും. അതു കൈംണ്ട്, സുരുതനായി സർവ്വമാതിൽ സ്ഥിതിചു യു് മരുകാഞ്ഞത്തെ ശ്രദ്ധാരാറിയാടെ നിർവ്വചിക്കവെൻ വെംഗ ശുമിക്കുണ്ട്. മറ്റുകമ്മൺഡിലോനും ശ്രദ്ധ ചെലുത്താതിക്കുണ്ടാലും, ഏകുംഗചിത്തനായി മിരു കംഞ്ഞത്തിൽ ഉത്സവം തന്ത്രം പ്രയതിജ്ഞനവനു് ക മിക്കലും ആവത്തുണ്ടുകയില്ല. എന്നാൽ കാലംതെ റവിപ്പുംയിട്ട് മിരുകാഞ്ഞത്തിൽ എപ്പോൾക്കു് മഹാകമ്മ സൗഖ്യം തന്നെ അറിയും ചുഡാക്കിയുള്ളവൻ ഫല മൊന്നും നേടകയില്ലെന്നു് കാക്കണ്ടതംണു് നാം ചെ യേണ്ട മിരുകാഞ്ഞും എന്നതംനേനു് വെംഗ വിസ്തരിച്ചു വോ? രാമനാവേണ്ടി സീതയെ അരനേപ്പിക്കണം തു് നമ്മുടെ കടകയാണു് അതുചെയ്യുന്നതിനു് ഇപ്പോൾ ഒരു കാലംവെക്കിപ്പോയിരിക്കുണ്ട്. സീതാപൂതതാനം ഗ്രഹിക്കുവെൻ തിട്ടംവിക്കൊണ്ടിരിക്കുണ്ട് കാലജ്ഞതനാണു രംഗൻ റോവും കാലംതെറിച്ചുതു് അറിംതാടിട്ടാണെങ്കി ചും അതു പ്രംജനം ഇപ്പോൾ വെംഗു് ആധിനന്നാകയും ചുംണു് കുവെന്ന കാലവ്യതിക്രമത്തെക്കാരിച്ചു് കംമ്മിപ്പു।

കാതിരിക്കുന്നതു് തന്റെ വശഗനംബന്നു കുറഞ്ഞിരുന്നു എന്നും ചെയ്യുന്നു എന്നും മോഹിക്കുന്നതു്. അടക്കമയമഹിമവും രംഗൻ ലോകത്തിൽ ആക്ഷംതന്നെ അധിനിനപ്പു. സവു തന്നെ അധിനിനന്നാഭിട്ടുണ്ടോ എന്ന ധർമ്മംത്വംബുകൾവും തിന്റെ മന്ത്രത്തു സ്ഥാപിക്കുന്നതു് തന്റെ വോന്നെവട്ടു രംഗനുകളും ആയിരുന്നു ചെയ്യുന്നതു് മുണ്ണസ്വാത്തികിൽ നിന്നും സുലന്നാണോ വോന്നെന്നോ എന്നിക്കരിയാം. രംഗൻ ദേവാംബു ഉപകാരം ചെയ്തിരിക്കുവാൻ അതിനു പകരം മായി വോന്ന് രാമകാഞ്ചും നിപ്പാരിച്ചുകൊട്ടേണമെന്നോ രാമിസ്ത്രിക്കയേ തന്റെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സീതയെ അന്നേപശിജവാൻ കപിവിരന്മാരേടു ആളുണ്ടാവിക്കുന്നതിനോ വോന്ന് തുലി കുട്ടംവെവകിക്കുന്നതു്. ഉപകാരമഹാംബു ചെയ്യാത്തവനുള്ളിജും റാജുംകൈ റാജും ധനംകൊണ്ടും വന്നുചെയ്യുകൊട്ടുകുറുതു് വോന്ന് മരിയും പകാംം ചെയ്യു മാറ്റുതെ വള്ളത്തുകൊണ്ടും വിസ്താരിക്കുകയേണാ! പ്രത്യുഖകാരം ചെയ്യുവാൻ കൊകൊണ്ടും അരംഗക്കുള്ളും വോന്ന്. മഹാബുലംബം മഹാവിക്രാന്തം വരുത്തേശപരമായ വോന്ന് ആളുണ്ടാവിക്കുകമാറും ചെയ്യാത്ത രാമകാഞ്ചും നടത്താനുവാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും രാമൻ ശക്താംബും സാന്നിദ്ധ്യങ്ങളും. വിശിനിത്തം ആളും സുരാസുരന്നുരോധേയും നാഗരംശഃസന്മാരേയും എക്കാഡായി എതിന്തു് വിശ്വേഷം ഏറുവിക്കുവാൻ രാമൻ ശക്താംബും വോന്നു പ്രതിജ്ഞയെന്നും അംഗാംബും അടഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതു് മരാക്കംം വെള്ളുവാൻ കഴാക്കാത്ത ബാലിനെ, സപ്രതം പ്രംബനംപാശത്തെ ശക്കിക്കുവേണ്ടും ചെയ്യാത്ത രംഗൻ വോന്ന് വയിച്ചു. അങ്ങിനെ പ്രായംചെയ്യു രാമനവേ

ഞി, അ സവംവിനെറു പത്രിയംയ സീതയെ മുമിയി ലൈഡേരം മാത്രമല്ല, അകുംഗത്തിൽക്കൂടിയും നാം തെരുതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുല്ലെന്നു? ദേവന്നർ, ഒ നവന്നർ, ശന്മാൻ, യക്ഷന്നർ മരത്തുകൾ മുതലായവരിൽ അക്കംതന്നെന്ന രാമനെന്ന ധാർശിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. പിന്നെയാണോ വെറും കൈ റിംഗംചരൻ! അവനെ കണ്ടുപിടിച്ച് ത്രിത്തേരുടെ കൊല്ലുവാൻ ഒ കത്തല്ലുംയുകൊണ്ടുല്ലോ രാമൻ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതു. മിറുമായ ഭോൻ സത്രപ്രതിജ്ഞയെ നിരവേംറുന്നതു കുറുകെക്കണമെന്തിരിക്കുകയാണ് അ മഹാതേജസ്ഥി ചെയ്യുന്നതു. ഭോൻ അല്പരുത്തെന്ന പ്രിയംചെയ്തിട്ടുള്ള അ മഹംബവികുംഭനും ഭോൻ പ്രിയംചെയ്യുവാൻ ഇനിയെംടും അമാനതിച്ചുക്കടാ. ഭോൻ അതുജ്ഞീവാക്കുകയാണുകൂടി, ഇംഗ്ലീഷുവക്സ് ചെല്ലുവാൻ തടങ്ങല്ലെങ്കിൽ തായി ഭ്രജിപ്പിലാവട്ടു, അകുംഗത്തിലാവട്ടു, സമുദ്രതാലംവട്ടു കരിടവുകൾ. ചെയ്യേണ്ടനെതെന്നെന്നും ഭോൻ അതുജ്ഞീകരാട്ടക്കയേ വേണ്ടതുള്ളൂ.”

ഇംഗ്ലീഷീ ഓല്പ്പവും യുക്തിയുക്തവുമായി മന മാൻ പറഞ്ഞതു വാക്കുത്തപ്പെണ്ണെന്നായ സുഗ്രീവൻ ശരി ചെയ്ത് നംനാദേശങ്ങളിലും പാക്കുന്ന വാനരവീരന്മാരുമാൻ വിജിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുത്തിനും ഏപ്പും ചെയ്തു. പീണ്ടും അ വാനരങ്ങൾ ഗ്രാമംസ്വദ്ധേഗത്തിൽത്തന്നെ നിമശനംകയാണും ചെയ്തതു. മനമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഉപഭോഗപ്രകാരം സുഗ്രീവൻ ചെയ്ത ഏപ്പും രാമൻ ശരിക്കുണ്ടായില്ല. പ്രതിജ്ഞീകാലംകഴിഞ്ഞിട്ടും എ വാനരപതാ വനകുംണ്ടായുംയാൽ ഭാസ്തുവിരുദ്ധ ഭാവിതനായ രാമൻ കേംപാക്കാനെന്നായി. അ കോപം അതിലിട്ടുച്ച് ലക്ഷ്മണനായിരുന്നു. ഭൂതുനി

യേംഗപ്രകാരം കുലനായ ലക്ഷ്മിനർച്ച—ശ്രദ്ധയാർഥിയാണ് രാമാനാജൻ—കിഴ്ചിസംഭവങ്ങിയിൽ കാലംനടത്തുന്നപ്പോലെ കടന്നാവേന്ന. ലക്ഷ്മിനർച്ചം-ഈ വരവും സ്ത്രീവന്നരിക്കുന്നതും പേടിച്ചുവേറയി. ~~ഇന്നുംമാറ്റണ്ണോള്ളും എറി~~ ഒരുന്നോം അരുപ്പോഴേ സുഗ്രീവന്നാണുജീ. അതു ഘട്ടത്തിലും നേർവഴിക്കാണിച്ചുകൊട്ടത്തും മാത്രതിയാണോ.

“മഹംവിഞ്ഞനംയെ റംമൻ കെട്ടും യേംക്രിടാതെ മഹാവികുമനംയെ ബാലിയെ കുംനത്രും വേംനേരു മുഖ്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്ണല്ലോ? അങ്ങിനെ ചെള്ളിക്കെട്ടും വേംനു പ്രതിജ്ഞയോലെ യഥാക്ഷാലം യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചകാണ്ണുന്നയാൽ പേപ്പുരുജണായിട്ടുണ്ടോ റംമൻ തന്റെ ഭാതാവിനൊ ഇരുങ്ങുട്ടും ചുരിരിക്കുന്നതും. ഒരുന്നു കാലജ്ഞനായിരുന്നിട്ടും ഇപ്പോൾ പ്രമത്തനായി തന്ത്രിക്കയാൽ കാലമായതും അരിയുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞതും ശരത്കാലം അരുംഭിച്ചിരിക്കുന്നു; അതും അരിയംതെയുണ്ടോ വേംനു നംബാകഴിക്കുന്നതും യമംകരാലം വേണ്ടുന്നതും ചെയ്യുവാൻ മനസ്സു ചെല്ലു തുടർത്തു പ്രമത്തനാണോ വേംനെന്ന കണ്ടിട്ടുണ്ടോ ലക്ഷ്മിനർച്ചുനേരു താൻതന്നെ ഇണ്ടിനൊ കുലനാശി ഇവിടെ കയറിവനിരിക്കുന്നതും. ഓഞ്ചാവിയോഗരത്നായി ആത്തനായി ഉഴുന്ന മഹാത്മായായ റംമൻ മഹംരാംഡിവഴിക്കു വോം ചൗ ധാഷ്മികുന്നതും, ഈ നിലയിൽ വേംനു ക്ഷമിശ്രക്ത നേരവേണ്ടും. ഇനി, ലക്ഷ്മിനെനു കണ്ണു വൈക്കുമ്പിനിനോ പ്രസംഭിപ്പിക്കുകയെന്നാൽപ്പോലെ വേംനു ഇവിടെ ചെയ്യുത്തക്കുതായി മഹംരാംം താൻ കംണ്ണുണ്ടില്ല. റാജാവിനേട്ടോ മിതവാക്കു പഠിച്ചവാൻ നിഃയക്കുന്നാരംണോ അരംബതുനും. അതുതന്നെന്നാണോ തുംനു ഇവിടെ

ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങിനെ ഹിതം പറയുന്നതു് പ്രിയരാക്കിപ്പുകിൽ അതിൽ എറിക്കു ഭയമില്ല. വോൻ ഹിതമംഗളാനു് എറിക്കു ദശവിശ്വാസമുള്ളതു തുണ്ട് തുറന്ന പറയുകതെന്നുചെയ്യും. ഫ്രോധിപ്പുവേണ്ടി ദിവാസുംഗസ്യവുംനാട്ടിയ ഗ്രിലോക്കുംഡേഡുയും വിസ്തൃതകാണ്ഡു് കീഴടക്കാന്തിനു് മാറ്റിയനായ രാമൻ ശക്തഹാജാനു് വോൻ കാക്കണം. അതു രാമൻ തന്നെ സത്യമാർജ്ജംകണ്ടാൽ ഉടൻ പ്രസാദിക്കു യും ചെയ്യും. അങ്ങിനെയുള്ള രാമനെ വോൻ കുറഞ്ഞിപ്പുകിൽക്കുതു് പുഞ്ചവകംനെത്തു സുരിജന കുതാഖാൻ താന്നിനു താന്നിനു അതു ഉപകാരിയായ എപ്പേംഴും പ്രസാദിപ്പിക്കുതെന്നുവേണം. രാമനെ വോൻ പുതുമാറ്റുക്കുടിക്കുവിടുതു്, തന്താവിനെ ഭാങ്ഗുതെന്നുവോലു, വാട്ടിക്കാവിനു പരിചരിക്കണം. അല്ലെങ്കിലും, വാനംപേരു, ഈ ശാമാനംജനിക്കിനിനു് വെള്ളിപ്പുട്ടന്നു രാമശാശ്വതത്തു വോൻ മനസ്സുകൈഞ്ഞവോലും നിരാകരിക്കുതു്. രാമനോട്ടുടിയു ഈ ശങ്കവിന്തുമൾ എറു മഹാജനവല്ലാജാനാനു് പൊൻ അരാനിന്തിട്ടുള്ളതു ദ്രാഘാണമല്ലോ.”

മാങ്കിയുടെ അഭിമതത്തെ സുഗ്രീവൻ കരിക്കപ്പും അഭാദരിക്കില്ല. എതു മന്ത്രിസന്ത്രമഞ്ഞുവും വാക്കു് സംരംഭിക്കു് ഒരു തത്തിലായാൽ തുടിയും സുഗ്രീവൻ സ്നേഹ ധിരപ്പാസപൂർണ്ണം കൊണ്ടാടുകയാണെന്നുചെയ്യു. വാനംപേരും ഉടനെയുത്തെന്നു ലക്ഷ്യിച്ചുവെന്നു സംശയപ്പെടുന്നു ചെന്നുകണ്ണു് പ്രസാദിപ്പിച്ചു. നാനാഭിജക കൂത്രിനാനും കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നെന്നതിയ ലീമവേഗമാരായ കപിവിരന്മാരെ സീതാനേപ്പണ്ടത്തിനായി നിരയുംഗാക്കിവോൻ സുഗ്രീവൻ, പിന്നീടു് കട്ടം വെക്കിച്ചി

പ്ല. സീതയെ അപഹരിച്ച ആ റവണം കുസൻ നിവ സിക്ഷന്തും തക്കൻ പ്രദേശത്തും എത്യാജനങ്ങാം ശത്രുവന്നും ശക്കിശന്നതിനും ഭട്ടയുണ്ടായിട്ടണ്ടോ അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മദ്വാരത്തിലും കരടിപ്പൈക്കമാളിക്കാം ഒരുംബവം നേരംബം അംഗൾ മുതലായവരേംബം തുടി മന്ദംനും കമ്പിണിക്കിലേക്കയും. കുറയ്ക്കേടിവരിക മരിക്കിയാണും സുഗ്രീവൻ വിശ്രദാന്മണ്ട്. വേരേഞ്ഞാരോ വാനരപ്പെട്ടം പടയെ സുഗ്രീവൻ പടക്കം കിഴക്കം പാടിത്തുറുമെങ്കിലും പ്രദേശങ്ങളിലേക്കയുള്ളതും താൻ ചുറ്റുന്ന സീതാനേപ്പണം എത്ര വധിച്ചതാണും റാമ കൊണ്ടിക്കവാൻ ഫേഡി മാറ്റുമാണോ പ്രതാപം ലഭിയായ ആ വാനരനായകൻ തന്നെ അത്യുഗ്രമരിയ ശുശ്രാവത്തു വധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടോ മറ്റു വാനരയുമെന്നു നേരുപ്പം അയച്ചതിൽപ്പിനെ, മാരക്കിയ കരിക്ക വിളിച്ചും സവിശേഷമായ ബഹുമാനാർത്ഥത്താട്ട പറഞ്ഞതാവിത്:—

“കവിച്ചംഗവനായ ഭവംതൻറ ഗതിായ ഭ്രമിക്കി ബും, മനുകാശനതിഭാം, സമൃദ്ധത്തിഭാം, അടിത്തും, കരാർക്കം പ്രതിബന്ധിക്കവാൻ കഴിക്കില്ല. ദേവദാന വന്മാരാക്കെട്ട്, താഴൊന്നുമ്പുംബാം, മാനവി രാജ്ഞിസന്മാനംബാം, ഭവംതന പേടപ്പോക്കവാൻ ഒന്തരല്ല. കടലും മലഞ്ചും മുടക്കലൻ ഇം ഭ്രമി മുഖവാൻ ഭവാനോ പരിചിതമാണോ. വാനരഭാതതമനായ ഒപ്പാൻ ഗതി, വേഗം, ബുദ്ധം, തെജസ്സും എന്നിവയാൽ ഭവംതൻ പിതാവായ ആ ഭാജസ്പിയേംചോ— ആ വായുഗ്രവാനേംചോ സമ്മനംബാം. അതജന്മുംകൊണ്ടോ ഭവംതന തുല്പരനാഡി ഇം ഭ്രമിക്കിയ അലങ്കാപ്പി. സീതാവു കണ്ടുപാടാക്കവാൻ തക്കവണ്ണം ഭവാൻ പ്രവ

ന്തിക്കുമെന്ന് എന്നിക്കു വിശ്രദാസിംഗ് വാനരവംശ തിന്നാളി നയവും, ബുദ്ധവും, ഖ്രിസ്തവും ദിശകളോലോചിതമായ സ്ഥിതിഗതികളും വോനിലംബാ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നാളുടെയും എന്ന് പ്രത്രക്കം അരിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

മാതറിയോട് സുഗ്രീവൻ പറഞ്ഞ ഈ വംശക ക്ഷിയിൽ റാമന്റെ ശ്രദ്ധ സവാരേഷം പതിഞ്ഞു. ഈ പ്രശ്നംജി മാതറി അധികർത്തവന്നെയും റാമൻ ഈ തിന്നുവുതനെ അറിഞ്ഞിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹംപ്രജാതന്നം ഒരു മഹാവിശ്വാസമായ റാമമംഗിലംബാ തന്റെ കാഞ്ചുസിഭി നില്ലുന്നതെന്നം റാമന്നാറിയാ. അന്തുതന്നെ സുഗ്രീവൻ അറിഞ്ഞിട്ടിട്ടിരാം കണ്ണപ്പേരം റാമന്’ കുതാത്മ തയ്യാറാട്ടെന്നു സന്ദേശാശ്വരമാണു. ആ മഹാത്മജ സപി മാതറിയെ വിളിച്ചു് ആ മഹാഭാരതത്വം തന്റെ മുപ്പേരാതിം, സ്പിതിയു് അടയാളിക്കായി കാണിക്കുന്നതിന് അഴിച്ചുകൊടുത്തു.

“ഓ, വാനരസന്തതം, ഈ അഭിജണാനാത്മാൻ വേം എന്നാർ കൃതനാണെന്ന് ഇന്നക്കിനില്ലെങ്കം വിശ്രദാസിക്കുണ്ട്. മഹാസത്പരായ വേം റാമ മഹാഭാരതാലും മഹാവിശ്വാസത്താലും സുഗ്രീവൻ വോനില്ലെങ്കം വിശ്രദാസാലും എന്നാർ കംഞ്ഞും സിലുമായി വനകഴിത്തെവും എന്ന് ഈപ്പോഴേ കയറുന്നുണ്ട്.”

ഈ റാമവാക്കുത്താൽ മനമാർ കുതാത്മനായി. സുഗ്രീവനാൽ നിയുക്തരായി അനേകംക്കിരം കവിപ്പിരകൾ’നാനംബിക്കിലേക്കുമായി പുരപ്പട്ടനില്ലുന്നുണ്ടും ഡിരിക്കേ, അവരായെല്ലാംവിട്ടു് തന്നെമാറ്റും റാമൻ ഇങ്ങിനെ പ്രത്രക്കം മാനിച്ചതു കണ്ണപ്പേരം, ആ മഹാപുരാണത്തിനിൽ മാതറിക്കു് അജുവില്ലുംതെ ക്ഷതിയുണ്ടും

യി. ആ വംഗരശ്രേഷ്ഠൻ റംഗൻറു മദ്ദംഹലിയക തെരു കൈക്കൊണ്ട് ശിംഗ്പുരിൽവെച്ച് കൈകൂപ്പി കുറയ കുറയ വീണും ആ രഘുവിരുന്നംൽ അരംഗച്ചീതനായി യം ത്രഖംപ്ലേട്ട്. പമ്പിച്ച കവിജനസന്ധാത്ത നയിച്ചുകൊണ്ട് കാത്രുള്ളുംയി കൈങ്ങിനിനു വിരിവംനരനായ മായ തി കാംഗംഴിന്തെ വാനിടത്തിൽ താരങ്ങളും ശ്രദ്ധ നായി തെളിംതു വിളുമ്പുന്ന ചന്ദ്രനെന്നപോലെ പം നീയനായി. ഇന്നിനെ പുരപ്ലേട്ടനില്ലെന്ന മംഗതിരേ,

“മഹാബലനം പരമവരാക്രമനക്കായ മാക്രേ, ഒ വംഗൻറു ബാഹ്യാലങ്ങന്നയാണും തെന്നു ശ്രദ്ധയിച്ച നില്ലുന്നതും ഇനക്കിയ കണ്ണംത്രുന്നതിനും വികു മം വളിന്നു ദേഹം വേണ്ടുന്നതോക്കയും ചെയ്യ നാം.” —എന്നും സുഗ്രീവൻ കന്നട്ടിച്ചും കാംപിപ്പിക്കാ മുണ്ടായി

സ്രംഗദാർ മുത്തചായവക്രാടക്കുടി മനനാർ സീത കൈ തെരംഗത്രുകൊണ്ടും പര്യതഞ്ചുളിച്ചും, വന്നഞ്ചുളിച്ചും, സാരിത്രുകുളിച്ചും, മഹകുളിച്ചും പലനംബ ചുററിനട നാകൊണ്ടു കഴിത്തു. ആശാജനകമായ വത്തമാനം പോലും കരിത്രുന്നതിനും കിട്ടിയില്ല. നിശ്ചലവും, നി അജനവും ദള്ളവും, ത്രസ്രവും ഭീഷണവുമായ പ്രദേശങ്ങുളിച്ചും അവർ തെരഞ്ഞെന്നകി. കൈനാമം അവർ വി ശ്രദ്ധം ഭാഗവും വളിന്നും വല്ലാതെ പലതുപോയി. ആ നിലയിൽ അവർ നടക്കപ്പോം ഒരു മഹംഹര കണ്ണും അതിൽ ഇരുന്നി കരംചുരും നടന്നപോലും ഒരു പ്രോക്കംപോലെ തിപ്പുവിക്കുന്നപോലും നിരുത്തു കരിടതെ തതി. അവിടെ സ്വന്നപ്രഭാതേന മഹാതൊപ്പനിയം സും പംക്ഷണുതും. ആ ധർമ്മചംഡിനിയുടെ അരംഗമ നുതംതു മംഗത്രിയും ശ്രൂക്കാഞ്ചം വിശ്രദ്ധം ഭാഗവും തീരുതും

സംഗ്രഹം സ്വീകൃതമായി വെളിക്കിൽവന്നു. ശാരകം കൂലംമുഴുവൻ അവർ സീതൈയെ അരങ്ങേപ്പിച്ചു് നടന്നിടം അവക്കെ കേൾവിക്കുവോലു് ആ ഒറ്റനക്കി പിശയ മായില്ല, വസന്തകുംലാരംഭത്തിൽ കാഞ്ഞഗിഖിംഡാ ടെ താരിച്ചേരുതെന്നുമെന്നാണോ സുഗ്രീവൻറെ അതുജ്ഞം. അതിന്റെ സ്ഥാനം പ്രധാനത്തിൽവും കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു കണ്ണ ശപ്പും ബുദ്ധില്ലെന്നുനായ അംഗങ്ങൾ തിരു നിരാഗനായി. ശത്രുഘ്യരുന്നാൽ താൻ വെറുംകൈയേംട തിരിച്ചെച്ചുന്നാൽ, തന്നെ സുഗ്രീവൻ കൊല്ലുതെ പിടിക്കണിക്കും അംഗങ്ങൾ പേടിക്കുയും ചെയ്തു. ഈ ചൗക്കാ ശ്രൂത്രംവും ഭീതിയാലും, താൻ ശ്രീ നാട്ടിപ്പേജ്ജു വരുന്നില്ലെന്നും, ഇവിടെന്നുന്നു പട്ടിണിക്കിടന്നു മാറിക്കുമെന്നും ആ വാഹനവീം തന്നെ ആത്മകാരാട ശോകാന്തരനായി തിരുത്തപഠിത്തു. സഹചരന്മാരിൽ പലകം അംഗങ്ങൾന്റെ ഇന്നിയുംതെ ശരീരവക്കുയാണോ ചെയ്തു തു് സീയതെപ്പുംവി കന്നു അറിയാതെ തിരിച്ചുചെന്നാൽ, രാമജന്മരാ പ്രിയത്തിനാശവന്നു തന്നെത്തുചെല്ലും സുഗ്രീവൻ കൊല്ലുന്നും അംഗരല്ലുവക്കം പേടിച്ചു. അവർ കടക്കാൻവരെ ഏതെങ്കിലുംനിന്നിലിക്കുന്നു. ഇന്നു ദേഹം തെരഞ്ഞെടുച്ചുവാൻ വഴിക്കണക്കിപ്പു. തെരം തെരുന്നോറക്കിയേടുന്നോളിം ദ്രോഗത്തായും തള്ളുന്നു വഴി തെരുത്തല്ലുംതു, അവർ മഹമഹംനും കണ്ണതുചീല്ല. അതുകൊണ്ടു്, അംഗാദിനാംഭംപും അവിടെ പട്ടിണിക്കിടന്നു മരിക്കുയാണോ നല്ലതെന്നു അവക്കും അവിന്റെ പാം മരിക്കുന്നും അവക്കും മരാന്നു വഴിക്കാണിച്ചുകാടത്തു.

“നിങ്ങൾ ഇന്തിരയെ പേടിക്കുയും മുഖപിക്കുയും ചെയ്യുന്നതെന്നിന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്കു് സമ്മതമാണെന്നു

കിൽ,, നടക്ക ഇംഗ്ലീഷ് മലബാറിൽത്തന്നെ കടന്ന ശ്രവിച്ച സസ്യവം പാർഡം. മായാനിമിത്തവും ഏററാറും ദിസ്ത്രിക്ഷുമാൻസ് ഇംഗ്ലീഷ്. ഒക്സണപാനീയ താഴിം ഘട്ടം സ്റ്റേം ഇവിടെ സുഖമേംഡുണ്ട്. സുഗ്രീവനാബലും, റാമരാജും, ഇന്ത്യാംത്രതന്നെന്നെയാ ഇവിടെ നടക്ക ദിസ്ത്രിക്ഷുമാൻസ്.”

ഈ വഴി അംഗദനു ശരീരയന്തരാനി, മറ്റൊന്നും വാന്നാംവിരക്കാരിൽ പചക്കം താഴാൾ പറഞ്ഞതും സസ്യങ്ങൾക്കും ശരീരവക്കായും ചെജ്ജു. ഇതു യുക്കാരപ്പോൾ മംകതിക്കു സംഭേദംബന്നുണ്ടായി. വാന്നരാംജ്ഞത്തിലെ യുദ്ധ രാജാവാൻസ് അംഗദൻ. ആതു വീരനിൽ ബലം, പരം കുമം, തെളിഞ്ഞു എന്നിവ സഹിത്തും ഒരു വിളക്കുന്നണ്ട് ബുദ്ധിക്കാർ സുഖസ്ഥിരത്തിനുല്ലാം, വികുമംഗലത്തു ബോലിസൗഖ്യം സർവ്വാനുഭവനമാണ്. ആരു കുപിച്ചാറു വൻ. അതുകൊണ്ടു, അംഗദനു വാന്നരക്കാരിൽ നാം സംഖ്യംപേര് പിന്തുടക്കവാൻ മട്ടിക്കയില്ല. അഞ്ചു മുമ്പ് ഏറ്റാവും ദിസ്ത്രിക്ഷുമാനക്കുംതു ആവിടെ പാട്ടും ചുകേറംഡു മരറരായെ വാന്നരാജുംഖാത നാഡാവിശ്വാനർ അംഗദനു കഴിഞ്ഞു. ആതു വാന്നരാജുവരാജാവും ഇംഗ്ലീഷ് അംഗദിനുവെച്ചും താൻ മുറപ്പുടുവന്നു കൂട്ടും ഏറ്റപ്പെടി നെ താട്ടവാൻ കഴിഞ്ഞുമെന്നും കണ്ണംണും മാത്രി സംഭേദിച്ചതും. മഹാമതിയായ മാങ്കതിയിൽ ആതു സംഭേദം കൂടു മാനുകമാറുന്നമയുണ്ടായുള്ളൂ. ഉടനെ ആതു നയക്കോ വിദി വഴി കൗദ്യപിടിച്ചു. ആതു തന്ത്രജ്ഞനും ആതുപരം ചെങ്കുത്തും, ഭേദാവായം പ്രയോഗംചെയ്യാൻ വാന്നരാജീവിംഗ്രാമരം പരസ്യം ദിന്മിസ്ത്രിചു വിട്ടകയാണ്. അഭിപ്രായത്തേ തന്ത്രം അവർ തമ്മിൽത്തമാറ്റ പാണ്ടാനീക്കഴാന്തു വെന്നു കാഴ്ചപ്പോൾ മരന്നുണ്ട് അംഗദവന്നുന്നരെ താരിഖി.

“ഉണ്ണീ, അംഗദ, നീ ഈ മുഹയെ ശ്രദ്ധയില്ലോ ഇവിടെതന്നെ പാക്കംപറമ്പണം നിശ്ചയിച്ചതു്? എന്നാൽ, ഒന്ന് വീ കരുതണം. ഏപ്പോഴിലും മനസ്സെങ്ങും മില്ലാത്തവരംണോ കാരണമാണർ. ഇന്ന നിന്റെരാത്രെ പാക്കംമെന്നു പറയുന്ന അവവർത്തന്നു നാഞ്ചീ നിന്റെവിട്ടു പിരിഞ്ഞെല്ലാക്കവാൻ മടിക്കായില്ല. അവർ സ്വന്തം ഒരുംപുതുമാരെ പിരിഞ്ഞു നിന്റെ ആരജ്ഞത്തെ അഭ്യസ രിച്ചുംകൊണ്ടു എത്രയാണു ഇവിടെ പാക്കംമെന്നാണു വിചാരിക്കുന്നതു്. കനകൊണ്ടു അവർ നിന്റോടൊപ്പും നില്ലുകയില്ലെന്നു് തൊൻ തുറന്നപറ്റേണ്ടതുകുംം. ഇംഗ്ലീഷബാൻ മുതലായ കപിമുഖവ്രാന്തരെയോ ഘൃണയെ സുന്നതിലുണ്ടോ നിന്നു് എത്രവായംകൊണ്ടു നാക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു് തൊൻ പ്രത്യേകം കുമ്മി പീഡണിത്തില്ലപ്പോം. തെന്തോ വേർവൈട്ടാൽ നാശം ദിസ്ത്രീം ശിരസ്സുപോയ ഉടൽപോലെയാകും മുൻപു ലഭി പ്രഖ്യാപനേംടു വിനുമതിനു് മതിക്കരയന്നും മഹംഖലന്നും സുന്നതിലുണ്ടോ നിന്റെ ഏതുചെയ്യുവാൻ കഴികയില്ലോ? ഇതുവരെ മാത്രം മഹാത്മയുണ്ടാവുന്നതു് മഹാരാജ വാനര രാജും സുംഖവിക്ഷവാൻ നീ കരുതുകയാണോ? എന്നാൽ അതു് ചില്ലൻ വൈഡിപ്പെട്ടതുകു ലക്ഷ്മണരു സ്ഥാപിക്കും കൈ ചില്ലുകൾക്കും മാത്രമാണോ. സുന്നതിലുണ്ടോ പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം ചെല്ലുവാൻ വൈകിയതിനു് കംലം തക്കന്നപ്പോലെ ക്രൂഡനായി രംജയാനിയിൽവന്നു നീ അ ലക്ഷ്മണനെ നിന്നു് എന്നെന്നുകില്ലും മറക്ക വരി കഴിയുമോ? പണ്ടു വജ്രാധയൻ വർത്തണ്ണാക്കി കയല്ലും പക്ഷിഫേറമനംചെയ്യുതു്, ലക്ഷ്മണനെനു നോക്കു വേംഡു വലിയെങ്കെ കാഞ്ഞുമല്ല. ലക്ഷ്മണാശ്രൂദാദിം ഇം

പാർത്തങ്ങളെയെല്ലാം നിന്മേഷം പൊടിപ്പട്ടതുവിഞ്ഞ
ക്കും അദ്ദോഹം ഇം മുമ്പായും നിലന്തെവിടെ? വരും
ശനിതുല്യങ്ങളായ തുറന്തുകൾ ലക്ഷ്യങ്ങൾവരും വച്ചരെ
വച്ചരെയെണ്ണു നി കാക്കും. ആ ലക്ഷ്യംനുണ്ട് വി-
ജ്ഞം ഇങ്ങിനെയിരിക്കു, യുഖത്തിൽ സുരംഗവനംരെ
പ്പോലും വക്കവക്കാത്ത ആ റാമനും തേജസ്സിനെപ്പു
ററി തൊൻ വല്ലതും വരയേണ്ടതുണ്ടാം? ഇനി, നി തെ
നേത്താൻ കുന്തിച്ചിരുന്നോക്കു. ഇവിടെ നി പാ
ശ്ചീടം ഉംപ്പിക്കുന്നതെന്നോ, അസ്ഥിരചിത്തനായം, റാ
മലക്ഷ്യംനുശ്രീവാഹിക ഭിത്തനാകമായ വാനാനാർ
ശനാതനനു നിന്നെ പെടിയും. വിശദ്ധും കംഡവുംകൊം
ഞ്ഞു വലഞ്ഞു, ഒന്തുംപുതുവിചരം വച്ചുന്നു, ദിവിച്ച
തഴുന്നു ഇം കവികൾ ഇവിടെ നിന്നേംടാനിച്ചു പാ
ശ്ചമെന്ന വിചാരിക്കും യേജു. മഹിതകാരികളായ
ബന്ധുക്കളും സൗഹത്യക്കളും അരകാമപോയാൽ, നില്ലു
മയനായ നി, ഇവിടെ, ഘലുന്നണിയാൽത്തുടിച്ചും പേടി
ച്ചപിരിച്ചകൊള്ളു കഴിയുമാറാകും. എറു ദിവ്യമരംയ
ജീവിതമാണോ; വയ്ക്കാനുണ്ടുണ്ടാൽ, നിഭക്കട്ട നി
ന്നു, ദോശവും, ദിഡംവും, ഉണ്ണപലവുമായ ലക്ഷ്യ
ണംസ്രൂണ്ണം കൊണ്ടുവരു വിട്ടകയില്ല. എന്നാൽ തെ
ന്നേക്കുടുച്ചുന്നു കംഡും നേടി അങ്ങും വിനാിതനംയി
ചെന്നാനിന്നും നിന്നെ സുഗ്രീവൻ അമാന്ത്രായം നാ
ടവാഴിക്കുമെന്നോ നിശ്ചയമാണോ. ശ്രൂ ചിങ്ങം, ഭദ്രത
നും ധർമ്മനിത്യനമാണോ നിന്നും ചെറിയപ്പുന്നായ സു
ഗ്രീവൻ. ആ സത്രപ്രതിജ്ഞനു നിന്നെ കൊല്ലുവാൻ
തീച്ചയംയും കണക്കുകയില്ല. നിന്നും അമ്മയായ താ
രം ഇപ്പോൾ സുഗ്രീവനും മഹിഷിംഗാഘും. താര
ങ്ങൾ പ്രിയംചെയ്യുന്നമെന്നു സുഗ്രീവനും എപ്പോഴും

വിചരണഭൂമി. താരയാലാണ് തന്നെ ജീവിതം നില
നില്പുന്നതെന്നാണ് സുഗ്രീവൻറെ കാരണത്. അതു വം
സരേറുന്ന വേരെ ഘട്ടനില്പ്. അതുകൊണ്ട് താരയു-
നായ നിന്നെ സുഗ്രീവൻ സ്നേഹികയല്ലാതെ ഭ്രാദരി
ക്കായല്പുചെയ്യു. അതുകൊണ്ട്, നി ഏഴുന്നൂള്ളു. വഞ്ചി;
നമ്മൾ സ്വീതാന്ത്രപ്രശ്നാനീന്നായി ഘറപ്പേടാം.”

മാതറി ഇങ്ങിനൊ പേടിപ്പേട്ടതിയതോടുകൂടി,
അവിടത്തെ മുഖരെ അവലംബിച്ചു മറ്റൊരു വാനം
രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുകയെന്ന വിചാംം അംഗമനിൽക്കി
ന്ന് തിരെ അക്കന്നവേണ്ടി. എക്കിലും, നാട്ടിലേക്കു മ
ടങ്ങുവാൻ അതു വാനാധിന്ന് ഇപ്പോൾക്കായില്ല. സീത
യേ ഇന്നിനെയുണ്ടാണ് താരയുഭാഷാഭ്യർത്ഥനു്? സിതാപ്പ
തന്ത്രം ഗ്രാഹിക്കാതെ റിപിച്ചുചെന്നാൽ സുഗ്രീവൻ
ക്രൂയികയില്പും ഉാം അംഗമന്ന് സുഗ്രീവനിൽ പി
ശോസമില്പ്. തന്നെ അച്ചുരൈ സംബന്ധിച്ചു സുഗ്രീ
വൻ ചൊല്ലതോക്കുവും അധികമാണെന്നാണ് അംഗ
മന്നു അണിപ്പായും. കൊങ്കംഗോഡാതെ പേരുായും അതു
ആരംഭജാം ശത്രുവരും തന്നെ കൊല്ലുാതെ വിട്ട്
കയില്പുന്ന അംഗമാർ പേടിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അതു ക
പിവിന്ന്, പ്രായോവവേശന്തിനു തയ്യാറായി. ദൂരത്തിൽ
തന്നെ അംഗമനാ അതിൽനിന്നു തിരിക്കുവാൻ കഴി
യാതെ കാരണതി വിശദിച്ചുവോയി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ഒട്ടംയും വിന്നെ ജ്യോഷ്ഠാതാവാ
യ സന്ധാതി അവിടെവന്നു. അതു കഴിപ്പു യമാസിൽനി
ന്ന സിതാപ്പത്രംതും ഗ്രാഹിക്കവാൻ വാനരാന്നാം ഭാഗ്യ
മുണ്ടായി. രാവനന്നു ലക്ഷ്യിച്ചുനായ രാക്ഷസസ്ത്രാം
ഞാനം, ലക്ഷ്യപുറി കടക്കാനുകരാച്ചില്ലാണെന്നാം, അ
വിദേശ ഇവിടെനിന്നു് ഒരു മനുഷ്യം കൂടാൻ

നം, സീതയെ അവധരിച്ചുവോയി രാവണൻ ലക്ഷ്മിയെ പാപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാണോ, അവിടെ ചെന്നാൽ സിതയെ കാണാമെന്നും സന്ദേശി വിസ്തൃതിപരാത്മ. ഈ വാക്കുകൾ അനുനംബേലയാണ് യാനാരന്നാർ ഉം കൊണ്ടതും. ഉടൻതന്നെ അവർ ഘൃംഘായികും ഉത്സം മഹത്താടെ കടക്കായിരുക്കും പറഞ്ഞു.

അറിവിടെചെന്നു, ഈനി ഈ കടക്ക് ചാടിക്കടക്കേണ്ടതും എങ്ങിനെങ്ങനും ആരെന്നും അവർ തമിൽ അനുഭവംചന്തുട്ടും. മറ്റുള്ളവകുട വീംവാഴം കുട്ടി റസിച്ചുകുറഞ്ഞും കും മിഞ്ചാതെ മാത്രം അക്കണ്ടിക്കയാണു ചെങ്ങുതും ജാംബാവാൻ കാരോ കവി യുമ്പും യിളിച്ചു കടക്കുചാടിക്കടക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നുചൊണ്ടിച്ചു. അതിനു ശക്തരായി ആരായും കണ്ണില്ല. വാല്പക്കുത്താൽ തൊന്ത്രി യോജനാരാഖ്യാ കും ചാടവാൻ തനിക്കു ഈപ്പും ശക്തിയില്ലെന്നു ജാംബവാൻ പറഞ്ഞു. അരംഗമന്നും ഒറ്റ യോജന ചാട വംഗൾക്കുപുജാങ്കും, അതും മുംബി തിരികയചാട വംഗൾ തനിക്കു സംഡിക്കുമെന്നെന്നും ആരു മഹാവേദാർ ശക്തിച്ചുനിന്നു. കടക്ക് ചാടവാൻ കഴിയുള്ളവരായി ആരു രേഖം കാണാതായപ്പും വീണ്ടും അരംഗമന്നും നിഃശാനായി ദിവിച്ചു. ഗൈരാശ്രൂതതിനും വിഷാദത്തിനും അവകംശമാനയിട്ടില്ലെന്നും കടക്ക് ചാടവാൻ സമാനം നായി ഇവിടെ ആകമില്ലാതായിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞും മുഴുവന്മാരുമായി അടിവാരം കുട്ടിക്കും, അക്കലെ മാറി അടങ്കി സ്ഥിതിചെങ്ങുന്ന മംങ്കി കൂടും അടിവാരം കുട്ടിക്കും പോയി.

മുന്നാം അദ്ദേഹാധി.

ഒരുംബവരൻ:— “കവിവിഠനയെ മന്ത്രമൻ, ഒരു സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരണപരമായിരിക്കിട്ടും, ഈ വിഷമം ചട്ടത്തിൽ, വിജനസ്ഥലത്തു് കൗം മിണ്ണാതേ അടഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതാണോ? വിഞ്ഞംവകുണ്ടം തേജസ്സു കൊണ്ടും വേംൻ രംലക്ഷ്മിനാമ്പരേണ്ടും വാനരനാമ നായ സുഗ്രീവനോടുള്ളനാണോ മഹാബലമാം വൈന്നേതയുമായ ശരം ധനേ, സമുദ്രത്തിൽനിന്നും മഹംജവ തേതാടെ പാന്പുകളേക്കുന്ന റാന്ത്രുന്ന നിലയിൽ ഞംൻ പച്ച പ്രേംഡം കണ്ടിട്ടണ്ടു് ഒരു പക്ഷിന്റും പക്ഷിവഗ തേതാണും തന്നെ വോന്ന ബംഗളുംവഗ്രാണ്ടും എന്നിക്കരിയാം. ബലവിക്രമങ്ങളിലും ശരം ധനിൽനിന്നും ഒരു കട്ടം കുറയുകയില്ല. ശാക്തിജും, ബുദ്ധിജും, സത്പരിജും, തേജസ്സുംകൊണ്ടും വേംൻ സർവ്വപ്രാണികളിലും ചെച്ചു് ഉയൻ റാന്നിട്ടുള്ളണിനേ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതും നാണോ? ശംപത്താൽ വംന്നുംഗന്ധാരിത്തിന്റെ അരളുംരാത്രമായ അഞ്ജനയിൽ സാക്ഷാൽ വായുദേവനും ശ്രദ്ധയുംതുറന്നുണ്ടും വേംൻ. മഹാസത്പരാം മഹേംഖലും മഹാബലവരകുമരമായ വേംൻ ചംട്ടത്തിലും കംട്ടത്തിലും വായു തുല്യനാണോ. ശൈശവത്തിൽ, ഒരു നാൾ, ഉളിച്ചുകയന്ന സ്വീജ്ഞാബാധി കണ്ടു് തുന്നിനില്ലെന്ന പഴമംണ്ണേനും വിചാരിച്ചു് അതിന്റെ നേരും ദേഹംനുറരം ചാടിച്ചുന്നിട്ടും മഹാവഗ്രാം നും വേംൻ. വരാബലംകൊണ്ടും ഭീമവിക്രമനാഡി വേംൻ എന്തു ശ്രദ്ധാഭൂമി വശ്യനല്ല. ഇങ്ങിനെ ദത്തവരാം

വായുവേഗം, ഗതിവിത്തുമാരംഭ വോൺ ജീവിത സംശയത്താൽ ഉഴുന്ന തെളിഞ്ചേ എന്നുകൊണ്ടാണ് രഖിക്കംത്തതു്? മുന്നസന്ധനായ വേംന്നല്ലാതെ എ അദ്ദുക്കം അതാണെ തുണ്ട്? ചാട്ടക്കംപിൽ മന്ദനായി മഹാ വിക്രാതനായ വേം ഇത്തിനെ അടങ്കിയിരിക്കാതെ കാംഞ്ചിസിഡിക്കായി വിച്ഛുംബിച്ചുവാലോ! ഈ വംന്ന ദോഷംമാക്കുമ്പോൾ വേം മഹാവിച്ചും കുണ്ഠവാൻ കാത്തുവക്കാണ്ടു നില്ക്കുന്നു. വോൺ എഴുന്നുറംലും! മഹിപ്രാഞ്ചനായ വോൺ ഈ മഹാസമുദ്രം ചാടിക്കടക്കം വാൻ ശക്തനാണ്. ഗതിവശത്തിൽ സപ്തജീവിക്കളിക്കംളിം ശ്രേഷ്ഠനംണ് മാരകിച്ചുത്തുനായ വേം. വംന്നരഹം സപ്തതം ഇതാ അഴചവാറു വച്ചുണ്ട്; ഈ തുക്കണ്ടിട്ടും വേം അഭാന്തിജ്ഞന്നതെന്നാണ്? മുട്ടിയാൽ ഭ്രമിഃഷ മഴവാൻ കീഴടക്കിയ വിജ്ഞവിനൈപ്പാലെ മഹാവിച്ചുവാനായ വോൺ വിക്രമത്തിൽ എന്നു കാലും!

ഒന്തേരവല്ലംമാരു ഇം പ്രംഘമാണേണ്ടതും കേട്ടെന്താട്ടുടി, വാനരജൈന്നായ്ക്കിനു മാർപ്പം ചെക്കിക്കാണ്ടു മന്മഹാൻ ജൂംബിച്ചു ജൂംബിച്ചു പംഖംകൂടംനായിത്തീ സം. വാനരവിശ്വാർ തുട്ടേതൊടു ചുഴന്നനിന്നു ഉറക്കേ പുകഴിഞ്ഞുന്നതു കേടുകേട്ട അതു മഹാൻ സത്പരാൻ ജൂംബിച്ചുതുടങ്ങി. വശയംപുശ്യമാരംഭ കപിവരമംർ പ്രംഘം സിക്കന്നതു കേട്ടു് അതു സന്തുഷ്ടനേജസ്പിച്ചട തുവം മുറിവും വന്നിച്ചുതായി. അദ്ദിനേ ജൂംബിക്കുന്ന മാരക്കി ആടു മും പുക നീഞ്ഞിയ അഗ്രിപ്പംലു ഉജ്ജപലിച്ചു. അതു നിലയിൽ അതു തീരുമാറ്റി മഹാവിക്രമൻ സപാതം വിച്ചുതേ

മേല്പുമേൽ ഉയര്ത്തുന്നതിനായി സ്വപ്നവശങ്ങൾക്കു
ഗണ്ണിച്ചതാവിതു്:—

“പബ്ലിക് സിവാറ്റിന്റെ ഉടമ്പത്ര തകർ, അമിത
വീഞ്ഞണം മഹാഖലക്കം അഡിസവംബും, ശ്രൂകാശഗോ
ചരം, ശീമുഗംമിയും മഹാവേഗനമായ അഥ വായു
ദേവൻറെ കണ്ണസ്വത്രനാണ് തൊൻ. ചംട്ടക്കിൽ എറി
നേംട്ട തുല്യനായി കരംഭമില്ല. വിസ്തൃതമാണ്, ശ്രൂകാശ
തൈ തൊട്ടു് ഉയന്നനില്പുന്ന ദേവപരമ്പരയും കംരംയി
രം വട്ടം പ്രതിബന്ധം കൂടാതെ പ്രക്ഷിപ്തം ചെയ്യു
ന്നതിനു് തൊൻ ശക്തനാണ് എൻറെ കൈയ്യു് കാഞ്ഞ
തജ്ഞിയേന്തിയു കടലിൽ കന്നം കഴിയും പുഴയും ചേ
ൻ ഭ്രമിയേ മുഴവൻ മുഖന്തിനു് എ വിഷ കഴിയും.
ഐരംനുകുന്നും നിരന്തര വക്കണ്ണാലും എൻറെ ഉള്ള
വേഗം കൊണ്ടു് എന്തിക്കവിന്തു വടിവെന്നുംകുംപും
കം. നംഗണാജിയായ വൈന്തേരയൻ പക്ഷിവർത്തനോ
ചതുടി ശ്രൂകാശത്തിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുംവ അഥ മ
ഹാസ്തപക്ക കരായിരം വട്ടം എന്തിക്ക ചുറുവൻ
കൈയ്യുണ്ടു് ഉമിച്ചയൻ തീക്കുകുംണ്ണാഞ്ഞേംടുടി ഉ
ജ്ഞപ്പിക്കുന്ന സൗംഖ്യന അസ്സുമയകംലുത്തിനു മുന്നുതന്നേ
എന്തിക്ക തോറേം ചെപ്പുവാൻ കഴിയും; എന്നിട്ട്, ഭ്ര
മിതെന്ദ്രാതെ തന്നെ തൊനിന്തു തിരിച്ചുവരികയും ചെ
യ്യും. കേരു ഉള്ളകിൽ ശ്രൂകാശചാരിക്കുള്ള മുഖം തൊൻ
അതുകൂടിക്കം. നാമുദുതേര വററിക്കയും ഭ്രമിയേ പിള്ളക്ക
യും ടവ്വതേരെ പൊടിപെട്ടതുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടു്
തൊൻ ചാടം. ചംട്ടക്കിൽ ഉള്ള വേഗംകൊണ്ടു് തൊൻ
നമുദുതേരയെന്ന എന്നേംടെപ്പും കൊണ്ടുപോകം.
മേ, വാനരവിന്നും, മഹാനീരഭവരന്നപോലെ അതു

കാശം മുച്ചവ സ് നിരത്തുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ഞാൻ ചും ടന്ത്ര നിങ്ങൾ കാണം. ചട്ടത്തിൽ എന്ന പിന്തു അന്തിഗം വായുവിനം ഗരജനാമല്ലാതെ മററംകും കഴികയില്ല. വള്ളധനാഡു ഇന്ത്രോടു സ്വയംഭായ പിതാമഹനോടേം എതിൽത്ത് അനുതംകൊണ്ടുവരുവാൻ ഞാൻ ശക്തനാണോ അംഗിരായുള്ള എന്നിക്കോ അതു ലക്ഷ്യപൂരിയെത്തന്നേ ആക്കമാനം എടുത്തേരം ഇങ്ങുകൊണ്ടുവരാൻ കെട്ടം പ്രയാസമില്ല.”

തനിൽ ഉറഞ്ഞിട്ടുള്ള വീഞ്ഞിൽത്തെ വിഷിച്ചുന്ന ത്രഞ്ഞാൻ വേണ്ടിയാണു മാത്രമി അത്തമബലാഞ്ഞകൾ ചും ഇങ്ങിനേ ഗജ്ഞിച്ചുതും ഇതു കേട്ട സ്വഭാവാരണാം എററായും മാറ്റിച്ചു. താൻ ചാട്ടുവാർ തന്നെററ ഉം കും മുന്നിനു താങ്ങുവാൻ കഴികയില്ലെന്ന കണ്ടു മറരം മാൻ ദാരികൈയുള്ള മദ്ദന്തപവ്വത്തിൽ കയറിനിനു ദേവനോഡായും പ്രാത്രകിച്ചു തന്നെററ പിതാവിനോളും വാദിച്ചും അംഗമാകപി ലക്ഷ്യിലാക്കച്ചാട്ടവാൻ കാണാൻ. തന്നെററ കൈകരാഘകൾകൊണ്ടു മാത്രമി പത്രങ്ങൾ കുന്ന ഒന്തിപ്പും അതു പാംതു കല്ലുക്കാംപും. അതു അമർക്കം ലാൻ പുഞ്ചാജ്ഞിജ്ഞിനോ ഇലക്കൾ കൊഴിഞ്ഞും മു മകളിൽ പാംന്നനു ജീവിക്കുത്തല്ലോ തോറമായി പിതൃ തസ്പരം ഘരപ്പെട്ടവിശയേം, സപ്പുംജരം വിഷം വമിക്കയും ചെയ്തു. പാംതസ്സിനോയെ ആരു വായുപുറുൾ രോമണംപാര കുടംബത്തു മേഖംപേരലെ ഗജ്ഞിച്ചു, രോമം തിന്തി നീണ്ടുകുന്ന വാൽ ചുഴിറി, ഇന്ത്യപ്പാജുപേരലെയുള്ള കൈകുറ മടക്കിച്ചുരക്കി നിന്മലമാക്കി, വയരെക്കിച്ചു കാലുകൾ കരുക്കി കഴുത്തിട്ടക്കി ചെവി തുമ്മിച്ചും ദ

എക്കിൽ മേല്പുട്ടുകി പ്രംബനന നെത്തിലൊരു കി—
ഈ നിലയാണ് ചട്ടവംസ് ക്കുന്നി നിന്നു.

“രംഗൻ എഴുന്ന വംശവിനുമരായ ശരദത്തപ്പോൾ
ബെ ഞാൻ രാവണപുരമരായ ലക്ഷ്യിൽ പാണ്ടുചെവ
പ്പും. ജാനകിയേ ലക്ഷ്യിൽ കംബന്തിങ്ങന്നാൽ ഈ ഉം
കിൽത്തന്നേ ഞാൻ പേരുലുക്കരുതെങ്കി പോകം. അവി
ടേയും സീതയേ കണ്ണില്പുകിൽ ആ രാഷ്ട്രസംജനവായ
രാവണനു ഞാനിൽക്കു കെട്ടിക്കാണ്ടു വരും. കണക്കിൽ
സീതായ കണ്ടു കാഞ്ഞംനോടായാണ് തുംഗൻ വരിക. അം
പ്പുകിൽ എൻ്റെ ഒരു രംഭ രാവണനോട്ടുടിച്ച ലക്ഷ്യപു
രത്തെ എടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം.”

ഇതു ജും തന്നെ തുട്ടുകാണുന്ന വരണ്ണനയോ ദ
അധികാരി നാക്കളിലുണ്ടു് ആ മഹാവേഗൻ ആ
കാശത്തിലേരു ചുട്ടി. ആ ചുട്ടത്തിന്നും ഉംകാർ പ
വയത്തിലേ മുക്കുങ്ങിയുട്ടുതേനാടു പുഴയിൽ മാങ്കിയുടെ
വിശ്വേശ പോണ്ടി. ആകാശത്തെ വാസം ചെങ്കുവാനു
നാശപാലെയുണ്ടു് മാങ്കിയുടെ ആ ശതി. വാങ്ങമണ്ഡ്
തനിൽ ചരിശ്വന്ന ആ മഹാസൗപദിക്കൻ കിഴിക്കിൽ കി
ന്നലെന്നവേലെ തിള്ളാം. ചെമ്പിച്ചു മുംകാട്ടുടിയു
ആ ചെമ്പിച്ചു മിവും കരകിന്ത്യംകുപ്പിയന്ന സൃഷ്ടിബിം
ബുംബുപരബ്രഹ്മം ആകാശത്തിൽ ഉയൻ നില്ക്കുന്ന ആ
വംത ഇന്ത്യപജംപോരബ്രഹ്മം കാണാകിവന്ന. ആ ചാ
ട്ടത്തിൽ മാങ്കിയുടെ കുക്കുങ്ങിക്കിടക്കിയിൽ വെച്ചു കാ
റ്റു കൊട്ടംകാറ്റുപോലെ ഗജിച്ചു. പ്രംഭത്തിന്നും ഉം
കാർ കടലിൽ കോഞ്ചിക്കി വാട്ടിരകൾ തുയൻ മരി
ന്നതു. ചല്ലാതേയിംവി. ഭ്രമിംവയയും ആകാശത്തും
പക്ഷങ്ങളുപരബ്രഹ്മ ആ മഹാകാരൻ പരാശ. മാങ്കിചെ

പ്രസ്താവിക്കേണ്ടി ശത്രു വേഗത്താലുള്ള കംറാൽ സദി പ്രംബിഞ്ഞുതോന്നിപ്പോലെയായി. ഇടക്കുടിട കംറിൽ മരിഞ്ഞും ഇടക്കുടിട വെളിപ്പേട്ടുംകൊണ്ട് മാങ്കിയുടെ ശത്രു ചന്ദ്രൻറുപോലെയായി. തന്റെ ശത്രു വേഗത്താൽ കംറുകളെ മുഴവൻ ആ മഹാവേഗൻ വലിച്ചിശു കൈകംണ്ടു പേരയി. ഇന്തിനു ഗദയതുല്യം ചെയ്യുന്ന മഹാമാനാം സംഗരത്തിന്റെ നിയോഗത്താൽ മെമ്പാംകിവർത്തം ഉയൻ തന്നിൽ കാട്ടാനു് വിനൃമിക്കുവാനായി ക്ഷണിക്കുവായിരായിരക്കില്ലും നേരം വൈക്കമണം പരിഞ്ഞു എറു ഭൂമാലുതൻ വോരെ പോകുകയാണു് ചെജ്ജുതു്. തന്നെ അതികുളിച്ചീ ആരകം ചെല്ലുകയില്ലെന്നു വരാവുലുള്ള റംഗംബവയായ സുരാം ശ്വാം റംഖാനീതുപം ധരിച്ച മംസ്യമല്ലെല്ലു റംനമാനാംടിട തത്ഫ. ഉടനേ ആ കാമത്രുപൻ അംശുംജപ്പാമായി അതു റംഖാസിഡുടെ വായവിൽ കടനു് അക്കത്തുടി വെളിയിൽ ചാട്ടി വിണ്ണം പുച്ചത്രുപം ധരിച്ച പാശമരണം റിടത്തുവെച്ചു സിംഹികയെന്ന റാജുസി നിശ്ചയിപ്പിടിച്ചു വലാച്ചുകൊണ്ട് മാങ്കിയു തന്റെവായ രിച്ചാക്കിവിഴ്ഞ്ഞു വാൻത്രമിച്ചു. അപ്പോഴം വജ്രതനവായ ആ കാമത്രുപൻ ശരിരതെ എററാവും ചെറുതാക്കി ആ ശ്വാംത്രുപിണ്ണിയുടെ അക്കത്തു കടനു മർമ്മംകളെല്ലും കീറി വെളിയിൽ വന്നു. മർമ്മപും മരിഞ്ഞു സിംഹിക ഉടൻ മരിച്ചുപോയി. റംനമാനം തന്റെ വച്ചിക്കു് ആകാശരത്നിൽക്കൂട്ടി കാതിച്ചുവായുകയും ചെയ്തു. അക്കായിൽ ഒരു ക്ഷണിനു മുക്കു ലംബംമാത്രി ചെന്നിരഞ്ഞിയതു് അങ്ങിനെ കിതപ്പോ വാട്ടമേം കൂടംതെ ആ മഹാവേഗൻ നമ്മുദും ചാടിക്കു

നീ. ഇനിയും അന്നേക്കും എറു യോജന ചട്ടവാൻ തനിക്ക് കൈക്കുള്ളുണ്ടെന്ന് മാത്രതിക്കു തോന്തി. തന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് മും ആപദാന രാഷ്ട്രസംഘർ കുറഞ്ഞാക്കുന്നതു കുറതി ഒരു സമാനം മെച്ചപ്പെടുത്തു കൂട്ടുട്ടുണ്ട് എന്നു കണ്ണിൽ ഇംഗ്ലീഷും ദാഖല പ്രതിബന്ധിക്കുന്നതു എന്തി തുന്നുകൊണ്ടു കൈ എറു യോജനയ്ക്കും കുറെ ഉംകൾ ചും ടുക്കുകയുന്ന അന്തിമക്കമ്മും ചെയ്തിട്ടും താൻ കൈ മഹം കമ്മം നിവ്വിഷ്ടവന്ന തോന്തി അഥവാവിനുമുണ്ടോയില്ല. രാമനാഭവേണ്ടി സ്വാമിനിയോഗപ്രകാരം താൻ ഇപ്പോൾ ചെയ്തു കൈ സംമംഗ്രകമ്മരണ നീ കാരുടേ അഥവാ അസ്സിപ്പുകുംഡി വിചാരിച്ചിട്ടില്ല.

വാലാം അദ്ദ്യൂധം

താൻ കുടക് ഹാട്ടിക്കടന്നിരഞ്ഞിയ അഥവാ മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു മറ്റൊന്നും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തു അതുകുമാണെന്ന നേരക്കി. സീതാവധരണാത്മാൻ പുര്വ്വാധികം ശ്രദ്ധയോടെ രാവണൻ നാംരക്ഷിച്ചുവരുന്ന അഥവാ പുരി ഏറ്റവും ഭർത്തരാണെന്നു മാത്രതിക്കുണ്ട്. മഹദുർഘ്ഗാമുലജ്ഞിയും, പക്ഷികലംകലജ്ഞിമായ വിവിധപുക്കണ്ണിയും, ധരംഗകരണ്യക്കണ്ണിയും സേവിതമായി, അടവാലും താമരയും വിരഞ്ഞു ഇലംശയങ്ങളും, രമണിയങ്ങളുായ ക്രീഡിന്ദസലജ്ഞിയും, ക്രമനിയങ്ങളുായ പുക്കം പുക്കളും ചേന്ന് ലക്ഷ്യപ്പെടാം ദർശനിയാംബാം. വിക്രിയാംബാം തുടർന്തരിക്കുള്ളായ അപൂർവ്വമാണ് അഥവാ പുരം. പ്രോത്സാഹനപ്പയറാരിക്കുള്ളായ രാഷ്ട്രസങ്കേരണമാർ എപ്പോഴും ചുററി നടന്നാകൊണ്ടിരിക്കും. വേണ്ടുമതില്ല കൂടാം ചുഴനും കൈംടികളുംയും, ദിവ്യതോരണങ്ങൾ

ചേന്നു, ശരദിലുംപോലെ വെള്ള തൃടിയ മുഹമ്മദ്
ക്കതികൾ നിംബാം ദേവലോകംപോലെ ശോണിക്കുന്ന ല
ക്കയേ ഒന്നായി മല്ലവള്ളം ഭോക്കി. ചുമുകാരുമായ മഹാ
സംഗ്രഹത്തോടു, അലുക്കംഗത്തോടും ഉയൻ്റ് അരങ്കേലുമാ
യ കൊട്ടകത്തിലുകളേയും, പഠണാത്രപ്രമാണായ രാഷ്ട്രസ
ഖാരേയും, ഭേദാംശത്രുപ്പായ രാവണനായും കറിച്ച ചി
ന്തിച്ചുകൊണ്ട് ആ റംകുതൻ തെല്പിട അരങ്ങു നിന്ന്.

കെയംട്ടു വരവകിച്ചുതുടം. എന്നാൽ തൊൻ എത്രതാൽ പറയുന്നുകൊണ്ടാണ് ജാനകിയേ കുറഞ്ഞാണെന്തു്? ദർശി അഡിയും റാക്സിസൈറ്റും മഹായ അതു റബ്ബൺ അറിയാതെ തൊൻ ലക്ഷ്യിൽ സഖ്യവിക്കണ്ണതെങ്ങിനെ? എക്കന്നായ തൊൻ അതു റാമപത്നിയേ എക്കാരത്തിൽവെച്ചു് എക്കാരായ നിലയിൽ കംബണഡിയിരിക്കും. അതിനോ് എന്നിനെ കഴിയും ദ്രുതൻ അജ്ഞത്തയാൽ ഒരുക്കാല സമർക്ക വിക്രാഡമായി പ്രവർത്തിച്ചും കാഞ്ചം കൈ വിട്ടുപോകും. കാഞ്ചംകാഞ്ചംവിച്ചറം തുടങ്ങുതു് അര ദ്രിയാട്ടമുണ്ടു് നടക്കുന്ന ദ്രുതനാരാണ് കാഞ്ചം കൈടക്കുന്നതു് കാഞ്ചം നേട്ടവരം, വിഭീഷിതം പററായ്ക്കാറം, കടകൾ ചുട്ടിക്കുടുത്തു് സഹാരമാവാറം തൊൻ ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതെന്നതാണോ? റംബുന്നുന്നർ എന്നെന്ന കണ്ണുപോരാം അവർ ചെറുതെ വിട്ടുകയില്ല. അപ്പോരി രാജകുഞ്ചം പഴുതേരുംയിപ്പുംപുംകും. റാക്സിസന്തുവം ധരിച്ചുടിച്ചും അവർ എന്ന താരിച്ചുവിരുദ്ധമുണ്ടു്. കുടുംബത്തിൽ തന്നെ വെളിച്ചപ്പെട്ടതുന്നതിനും ദൈപ്പട്ടനാ നാടാണുണ്ടിരും. കുടങ്ങേതാരിയ അരക്കുമാക്കം ഇവിടേയുള്ള എന്നിതാണും റല്ലുവള്ളും. അറിയുവുന്നതുകൊണ്ടു പുതുതായി പല്ലതും കണ്ണം അവരുടെ ശുല്ല അതിൽ ചെല്ലാതിരിക്കുന്നതില്ല. എത്രതാംം അറിയാതെ പുരി കും കുടക്കുന്നതിനും, അവിടെയപ്പും തെരയുന്നതിനും, സ്വിതയേ കംബണ്ണതിനും തൊൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വകും ആയതിനേക്കിയിരിക്കും”.

ഇംഗ്ലീഷന്റെയോന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് മംത്രി റാറ്റുകംലമാകുംവരെക്കും അതു കണ്ണികുത്തെന്നു അതു കംബണ്ണതെ സ്ഥിതിചെങ്കും. സൗംഘ്യൻ അസൗംഘിക്കും, സരസ്വതിയും അരയന്നമെന്നവേംലെ അക്കംഘ അനിൽ പുന്നുചുറ്റും പ്രവേശിക്കും ചെങ്കുപ്പും ഒ

അഡിയതിക്കുള്ളിനെ ഭീമവികുമനായമാക്കി വിണ്ടും മറ്റ് സപാകാരനായി മതിൽ ചാടിക്കടന്നകൊണ്ടും അക്ക് തേരക്കു പോയി. ശരുക്കുള്ളിട ശിംഗ്ലീലെന്ന സക്കളി മുകൊണ്ടു തന്റെ ഇടതുകാലംണ്ടും ഒരു റെഡ്മൈനും ലക്കംപുരിയിൽ ശ്രദ്ധം വെച്ചുതും വിട്ടവിട്ടംയി ചാടി മുട്ടി കടന്നകൊണ്ടാണും ആ കുമത്രുപരം സഞ്ചരിച്ചുതും. ഉദംബരസകളിലും സുഖരിമംഡ സുസപ്പാം പഠന ഗീതങ്ങൾം, അരംബന്തതാബന്നാലി, നൃചരിജ്ജിതം, കേം സീക്കളിൽ വിനാഴു കംലോട്ടിയൊച്ചു ചൈക്കകൊട്ടിയാക്കൽ, വിരാട്ടമാംസം, മനുജപം, റംബന്നസ്തി എന്നിവയാൽ ആ രാവിൽ അവിടെനേരും, ശ്രദ്ധായമാനമായിത്തന്നേയിരിക്കുന്നു. വിവിധാകാരങ്ങളാം പിവിധശാസ്രയം കൂട്ടാക്കളും രാക്ഷസവിരിമാർ അരങ്ങേണ്ടുന്നും കൈംബിരിക്കുന്നു. തന്നെ ആക്ഷം കാണാതായും, ദ്വിനാൽ തനിഞ്ഞുവിടെ നടക്കുന്നതെല്ലാം കാണാറായും കൊണ്ടു മാത്രി വിട്ടതോറും സഞ്ചരിച്ചു. രാവണാശവാവം കുറഞ്ഞും, രാധാപുത്രാശടുതും, രാവൻ. ദ്രാഹാകളിലും മാന്ത്രണാളിലും തൊണ്ടുനോക്കി. അരങ്ങേണ്ടതും സ്ഥിതത്വ കണ്ടില്ല. ഒട്ടവിൽ മാത്രി രാവണാശം മധ്യമന്ത്രിത്വിൽത്തന്നെ പ്രാവശ്യിച്ചു. സുഞ്ചപ്പും ചേന്ന മതിലുകൾ ചുഴുന്ന ആ കൊട്ടാരം, ദേഹം സപിംഹാരപ്പുത്തമായ പാരഞ്ഞവന്തുപഠിലെ ക്രൂരരാഷ്ട്രസംകലനമായി വിലക്കുകുളിച്ചുന്നു. രമാജാളിടുതും, ആയുധങ്ങളിടുതും, ശാഖാശപദ്മങ്ങളിടുതും, വംഡിത്രാജാളിടുതും വിവിധശബ്ദങ്ങൾം സമ്പ്രദാം അഞ്ചും മുഴുവിക്കുകുടിപ്പിക്കുന്നു. അതാന്തിടിഞ്ഞുതന്നെ, ആതിമധ്യരാമായ ശാന്താജിംഗം ആതുരേണു കപ്പണ്ടിത്രാജിംഗം ഇന്നും വിളിത്തുന്നു. ശബ്ദരക്തതാജും സഞ്ചാരം സഞ്ചാരം തത്തശ്ശം മനോമോഹനമായി, ദേഹം രംഘയണ്ണജും ദയകരംശസവീം നൂറ്റും ഭീഷണ

കുംഖി, പർവ്വതിയും കുർമ്മഘട്ടമലയി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അതു കൊട്ടാരത്തിൽ സീതയേ തരണത്തുകൊണ്ട് മന മാൻ എതിട്ടുതും നടന്നുചെന്നു. സൗദരീജനമല്ലു ത്തിൽ സപ്രാലക്കാരഭ്രംശിതന്മായി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രാവണനു അരികുകചെന്ന മാത്രതി നല്പുവെന്നും ദോഷി. അതു രാക്ഷസേനയും അഞ്ചാടത്തുകൊണ്ട്, ശരീരകുന്നതിയാൽ അതു അരന്തിപുരത്തെ മുഴവൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കിടന്നരഞ്ഞുന്ന കയ റേഖിനിഃശ്വര കണ്ടു് അവർ സീതയാണും എന്ന മാത്രതി കൊട്ടാരം സംഭവിച്ചുവായി. ആശക്തിയാണുന്ന ശക്തിത്വം വെന്നും അതുജും തുവ ചെള്ളവായ്ക്കു വളരുന്ന് അംഗനംതാഴാണ് രാവണവ ത്തിശായ മണ്ണോടരി. തെച്ചല്ലാനു ചിന്തിച്ചുണ്ടാക്കിയാതാട്ടുടി മാത്രതിയുടെ സംഭമം അകന്നുവായി.

“രാമവിരധാത്തയായ അതു സുചരിത ഇന്തിനു നിന്നുംയും കിടന്നരഞ്ഞുക സംഭാവ്യമല്ല. ഈ ദർശനം യേംഗകാലത്തു് ഉണ്ടുകയോ, ഉടക്കകയോ, കടിക്കുക അതു പതിയുത ചെയ്യുകയില്ല. ദേവയ്രുന്നതനു വന്നാലും അതു രാമപത്നി പരിക്കയുമില്ല. രാവണനാട്ടാന്നി ആ സുവിശ്വിത്ര ചെയ്യുന്ന ഈ തന്ത്രപഠി വേരെയാണു ശ്രദ്ധിപ്പിക്കാം.”

ഈതിനു സത്രം ഗ്രഹിച്ചിട്ടു് അതു അനാതിപുരാതനി ലെഞ്ഞും തിരഞ്ഞു നടന്നു. അവിടെ കിടക്കുന്ന സൗരാംഗികജൈയും അവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഗ്രാഹ്യരാഖ്യവോ ചിഞ്ഞെഴുായ ദിവ്യദിവ്യജൈയും കാന്നംഴിയെതെ മന മാർന്നുനോക്കി. സാതയേ കാണുകയോ, അതു ദേവിഃയ ക്ഷരിച്ച വല്ലതും അരിച്ചുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രതി കൂടി കഴിഞ്ഞവില്ല. അന്ത്യേന്നും അനാതിപുരാതനിൽ കടനു നിന്തുമശാകളായ സ്രൂക്കേശി ശാരികക ചെന്ന നോ

കുയൽ അധികമായില്ലാണോ എന്നെങ്കാൻ ഒക്ക് സ്വല്പത്തി വാച്ചുപറ്റുന്നണായി.

“ഉംഗികവിടക്കനാ പരഭാരണംകൈ തൊൻ അട്ട
ആളുചെന്ന ഗോക്കിയതിൽ എന്നിക്കു ധർമ്മലോപദിഷ്ഠാ
കയില്ലാണോ? പരഭാരണാളിൽ കരിക്കലും എൻ്റെ ദേശ്ശി
ഡോ മനസ്സും ചെന്നിട്ടില്ല. ഇന്ന തൊൻ അവരെ കു
ണ്ടവോയി. എന്നെങ്കിൽ, അവരെ തൊൻ കണ്ണുവെന്ന
പ്രിംതെ, അവരെ സംബന്ധിച്ചു് എൻ്റെ മനസ്സിൽ ത
കരാംയി യാതൊന്നു വികാരവുമണ്ണായിട്ടില്ല. ദിവ്യിചം
രത്നാചത്തിയല്ലോ അവരെ തൊൻ ഗോക്കിയതു്. എ
ന്റെ മനസ്സു അവരിൽ ചെന്നിട്ടില്ലാണെന്നുകൊണ്ടു് എ
നിക്കു പാപമില്ല. മനസ്സും തുടിയല്ലാത്ത ഇന്ത്യിൽപ്പു
ജീവിക്കേണ്ടം ഗണനായമല്ലല്ലോ. സീതായേ അടിപ്പ
ഹിക്കവോന്നാണെ തൊൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ദുരു ദേവി
കെ മുഖം മല്ലുത്തിലല്ലുംതെ മററണ്ണാണെ തൊൻ
തെരയോന്നു്? എത്ര ജീവിയേയും അതാതാന്റെ വർദ്ധ
ഖാലിഡാണ് അനേപാശിക്കുന്നതു്. അതിന്മുണ്ടാണെ
തൊൻ ചെങ്കുന്നു്? അതിൽ, ദ്രോഹരംഭിത്തായ എന്നാ
ജീവിക്കുന്ന ധർമ്മവേദമില്ല”

ഈപ്രകാരം തീരമാനിച്ച മനസ്സാം വിശ്വം അ
നേപാശാം തുടന്ന്. ഇന്നക്കി ആ അന്തഃപുരത്തിൽ
ഈല്ലാനു നിശ്ചയമായപ്പോൾ മാതറി ഹിന്ദാക്കല
നായി.

“അങ്ങും, സീതാദേവി മരിച്ചവേം വിരിക്കുമോ?
ജാനകിയേ ഇഞ്ചാരിടത്തും തൊൻ കണ്ണനില്ലല്ലോ.
സംധ്യപിഡ്യും, സുശീലയും, സുചരിതയുമായ ധീരയേ ഇം
ദിശ്ശരാവണാം കൊന്നിരിക്കുമോ? വിനൃപംഗികളും ദി
മ്മിവികളും വികുതനേതുകളും ശീഖനംകുറകളുമായ
ഈ രാക്ഷസിമാരെ കണ്ടു കൊടുത്തായ പേടി വഴിന്ന്

ഇന്നക്കി നഘ്പുണ്ണയായിത്തിന്നിരിക്കേം! രാവണം നൽകുത്തേതയും രാവണാംഗനകാരയും ഞാൻ മുഴുവൻ കണ്ട്. ഈജൈറ്റടത്തും സീതകില്ല. പ്രയത്നം ഫലി കാണെത ഞാൻ തിരിയേ ചെന്നാൽ എന്ന കാര്യത്വ രാക്കാലിനേൽക്കും ക്ഷേമിച്ചനില്ലെന്ന വാനരവിംമ്മംഡാട്ട എന്നു പറയും? ഇന്നക്കിടയേ കണ്ണിപ്പുന്ന കേട്ടാലും, ഞാൻ ചെല്ലുന്നതിനു കാലം ചെവകിച്ചാലും അവർ പുംജേവദശം ചെയ്യും. ഞാൻ ഈ ലക്കുപുരിയിൽ ചല്ലേടത്തും തെരഞ്ഞെടുക്കിക്കൊണ്ടു. അന്തഃപുര ത്തിൽ ഞാൻ ദോഷംത്തെന്നും നാലു വിരക്കപട്ടംപോലും ഇടം ഇനി വാക്കിച്ചില്ല. വിക്രതവിത്രുപകളായ റാക്കസിക്കളിടേയും, നിന്നുലസുന്ധരികളായ വിദ്യാധരികളിടേയും വരംഭാധകളായ നാഗക്കൂകകളിടേയും, മരം പുംതരം സ്ത്രീകളിടേയും ഇടയിൽ കടന്ന ഞാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കിട്ടും ഒട്ടടത്തും സീതയേ കണ്ണിട്ടില്ല. ആ ചാങ്ഗാറ്റി എവിടെയാണോ? റാവണഗേഹത്തിൽ പാങ്ങണ്ണണ്ണല്ലോ സഹാതി പറത്തുതോ? ഇനക്കുറ്റിയും, രാമപതിയുമായ ആ ചാരിത്രവതി പരവശയായി റാവണനേടം ഇന്നന്തുക്കയെന്നതു തീച്ച യായും സംഭവ്യമല്ല. റാമബാണയോൽന്നരായ റാവണൻ സീതയേ അവഹരിച്ച കൊണ്ടുചെല്ലു പേരം ആ തന്പരംഗി അവന്നും കയ്യിൽനിന്നു തെററി വിണ്ണ മരിച്ചിരിക്കേം? ആകാശമാദ്ദേശം ചെല്ലുപേരാം കടക്കുന്നതിൽ ആ ദർത്തു വിശ്വാസാന്ത്യം വിണ്ണിരിക്കേം? റാവണന്നും ഉഞ്ഞ പേരുക്കും കൈകുറാക്കുന്നതു തെക്കുലംലും ആ തന്പരംഗി ജീവൻ വെടിഞ്ഞതിരിക്കേം? അങ്ങോ! ആ പതിപ്രത തന്നും ചാരിത്രത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ടു

അഞ്ചുനായ റാവൻൻ അതു ദേവിചയ ക്ഷേമിപ്പിരിക്കമോ? അടമവം അതു ചെറിയാർമിച്ചിയാക്കു തുറംകൂഷസിക്കും യ റാവൻപത്രിമാർ അതുഹാരമാക്കിയാരിക്കുമോ? റാമ വൈത്തന്നെ യൃംഗിച്ചുകൊണ്ടും റാമലക്ഷ്മണന്മാരെ വിച്ഛിച്ചു് വിലപിച്ചുകൊണ്ടും അതു പാശം മരിച്ചപോയി രിക്കേം. വിരുദ്ധഭാവംകൊണ്ടും റാക്ഷസാംബികൊണ്ടും മനസ്സടങ്കത്തു് ഭോഗ്യു വരാത്തുകൊണ്ടും അതു സംധ്യപി ജീവത്തും ചെയ്തിരിക്കാം. ഇതു് റാഞ്ചുംപുരും വഴിനു് രാമനോടു് എന്തിനെന്നയാണു് പരംയണ്ടതു്. സത്രം പരായാതിരിക്കണ്ണതെങ്ങിനെ? തോൻ വലിയ വിഷമത യിലാംയി നീം കുൽ ചാടിക്കാടുന്നതു്, ലക്ഷയ പ്രാഥിച്ചതു്, റാക്ഷസന്മാരെ കണ്ണത്രുനമ്പ്പും പാഴില്ല യിത്തീനു്. എന്നും ഒരീപിതാമതനെ നിർജ്ജവമായി. തോൻ കിഞ്ഞിസ്യുചിൽ ചെന്നു് സീതചെയ കണ്ണില്ലെനു് പരംശ്രാത, അതു കെട്ട ഉടൻ റാമലക്ഷ്മണന്മാർ അതു തമമത്ര ചെയ്യും, അഞ്ചിനെ വന്നാൽ ഭാതശത്രുജീവി നാശവട്ട, ഇം ദഃഖമീക്കളിട അമ്മമാംശവട്ട ഇം വിച്ഛിരിക്കാനില്ല. പ്രിയസവാവായ റാമൻ മരിച്ചാൽ തുതജ്ഞനെന്നയ സുഗ്രീവൻ വിനുകമായും ജീവിതം വെടിയും. അടതിനെന്നതുടങ്കനു് താരങ്ങും അംഗങ്ങൾം നശ്ച പ്രംബനരാകം. അതുവുമായാൽ കവികൾ നിലവിട്ടു റാഖിത്തീനു് ഫ്രൈഡുംപുരും പ്രാണംരാഹിക്കാചി ക്രജ്ജും. എന്നെന്നു ഘോഷംപത്രാണു് വരവാൻ പേരുക്കുന്നതു്. സീതചെയ കണ്ണില്ലെനു് തോൻ ചെന്ന പരംശ്രാത റാഞ്ഞവംശവും കവിവംശവും ദണ്ഡും ദാശിക്കണം. അതുരക്കുണു് ഇം നിഖയിൽ ഏൻ അരങ്ങു് ചെപ്പുംതിരാക്കുന്നു ചെന്നു് നശ്ചതു് അംപ്രാർ അതു മഹംപരിച്ചുന്നാൽ അതു കൊണ്ടു് കരേ കംലക്കരക്കുകില്ലും ജീവന ധർശ്ചേ കണം. എന്നാൽ, അവരും എഴുപിനു മുമാ അരബിപ്പി

കുവാൻ വിട്ടുകൊണ്ട് തൊൻ ഇഴ നിറപ്പും ലഭിച്ചിരുത്തെങ്കിൽ തിച്ചുമയം വഹിക്കായില്ല. ഇഴ രാത്രിതോന്തര എന്നിൽ കും സീതായ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിരപ്പുകിൽ, തൊൻ എന്തിനെന്തെങ്കിലും ആത്മഹത്യ ചെയ്യും. അമധ്യം, തൊൻ എന്തിനാണോ ഇന്തിനെ നിരാഗനാക്കാനും. അതുശയാണോ അനീയുടെ രൂപം. അതുശയിലാണോ പരമ സുവം കടികൊണ്ടുള്ളൂന്തും സമ്പ്രകാഞ്ഞംസുഖം. നട അതിക്കുന്നതും അതുശയാണോ കുമ്മം കുളിക്കുന്നതും അതുശ സമലക്ഷണം. അതുകൊണ്ട് തൊൻ നിദ്രപ്പം കൊള്ളുന്നതെ, മനസ്സുംപ്രോംഭ ഇനിജും പ്രഖ്യാതിക്കും അം ചെയ്യുന്നതും. ഇഴ മഹംബലനംയ രാവണനെ അടിച്ചുകൊന്നംബലന്താണോ? സീതെയ അവഹരിച്ച തിനോ അദ്ദേഹം പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുകയാം. അശ്വീ കും ഇഴ മുഖ്യനെ എടുത്തു കടലിന്മീതെക്കുടി ചാടി ചെയ്യുന്നോ രാമനോക്കാഴ്ച വെച്ചേയുകയാം. വരട്ടു; അതു വേ ണിവന്നാൽ, പിന്നിടവാം. ഇഴ ലക്ഷ്മാവിച്ചില്ലെങ്കിൽ സമ്പ്രകാഞ്ഞിലും തൊൻ സീതെയു തെരഞ്ഞെടുന്ന നാശ ടെ. എന്നാൽ ശുമം സമലമാക്കവാനായി സമ്പ്ര ഭവനംനോയും റംബലക്കുഞ്ഞനുമാരയും സീതാഭവിഷയജും സു ഗ്രീവനേയം തൊൻ ഇതു നമസ്കാരിച്ചുകൊള്ളുന്നും. അ വരുതെ അനന്തരാഖ്യതാം എന്നാണ് കാഞ്ഞം സിഖിച്ചുണ്ടാ വട്ടു

“വെള്ളത്തുപ്പുന്നതുക്കും, സുസ്ഥിതം,
പദ്മാജനാത്രാക്ഷിയുമെന്തുനുമായിൽ
തെളിഞ്ഞുചെന്തുവെമെന്നാക്കാനും നാം
മാഞ്ഞുന്നുംയാംവെമെന്നാക്കാനും!
ക്ഷുദ്രൻ, മുംഗാന്തം ഫിലുള്ളുകൾും രാം,

സുഖലംരമ്മേംപ്പണിവേഷത്തുള്ളവൻ

ബലംത്രക്കഴിടിനപാവമാകമാ—

ക്ഷുശ്ശംഗിയിനെന്നിനന്നെന്നെന്നുക്കണ്ണിലും!”

നെന്നറംശ്രൂതത വെടിത്തേരു വീണ്ടും ദൈഡം തേതയും വീഡം തേതയും അവലംബിച്ച മാതതി ചുറ്റും നോക്കി യപ്പോൾ അന്തഃപുരത്തിന്നരിക്കേയായി ഒരു അദ്ദോക്ക വരീക കണ്ണ്. ഉടനെ ആ തേജസ്പി മതിൽ ചാടി കുടനോം ആ മരത്തൊപ്പിൽ പ്രവേഗിച്ചു. സുഗന്ധപ്പുഞ്ഞ നീളം മധുരമഹലങ്ങളിലും നിരത്തേരു കളിത്തു തളിത്ത പു ക്കിങ്ങൾ, സപ്രമാധച്ചുംപും ആകാരങ്ങൾക്കിൽ ചേന്ന് വ ക്കിക്കലങ്ങൾ; സപ്രക്ഷേഖലം നിരത്തേരു രത്നപ്പട്ടവുക്ക്കും ടം, സീംടികത്തരക്കേംടംക്രമീകരിച്ച കളിങ്ങൾ; നിസർജ്ജ സുന്ദരമായ കണ്ണ്; അരുളിക്കുന്നിനോം ഉന്നോമേമേനമാ യി ഒഴുക്കന്ന അരയവി എന്നിവയെല്ലം കലന്ന് ആ അ ശോകവന്നിക കണ്ണപ്പോൾ ലക്ഷംപുരിച്ചിൽ സീതയു എങ്കിൽ ഇവിടെ വരാതിരിക്കുന്നും മംങ്കൻ നി യൈഡിച്ചു.

“ഭിംബാത്തയായി ഉഴുന്ന റാമിംഗാലംലസയായ സീതയെ ഇവിടെ തൊൻ ക്കേണ്ടിയും. ഭംഗത്താവായ രാവണനേരു ഇംഗ്ലീഷുക്കവന്നിക ലേംകത്തിൽവെച്ചു് എററവും രമണീയമായ ക്കുംണം. പനവംസപ്പും യായ സീത ഇവിടെ വരംറിരിക്കുന്നും. പനവാസിയും യ റാമനെ കംത്തു് ഭിംബിക്കുന്ന സീതയു് ഇംഗ്ലീഷു വനു ക ട്രേഡിംഗാസം നൽകും.”

ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു മംങ്കൻ ആ മരത്തൊപ്പിൽ തെരഞ്ഞെന്നുണ്ടു. അവിംഗ കരിടത്തു് അതുന്നതമാ യ ഒരു മംഗ്ലിക കണ്ണ്. കാംബിരം ഇംഗ്ലീഷുക്കൾ ചേന്ന കൈലംസംഖാല ധവളുമാണി, പവിശങ്കാണിക്കും ലും, തിളങ്ങുന്ന പെറ്റരകളിലും അലംകൃതമായി ദീ

‘ହୁଏ ପରିବାରଙ୍ଗିଣୀ, ତୀତ୍ତିଲାଯୁଂ, ରାମନେର ରାମ କଥିଷେଇବେଳେଣ୍ଟାଣେ । ରାଜଶ୍ରୀ ନାଶିଛୁ ସୁବଜୋଗ ଦସର ବିଟ ପରିପ୍ରତିକାଳୀନ କଣ୍ଠିବାଟିଂ, ଅରୁଣୀ ତଥା କଥାର ଅବଲିବାଟିଂ, ପିଲୋଗା ଡେକିଯାଣ ଅର୍ଥଲବାଟିଂ, କନ୍ଧଲାଙ୍ଘାକ ଫାର କାମକ୍ଷ୍ଵାଯକାଟିଂଟି ରାଣେ ହୁଏ ହୃଦୟପତନ ରାମର ସ୍ମୃତିଚକାଳିରୀ କ୍ଷଣାତୁ । ହୁଏ ପେବିଷୁଷୁ ଅରଂଶପ୍ରତ୍ୟଂଶକାନ୍ତି ଏହି ଦେବାମେହ ଆନନ୍ଦିବ ରତନାନ୍ଦିବ ରାମନାନ୍ଦିବ ରାମନାନ୍ଦିବ ଅରତୁରକାଳେ ହୁଏ ଡେମିନୀ ରାମନେର ପତ୍ନୀତଥିଲେ । ରାମନେର ପ୍ରତି ହିଂ ହୁଏ ହୁଏ ପେବିଯିଲୁଂ, ହୁଏ ପେବିଷୁଦ ଏହି ଯାଂ ରାମନିବୁ ସ୍ମରିତିକୁଚାନ୍ଦୁକାଳେଣେ ହୁଅଯ କ୍ଷଣ ହୁତୁଯୁଂ ନାହିଁ ଛିପିଷୁଦିପାର କୁଣ୍ଡିଗରିତରି । ହୁଏ

അനവള്ളുംനിയെ പിരിഞ്ഞു് ഇണിനെ കരച്ചകാല
തേതക്കൈകിലും രാമൻ ജീവിതം ധരിക്കുന്തു് അതു ഒ[ം]
മാളിജൻ മരറപ്പുംവക്ഷം അസംഖ്യമായുള്ള മഹാക്രമം
മാണോ നിഃവിച്ഛിരിക്കുന്നതു് ഇം ഭോധനംഗിരു
ടെ വിയോഗത്താൽ ദിവിച്ച തള്ളന്നവിഴാതെ തന്നെം
ശരീരത്തെ താണ്ടിവരുന്ന രാമൻ മഹത്തായ കമ്മമാ
ണോ ചെയ്യുന്നതു്.”

ഇണിനെയാണോ സീതയെ കണ്ണ ഉടെനു മംഗളി
കണു് രാമനെക്കരിച്ചുനോയ ചിന്ത.

അതു ധാന്യരാഘവിൻ പീണ്ടം വിചാരിച്ചതുടങ്ങി:—

“രാമന്നർജ്ജുമംകണ്ണോർ
ധീചനംലക്ഷ്മാനന്നറയും
ക്ഷാണിപ്പീലേതുമേഖവി,
വഷ്ടകിൽഗംഗവേലവേ.

ശിലം, പ്രായം, കലം, വൃത്തം,
ചിഹ്നവും ചേന്നിരിക്കുന്നതു്,
സീതജ്ഞതക്കവൻ രാമ_—
നവനീയസീതംക്കിയും.”

ഈ ലംവണ്ണവതിക്കാവേണ്ടിയാണോ മഹംബുലമും
രായ വരച്ചുണ്ടാക്കാടക്കം പതിനാലായിരും രാക്ഷസ
ഞാരേയും, വിരംയൻ, കബുസൻ എന്നീ ഭോാദവീം
നാരേയും, മഹംതേജസ്ഥിതായ ബംലിശേയും രാമൻ
കൊണ്ടുതു് ഇം ഭേദിയംതെന്നുന്നാണോ, ബംലി
ഡാൽ സുരക്ഷിതവും ലോകസർത്തുതവും സുഭർജ്ജുഭവുമാ
യ വാനരേസപ്പെട്ടതെ സുരീവൻ പ്രംഖിച്ചതു്,
തൊൻ ഈ മഹാസംഗരം ചാടിക്കുന്നവനു് ഇണി
നെ ലക്ഷ്യക്കരണമാരായതുമെല്ലാം. നാലുപണ്ടം സ
മുദ്രതോഴിം പരമാക്രിടക്കുന്ന ദ്രീചിന്യ മഴവൻ മാത്രം

പും, സർവ്വലോകങ്ങളേയും ഈ പേരിക്കവേണ്ടി രംഗൻ
കീഴോമേൽ മറിക്കൊതായാൽത്തുടടി അതു യുക്തംതന്നെ
യംഗാനാശം എന്ന് പിച്ചാരിക്കുന്നതു്. ദാതൃശ്ലാ
ക്രത്തെ മുഴവന്നെടുത്തു് ഈ ഇന്നക്കിയോടു് തുലനം
ചെയ്യുന്നുംകിയാൽ അതു ത്രിലോകങ്ങൾിൽ ഈ പേരിയുടെ
ശ്രദ്ധയിനാഘോംലും കിടന്നില്ലെങ്കിലും. ധന്മരിലും,
മഹംതമംവുമായ ഇനക്കമഹംംജാവിശ്വസിര പുത്രി— ശീ
ലസവന്നും വിനുമശംഖിയും, ഷഡവപിരാനമായ ഒരു
മച്ചക്രവശത്തിയുടെ ക്ഷേരജ്ഞസ്ഥാഷ— ധന്മരിലും കു
താത്മാവുംബന്ന രാമാനും പ്രിയപത്നി— ഈ യശസ്വി
നി ഇപ്പോൾ ഭാജ്യേഗത്താൽ രാജാസ്വിവശത്തിൽ കൂടു
ണിപ്പോയി. തേങ്കുപ്പേരുംവാലരകാണ്ട് സുവാനോഗണു
ക്കുപ്പും ചെടിഞ്ഞു്, ദിവസരുമുള്ള ഗണിക്കാതെ നിശ്ചി
നമനു ഫോറവന്നതെ പ്രംപിച്ച ചാരിത്രവതിശാശം
ഈ പേരി. ഫലമുല്ലഞ്ചെക്കാണ്ട് സംത്തുജയായി,
ഉത്തരുളുന്നും ചെയ്യുകൊണ്ട് വിട്ടിലെനാഘോംലെ വൻ
കാട്ടിനാശിൽ ഈ യശസ്വിനി സംപ്രീതയായി വാംശം
വന്നിരിക്കുന്ന പുഞ്ചിപിക്കുന്നവുംപും, ദിവസംശാക്കി
ശരവംയുമാണ ഈ വാദവുന്നിനിക്കു് ഇപ്പോൾ ഈ
കൊട്ടതംബ ചീഡി നമ്മിക്കേണ്ടിവന്നു. രാവണാവദ്ധ
തയായ ഈ ചാരിപ്പിലെന്നു പോംലെയാശം രാ
മൻ ഒരാതിജ്ഞന്നതു് രാജുഭൗജ്യന്നു രാജാവിന്നു് ത
നേരം ഭൂമിക്കിട്ടിയാലെനാഘോംലെയുജ്ജു സംശാം
ഷം ഈ കല്പുംബനിയെ കണ്ണാട്ടതിരാത്തിരാമനും രാമനാണാകം.
കാഞ്ഞേഗണുജ്ജുകന്നു്, ബന്ധുവർഗ്ഗം വെർപ്പെട്ട ഈ സം
ധി രംഗനു പിണ്ടു പ്രംപിക്കുമെന്ന കരുണയാലാശം
തന്നെ ജീവിതത്തെ ഏററും പണിപ്പുട്ട് ധരിക്ക
ന്നതു് കായും പൂവും നിരത്തെ ഈ മരങ്ങളുണ്ടാവട്ടു,

ചുറ്റും സ്ഥിതിചെയ്യുണ്ട് രാഷ്ട്രസിരായവക്ക്, എക്കാലപിതൈയാണി രാമനന്ദന തന്നിലുംകാണി രിക്ഷയും ഇം പതിലാലും കാണണില്ല. സുവർണ്ണതാരണന്മൈക്കും സ്കൂളിക്കും തെക്കംവംശം ശ്രദ്ധിക്കും. ശ്രീജനാമ്യാന ഇം കാന്തിമതി തെക്കംവകുളക്കയാൽ ശോഭിക്കാതായി.

“ചെയ്യ രാമനസംഖ്യപക്ഷം,
യിവർബേർവെട്ടതന്മംൾ,
തന്മയ്താന്ത്രികതാപ്പോ
തള്ളുന്നില്ല മാലിനാൺ.”

ഈ സുവാമ്യായ കമാലക്ഷ്മണ ദീനാഹായി കേൾക്കുന്നതു കാണണമേം എൻ്റെ ഏഴും പിംഗാം. രാമലക്ഷ്മണമാരുടെ പരിാക്ഷാഖിൽ വാണിവന്നു ഇം തന്പര്യം ഇപ്പോൾ മാഘവട്ടിൽ വിത്രചംശികളും രാക്ഷസികളും കാവലിക്കുന്നതു കുറഞ്ഞിപ്പും. ശോകപരബ്രഹ്മാധികാരി, ശ്രീമഹാത്മാരം കമലിനിയെന്നവോലെ മന്ത്രിയ കാന്തിചുരും എന്തുന്നതു്.”

ഈ ദീനിയിലാണ് മാങ്കതിയിൽ ചിന്തംപും മദ്ദനാംബത് സപ്തലക്ഷ്മണന്മൈക്കുംണ്ടോ സ്വിത്തതന്മാണും ഇം ശോകപീഡിത ശായ മതിചുവിയെന്നും മനക്കാൻ നിറുക്കം ഉറച്ചു. അവിടെ നടക്കാനുള്ളു് എന്തെല്ലാമാനും കാണിക്കും മുൻപും കേലിൽ ചെറിയ കാഞ്ഞിനും കുതാത്മകയുടെ പുക്കവരും ശേഖരിക്കാതായി.

അരംതും അരഘ്രംതും.

പ്രംബനന്തരിൽ റാക്കൗസ്സു നായ റബ്ബൻൻ ടി വുംഡൺഡ്രേഫിൽനായി, ദിവ്യാധിവാദാലൂഡത്തോട് സീതയെ കംണാവാൻ അരഗോകവനികയിൽ വന്നു. മഹാത്മജസ്റ്റിയായ റാവൻരാ കണ്ണപ്പുാർ മഹാത്മജസ്റ്റിയായ റാമമാൻ തന്നെത്താനറിയാതെ ഇള്ളക്കിപ്പോയി. തേജസ്സു് തേജസ്സിനെക്കാണാമ്പോൾ തന്നെത്തന്നാൻ ചിഴ്ചിച്ചേര്ക്കി. മാത്രതി, പെട്ടെന്ന റബ്ബൻനെന്നു ഭാരത കട്ടോന്നു് ഇരഞ്ഞിച്ചേര്ന്നു പോയി. ഉടനെ മനസ്സുടക്കി ആ മഹാമതി വീണ്ടും ഇലക്കംകാഡി കയിൽ കഴിച്ചു. റാവനന്നു് എത്തുചെയ്യുന്നവന്നു് നി ശേഖവുംനായി നോക്കിക്കാണ്ടിരുന്നു. ആ റാക്കൗസ്സ കണ്ടു് ശോകംന്തംയായി അതുനിശ്ചയായ സീത മാറിടവും മംച്ചു് പിന്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് സ്ഥിതി ചെയ്തുരു് കാമാത്രംനാാം റാവനന്നു് തൃടന്നതു നു് ചെയ്തു കാമപ്പാത്മനയെല്ലാം ആ പതിപ്പു ചെവിക്കാണ്ടില്ല. ആ ഭാഷ്യം നിങ്കയും നിന്തിക്കയും, റാമപരാന്തമത്തെ വാന്നിക്കയുമാണു് ആ സംശയി ചെണ്ണു. സാന്തപ്പവും ഏതു തന്നെ പ്രശ്നത്താണു് സീത തനിക്കു് വശംഗതയാംവാങ്ങതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഗായ റാവനന്നു് ആ പഠവത്തെ ദണ്ഡിക്കാവാൻ കരഞ്ഞി. അപ്പോൾ റാവനപത്രികളിൽ കരബാ അതു തട്ടത്തു. ഒന്നക്കിയെ വഴിക്കിരിക്കുവാൻ സദ്ധ്യാപായങ്ങളെല്ലാം പ്രയോഗിക്കണ്ടിനു് ആ റാക്കൗസ്സിക്കെഴു ഏപ്പിച്ചിട്ടു് ആ ലക്ഷ്യിപ്പൻ അവിനെന്നിനു പേശയി. പിന്നീടു് ടീഷണംകരകളായ റാക്കൗസ്സിമാർ സീതയെ പേടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. മരണയെമില്ലുംതു ആ സുസ്രത ആ വീശം

ചരിക്കളുടെ പങ്കുവാക്കുകൾ കേട്ട് പേടിച്ചിണ്ണുകയുണ്ടായില്ല. ഈ ദിവസങ്ങളും സാഹിക്കയേക്കാൻ അതുമുഹമ്മദ് ചെയ്യാൻ നല്കുന്നതാണ് ജാനകി നിയു തിച്ച്. തുടരുന്ന മുഖ്യവതിക്കായ രാക്ഷസി ശോ ഭാക്കാലം സന്നിഹിതമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾപാം കാണുന്ന ഒന്നും പാഠത്തോട് സീതയെ മുടിയപ്പെട്ടും സമർപ്പണം ചെയ്യുവാൻ തുമിച്ച്. രാക്ഷസിമാനക്കുടെ ഫീഡണിവാക്കുകളിലും രാവണന്റെ തുരന്തസ്ഥിതിയും ഏല്പിക്കുകയുണ്ടാണ്, ഇനി മരിഞ്ഞുംണ്ടോ നല്കുന്നതു ഉറപ്പിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിയുടെ മാല്ലും മുള്ളുകിയില്ല. രാക്ഷസിമാനരല്പാവയം അകന്നിരിക്കും, ഇംഗ്ലീഷുകളും തന്റെ നീംബാ കൂത്തൽ അക്കണ്ണംവിൽ കെട്ടി തുണിച്ചുംക്കവാനായി കാരണം.

അവിടെ നടന്നതല്ലോ മാനക്കി ശരിയായി കണ്ട്. താൻ ഇനി ഇവിടെ ഏതൊന്ന് ചെയ്യുന്നതെന്നോ അതു ധിക്കം ചീറ്റിച്ചുംനാക്കി.

“എത്തിരാധാ പതിനായിരവുംഒരി വാനരനാർ ദി ക്കുന്നും താരണതു നടക്കുന്നതാരായോ അതു പോറിയെ താൻ ഇതാ കണ്ണുക്കാം. ശരൂവലം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനോ ചൊന്തായി നിശ്ചാരനായ താൻ മുഖ്യമായി സാന്നിദ്ധ്യം വേണ്ടുന്നതല്ലോ കണ്ണറിയുകയും ചെയ്തു. രാക്ഷസനുക്കുടെ സ്ഥിതിച്ചും, ഈ പുരണ്ടിനെന്ന കിടപ്പും രാവണനെന്ന പ്രംബവും ഏനിക്കോ ഇപ്പോൾ നല്കുവണ്ണും മാറ്റുണ്ടായി. അമൈയപ്രംബനം, സംഘ്രതമി തേരതനാമയേ രാക്ഷൻറെ ഈ ധന്മപതിശു — ഈ കേരത്രും ദാലും ലസയേ അതുപരസ്യിക്കുന്നതാണ് താൻ ഇനി ചെയ്യുണ്ടതും അഴിലെന്നതനോ അറിയാതെ വിന്നിട്ടുള്ള ഈ രാജാവുന്നതു ദി:

വത്തിലംഞ് അക്കദ്ദുട്ടിരിക്കുന്നതു് ദിവസത്താൽ മനസ്സുടണ്ടെങ്കിലും ഇം ചുമ്പും ചന്ദ്രംനാഡെ തൊൻ അതുശ്രദ്ധി പ്പിക്കാംതെ ഇവിടെനിന്നു പോയാൽ അതു് വലിയ ഒറ്റ ഷമാവിത്തിയം. ഇം യശസ്വിനി രക്ഷയെന്നും കൂടണാതെ അതുമഹത്തുക്കാണ് കയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ, തൊൻ ഇം ഭേദവിശയ സംസ്കരണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും തൊൻ വല്ലതും സംസാരിച്ചും രാക്ഷസികൾ കേട്ടു് ഇങ്ങ് വന്നു് കാഞ്ഞംമല്ലും കഴുപ്പുത്തിലംകുമല്ലോ? വിശ്വാസം തൊൻ വിഷമസ്തിതിക്കിലായി. ഇം എത്രി കഴിയുംമെന്നു തൊൻ അതുശ്രദ്ധിപ്പിക്കാതിങ്ങുാൽ സീതയുടെ ജീവിതം ഇനിയുണ്ടാകയില്ല. കാഞ്ഞം തകരംറക്കുമെന്ന കരാതി, സീതയേംടു് കൗം മിണ്ണാതെ, തൊൻ തിരിച്ചു ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ സീതാസന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാതെ യന്ന എന്നെന്നു തേജസ്വിയായ രാമൻ ദോഢും കൊണ്ടുതന്നു ദമിപ്പിക്കാം. രാക്ഷസിമാർ കേരംകാരെ സീതയേംടു് സംസാരിക്കുവാൻ വല്ല പത്രതും കൂടാംമേം എന്നു് ശ്രദ്ധാംഗ നോക്കേണ്ടിവിരിക്കുന്നു. മ്രാസപത്രവാം, വിശ്വാസിച്ചു് വാനരാനമായ തൊൻ മനസ്സും ശ്രദ്ധാംഗ ശ്രദ്ധാംഗ മുഖമന്നുനുമ്പോൾ സംസ്കാരാംശങ്ങളും സംസാരിച്ചും എന്നു രാവണനമായയും കൗം കരാതി ഇന്നക്കി പേടിക്കയില്ലോ? എക്കിലും അരാധിനൈയല്ലാതെ ചെയ്യുവാൻ വേണ്ട വഴിയില്ല. എന്നു ഇം ത്രാവും എന്നു സംശയണാവുംകാണ്ടു് കാമന്ത്രവനായ രാവണൻ വേഷം മാറി വന്നിരിക്കും എന്നു് ധരിച്ചു് സീതാദേവി പേടിച്ച നിലവിളിച്ചു പോയാൽ, ഉടൻ രാക്ഷസിമാർ കൂട്ടമിട്ട് വന്നുചെയ്യും. അവർ എന്നു ഉപദ്രവിക്കാതെ വിശ്വമോ? തൊൻ എന്നു മഹാന്ത്രവനെതെ കൈക്കൊണ്ടു് രാക്ഷസിമാർ

സപരക്കിക്കംഡി അടിച്ചോടിച്ചുവെക്കിൽ അവവിൽനിന്ന് സ്വന്താന്തരം ഗ്രഹിച്ചു് ശരയുധാരികളായ റംകു സസമാന്മാരിൽ വന്നു് എന്ന പിടിക്കുടം. അദ്ദും അവത്തുതന്നെ. റാമക്ഷേത്രത്തിലെ റാക്ഷസന്മാർക്കു് പിടിക്കിട്ടിയാൽ അവർ ജീവനോടെ പിടിമോടി അവവിൽനിന്ന് റംകു രക്ഷപ്പെട്ടു് കൂടൽ തിരിച്ചെ ചാട്ടിക്കുടുമ്പം പോകുന്നതായാൽ തന്നെ സീതെയെ തന്റെ പെസിപ്പിക്കുന്നതാൽ? സീതയോടു് ഞംകു സംസംഗി തൂൽ ഇണിഗാഹംകു ദോഷത്തിൽനിന്നുവെക്കാം; സംസാരിക്കാതെ പോയാൽ അദ്ദും മഹത്തായ ദോഷംതന്നെ. ഇവിടെ ഞംകു ചെയ്യുന്നതുതന്നാണോ? അവത്തുണ്ടാവാതെ കാഞ്ഞും ദോട്ടേഖത്തേന്തിനോ? മഹാത്മാവായ റംകുക്കരിച്ചു് അതിൽ തൊൻ പുക്കളി തുടങ്ങിയക്കാം. റാമക്കിരജ്ജു് അതു കീഴ്തനാം പ്രകാശമമാറിട്ടു വരു. ഇതും റാവനമായയായിരിക്കു മെന്നു് ദേവി ശക്തിചുംലും റംകുത്തനം കേട്ടു് ഉംകു കൂണ്ടുകുന്ന ദേവി പേടിച്ചു നിലവിലുംവെന്ന വരിക കില്ലു്.”

ഇണിഗാഹംണു് കുചിൽ മാങ്കതി നിയകിച്ചതു്. സീത പ്രകതമായി കേൾക്കുമാറു് ശ്രദ്ധിമയുമാംവണ്ണം അതു റാമക്ഷേത്ര ചെംപ്പിക്കുതാവിതു്:—

“ഒരുമനെന്നു് വിവ്രംതനായി, പുണ്യാത്മാവായി, അത്ഭ്യവശിലനായ റാജാംഖി ഇന്റുനോടെംപ്പും ബലവി തുണ്ടാക്കു ചേന്നു് നാട്ടവാണവരികയുണ്ടായി. വംശത്രീ വല്ലനനായ അതു ഏറ്റുകൂടംകുവൻ അമൃംസാനിംതനം സത്രവികുമണം കരണാശാലിയുമണ്ണി ശോഭിച്ചു. സു വല്ലം സുവല്ലം സുവല്ലം സുമായ അതു അശസ്ത്രിയുടെ ദശി തതമനായ ജ്യോഷ്യചുത്രനായി റംകു ഇനിച്ചു. മഹായ

നല്ലിനും മഹാപ്രാജ്ഞനുമായ ശ്രീ ചന്ദ്രഗാനൻ നാപാ അനരക്ഷിക്കിനും സ്വപ്യമംക്ഷിക്കിനും ഭീവലോകനക്ഷിക്കിനും മായി പിളിക്കൊള്ളുന്നു. ആ മഹാവീംശൻ സത്യസാസനായ അദ്ദേഹന്തര നിഖോഗത്തെ ശിരസം വഹിച്ച് ഓൺ യേംടം ഭാതാവോടംകൂടി ഉന്നവാസത്തെ കൈക്കൊണ്ട്. കാട്ടിൽ വാഴുന്ന കാലത്തു് തേജസ്പിഡായ രാമൻ കാമന്ത്രപദ്ധായം മഹംഗ്രതാന്മായമായ പല രാക്ഷസങ്ങൾ ദേഹം കൊന്നു. ഇന്നസ്ഥാനത്തിൽ വെച്ച് രാമൻ വരക്കും ശാന്മാരാ വധിച്ചതുകൊട്ട് കൂദന്നയ രാവണൻ വശവതായാൽ ജാഹാകിനെ അപദമർശിച്ചു. രാമൻ സീതാവും അദോപശിച്ചുകൊണ്ട് കാട്ടകളിൽ സബ്രഹിക്കവേ വാനരന്ത്രായ സുഗ്രീവരെ മിറുമായി നേടി. ശത്രുമർട്ടിനായ ശ്രീ രാശ്രമി സ്വാലിഖി കൊന്ന്' സുഗ്രീവനു് രാജും ശോചത്തു്. സുഗ്രീവാജന്മപ്രകാരം കാമന്ത്രവിക്രിയ വരുന്നാണുര സീതാദേവിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു് ഇപ്പോൾ ദിവക്കര്ണ്ണും ചുംറിനടക്കുന്നു. അഭാക്കി ഇം പുരതയാലുണ്ണുന്നു് സമ്പാദി പരായകരായിരുന്നു എന്നു ഒരു ദേശവാ വിസ്തൃംമുള്ള കടക ചാടിക്കടന്നു് ഇവിടെ എത്തി. രാമൻ വരണ്ടതന്നിട്ടുള്ള ലക്ഷ്മണസ്ത്രീപും കാത്തുനോക്കിയതിൽ ഇം നില്ലുന്ന അമിനി ജംനകി തന്നെ അംബണനു് തോൻ വിചാരിക്കുന്നു്.”

ഇത്രജും പരാത്മന്മാരക്കായി. തന്മാര്ക്കു ഇത്തീരെ പ്രീഥവാക്കു് പറയുന്നതു് ആരംബന്നുന്ന സീത തലയുണ്ടായി ചുറും നോക്കിയപ്പേരം ധവജിവ സ്രൂം ധരിച്ചു്, വിശ്രത്തുവോലെ വിംഗലവിന്റുന്നയായി തുടക്കുട മിന്നുന്ന കണ്ണുകളേംടക്കൂടിയ കുരുക്കും അവിക്കൈയുള്ള മരത്തിനേക്കു സമിതിചെയ്യുന്നതു കണ്ടു് പിസ്തുവും ദീതിയും ക്കയേംലയുണ്ടായി. ആ തപസ്വിന്റീ

പേടിച്ച വിരച്ചകൊണ്ട് രാമലക്ഷ്മണന്നാരെ വിഴിച്ച കുർത്തു. എന്നാൽ ആ പരിവേദനം മറ്റായം കേൾക്കു തതക്കവള്ളുമായിക്കൊണ്ടു. തേങ്ങാവിഹാ പ്രശംസിച്ച കൊണ്ടുള്ള മിതവാക്ക് കേൾക്കുകയാൽ അല്ലെങ്കിലും ആശ യുധകക്കാണ്ട്, രാക്ഷസികൾ കേൾക്കാത്ത നിലയിൽ ഇം ദാനരാം ആരാബന്നന്നാവാൻ ഇന്നകിക്ക് കൊ തിയുണ്ടായി. മാതറി മാക്കേംവിൽനിന്നു പതുക്കു ഈ രണ്ടിവന്ന് ശിരസ്സിൽ തെംഴകെക്കു വെച്ചുകൊണ്ട് ആ ശംഗന്നാരത്താം ആരാബന്നന്നു വിനിതനായി ചോദിച്ചു.

“മുഖിത്തുലത്തെ ഉത്തപ്പട്ടടയാട ചാൽത്തിയ കാ നിനിതയായ വേതി ആരാണ്? ധാരധാരയായി കു ണ്ണിൽ വാത്തുകൊണ്ട് വേതി ഇം മരക്കുംപു വിടിച്ചു് ഇങ്ങു വന്ന നില്ക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ട്? ശോന്നെയം യ വേതി ഒച്ചാംഗന്നയോ, ഒരിത്രുപ്പിയോ, ശസ്ത്ര കാമിനിയോ; യക്ഷിയോ, കിന്നരിയോ ആരാണ്? ഹ രാനന്നയും വരാമോഹരയമായ വേതി ഒവക്മാരിയെ പ്രൂഢലെ വിള്ളുന്നുനു. സർവ്വസംഗമസമ്പന്നയാഥു. ഒ വേതി പുള്ളചന്ദ്രനിൽനിന്നു വേർപെട്ടു് ആകാശരത്തിൽ നിന്നു ചീണ താരാഗ്രയായ രോഹിണിക്കംഞ്ചോ? മോ സ്മൃതിരലോ ക്രൂയത്തംലോ വസിഷ്ഠമഹാശിയ ദശ നാശകയാൽ ആ തപോനിധിയിൽനിന്നു പിന്നാട്ടി യകന ആ ശസ്ത്രത്തിയാണോ വേതി? വേതി ആകാശ മ കളാണ്? ആരാണ് വേതിയുടെ തേങ്ങാവ്? വേതിച്ചട വിയോഗത്താൽ ഭ്രംജകത്തിലോ സ്പർശപ്പാക്കുന്നിലോ ശേഖരതുരബ്ബയിൽത്തിന്നിരിക്കുന്നതു് ആരാണ്? കുരയു കു യും, നൈച്ചവീച്ചപ്പിടികയും, മണ്ണിൽ നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാജലക്ഷ്മണയുക്കു . ഒരു വേതി ഒവക്മാരിയാംഗിരിക്കു യില്ലു. വേതിച്ചട കാരംഗങ്ങളേയും ലഘുജനാംഗങ്ങളും

നോക്കേബാൾ വേദി റാജപുത്രിയും രാജവത്തിയുടെ ശാന്നാണ് എന്നിക്കും തോന്നുന്നതു്. ഒന്നാഡാന്നതു് നീനു രാവനൻ ബലാർ അപേക്ഷിച്ചു സീതാംജൻു് ഒ വത്തിക്കൈക്കിൽ വേദിക്കുംബി ത്രാവേദമംഗളത്താട്ടുട്ട് യാണ് തോൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. വേദിയുടെ ഇം ദിഃവ പീഡിതമായ സ്ഥിതിയും, ദിവ്യപ്രകാശിയും താരെ സീവേഷവും കാണ്ക്കേബാൾ റാമപത്രിയാണു് വേദി യോ തോൻ പിചാറിക്കുന്നു.”

മഹമാന്നർ ചോദ്രത്തിനു ഭൂപടിക്കായി തന്റെ സത്രസ്ഥിതി മഴവൻ ഇംഗ്കി സവിഗുംം പറ ഞ്ഞതു. അതുകേട്ടു്, സംശയമല്ലോ തീന്തു മാങ്കതി, താൻ റാമക്കുതാംഗാണും, റാമൻ കുശലിയായി പാഴുംഖണ്ഡം നും, ഇ മംസ്യജന്മനായ അതു വേദവിത്തമൻ കുശലം ചോദിക്കാണവെന്നും, റാമാനന്നറം ദേജസ്പിയുംഖയ ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീ രം ദന്തിക്കാണവെന്നും സീതയെ കാറി കിച്ചു. സീതജ്ഞു്, ഇതെല്ലാം കേട്ടു് ആദ്ധ്യം മാങ്കതിച്ചാൽ വിശ്വാസമുണ്ടായി. അതു ത്രാംഗി സന്ദേശം വച്ചൻ കെടണ്ടാണു് മാങ്കതിച്ചുടോ സംശാശണം തുടങ്ങിയതു് പ്രസന്നായ സീതയെ കണ്ടു് അതു വാനരേന്തുൻ കുട്ടാട്ടം സമീപത്തെങ്കും ചെന്നു. അതു കുട്ടക്കുപ്പാം സീതജ്ഞു് ശകയുണ്ടായി. റാവനൻ തന്നെ വാദിക്കാണവാൻ വാനരന്തുവും ധരിച്ചു വന്നിടിക്കാണും അതു തവ സ്വപ്നി പേടിച്ചു. എങ്കിലും, റാവനനെ കരണ്ണപേരിൽ നാപേംലെ ചെറുപ്പലു്, പ്രീതിയാണു് അതു വാനരനെ നോക്കേബാൾ ഇംഗ്കിക്കുംബിക്കുന്നതു് കനം റിയു കിക്കവാൻ വയ്ക്കാതെ അതു സുലുത വല്ലാതെ വിജമിച്ചു തുടങ്ങി. ഇതു മാങ്കതി ദരിഞ്ഞു്, റാമക്കീത്തനത്താൽ ദേവിക്കു് തന്നിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാക്കവാൻ ശുചിച്ചു. റാ

മലക്കുണ്ണമായടെ രുവലക്കുണ്ണം മഴവൻ തന്റെ കണ്ടപടി മംത്തി വള്ളിച്ചു. റാമസുഗ്രീവനും തമ്മിൽ സ്വർഘംജായതും, യാനരബോധും സീതാന്പേജണ തിന്നായി നിശ്ചക്തരായതും, മറ്റൊരുമാൻ വിന്നു വിച്ചറിക്കിച്ചതിൽ, കടവിൽ, ഇന്തിനേയും ചരഞ്ഞു:—

“രാവണൻ ദായാദുഗ്രഹങ്ങൾക്കുണ്ട് രാമനെ അരകംറി ദേതിയെ അപയമരിച്ചു എത്ര കുറക്കുത്തിന്നും മലം ഉടൻ അരംബവിക്കം. ഉണ്ണപലംഗിവേംലെയുള്ള ശരദാപാക്കരണ്ട് അച്ചുനായി രാവണനെ കൊല്ലുവാൻ ക്രാന്തിനില്ലെന്ന എത്ര രാമന്നും ക്രിതനാണ് ഈ തന്റെ. രാക്ഷസിഭന്മല്ലത്തിൽ കടങ്ങിട്ടും ഗൈഗ്രാതാൽ ദേവതി ജീവിക്കുന്നു! ലക്ഷ്മണാന്പിതനായി രാമകു ഒപ്പതി ഉചന കാണും. സുഗ്രീവമന്ത്രിയായ മനമംനാണ് നാണ്. മാത്രാവായ രാവണന്നും ശിരസ്സിൽ, ന.ക്കല്ലതാംകു, കംലുവെച്ചുകെരംണാണ് തൊൻ ലക്ഷ്മിയിൽ കടന്നിംജി നാത്. ദേവതി വിചാരിക്കുംപോലെ വന്മുകനല്ലോ തന്റെ. ഏനെന്ന ദേവതി വിശ്രസിച്ചുംല്ലോ! ദേവതിയുടെ ശവർപ്പം ഫായ്, രാമനാണായിരിക്കുന്ന മുഖം എത്ര മാലും വള്ളു മണ്ണം.

“നിന്നെക്കംണംഞ്ഞതവൻ പുഞ്ചു,
സന്തപ്പിക്കുന്ന രാഖവൻ
എപ്പുംമാളിം വൻതീയം—
ലഗ്നിപ്പ്രത്മാം വിധം
വീന്മലമംരംഡവനെ
ശേരകും, ചിന്ത, ധനിദ്രാം
അംഗീയഗിന്മംപോലെ
തവിപ്പിക്കുന്ന വന്വനേ.

നിരീക്ഷാ കാന്നാരേതരംഭലംത്ത്
കല്ലുസ്ത്രംണ്ട് രാമവൻ
വല്പതായുള്ള ശ്രീകമ്പം—
കൊണ്ട് വന്നവപേരല്ലവേ.”

കന്നിലും കരിക്കലും സാന്നിദ്ധ്യമില്ലാതെയാണ് റം മൻ നാം കഴിക്കുന്നതു്. വെത്തി ഇവിടെ ചാക്കിനാണോ എന്നിൽനിന്നും റംമൻ അരിഞ്ഞു ഉടനെ വാനര സൈന്യത്രാട്ടുടി വന്നു് റാവൻനെ തുടക്കത്താടു നില്പിച്ചു് വെത്തിയെ പ്രംപിക്കും. രാഗ്രത്താൽ, കരു ദുയോജന കൂറും താൻ കടക്കുവാടി വന്നതു് നിഷ്ടുച്ചു ഡിപ്പ്. വെത്തിയെ കാണുമ്പെട്ടു സന്തപ്പിച്ചു വാഴുന്ന വാനരവീംബാക്ക്, രാഗ്രത്താൽ, സാന്നിദ്ധ്യവത്തുമാണോ കൊണ്ടുചല്ലുന്നതിനു് എന്നിക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇനിക്കെല്ലാം തുമേംയിട്ടേ വന്നു. വെത്തിയുടെ ദിവകരംലം അനു കിച്ച.

മാങ്കി പറഞ്ഞതാക്കുയും കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സി നിയംയ സീതയ്ക്കു് ആ വാനരപുവരീൽ പുംബിശ്രദാ സമുണ്ടായി. അതിനേരു ലക്ഷ്മണമാകി ആ സംശ്വി ശ്രൂനന്നാൽ ചൊരിഞ്ഞു. തന്നിൽ സീതയ്ക്കു ദൂശവി ശ്രദ്ധാസ്ഥിംബാധിയെന്നു കണ്ണത്തിൽ പിന്നെയറ്റുണ്ടോ, തന്നു റംമൻ അരിഞ്ഞുന്നമായി എല്ലിച്ചിട്ടുള്ള മുമേഖതി റം ഘനമാൻ ആ ദേവിക്കു കൊടുത്തതു് അതു കണ്ണതിൽ ഒന്നുകൂടിക്കിക്കു ഭർത്തരു സമംഗമത്താലെന്നവേംലെഞ്ചു ഇതു പ്രയാശമുണ്ടായി. എത്തുകൊണ്ടുണ്ടോ മാങ്കി ആ പ്രംതനു ഇം മുമേഖതിരാം സീതയ്ക്കു് കാണിക്കാതിന്നുതു്. വംശകൊണ്ടുതന്നു തന്നെ വിശ്രദിപ്പിക്കു വുന്നു തന്നിക്കു് കഴിയുമേം എന്ന മാങ്കി പരീക്കിക്കു

യാണോ ചെങ്കുത്ത്? അതു ഒഹാപ്രാജനാം വരീക്കിച്ചു നോക്കാതെതന്നേ അക്കാഞ്ഞുത്തിൽ സപാതമവിശ്വാസമുണ്ട്. അല്ലെന്നു മുദ്രമെട്ടിരിക്കുന്ന കാൺിച്ചും അതും പറവുന്നമായായംബന്നു ഭേദിക്കയേ സീതെ ചെങ്കുത്തുള്ളി. പിന്നീട്, തന്റെ വർക്കക്കുള്ളാനും അതു ഓരോ ചെക്കുക്കും ഇളംതായേക്കുക്കുമെന്നു മാത്രമി ശരിച്ചായി ശക്കിച്ചു. പ്രിയാംകുട്ടിയു സത്രവാക്കുകൾക്കുണ്ട് ദയസംശയങ്ങൾക്കു അകമറി മനസ്സും വിശ്വാസത്തു അക്കരിപ്പിക്കുയാണ് ഇവിടെ രാക്ഷസമംഘംതയംഗം സീതയെ സംബന്ധിച്ചു തന്റെ അല്ലെന്നു ചെങ്കുത്തുതന്നും മാത്രതി കുണ്ട്. ട്രിയവാക്കു ഒക്കുക്കുവാൻ ഉചിതമെന്നും, രാഖണേൻ്റെ മാധ്യകമ്മണ്ഡലുക്കുയുംതു് പേടിച്ചുകൊണ്ടും കംഗേരനിമിഷ്വും പണ്ടിപ്പേട്ടു പോകുന്ന അതു പറവത്തിനും മുമ്പിൽ പെട്ടെന്നും കൈ വാന്നരത്താണും അതുവിഭിഞ്ചിച്ചു് തെന്നാവിനേൻ്റെ മുദ്രമോതിരം കാൺിച്ചുകൊടുത്താണും പലതും ശക്കിച്ചു് കൊടുത്തായി പേടിച്ചു് അതു ഓരോ മനസ്സു തകന്നു് മരിച്ചവെന്നവോലും വരുത്താക്കാം. പ്രാജനും നായ മഹാമാൻ, താൻ ചെങ്കുത്തുതന്നേനിനൊരും അ പിന്നെ ചെങ്കു. മേഖാരുഥഃവത്താംതു മിക്കവാറും ഉണ്ണണി ക്കിടക്കുന്ന ജാനകീയുടെയവല്ലിയെ പ്രിയവാക്കുകൾ ചെംരിതെന്നു് അല്ലെന്നു റംത്തി മെല്ലു മെല്ലു കളിപ്പിച്ചു തളിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അതിൽ വിശ്വാസസ്സേമമുകളും കൂടു അക്കരിപ്പിച്ചു. അതും കഴിഞ്ഞപ്പുറം, അഭി അഞ്ചേനമായ മുദ്രാംഗളിയക്കുത്തു കൊടുത്തു് അതു വിശ്വാസമുകളുംതെ വികസിപ്പിച്ചു് എറുമുണ്ടും തുകമാറാ കുംി. ചെങ്കുത്തെന്നു് ഇങ്ങിനൊയായംകാരംലാണ് ഇംഗ്ലീനു മാത്രമി ചെങ്കുത്തു്

മഹിം വല്ലിച്ചു സീത മന്മാനെ മംഗ്രമായി പ്രണസിച്ചതിൽ പിന്നൈംണ് തന്റെ ദിവാത്തക്കാരി ചു പണ്ടെഴുവിച്ചിട്ടു്

“വാനരോത്യമനംയ ഭവൻ മഹാവിക്രമനം, മഹാപ്രാജ്ഞനം മഹാസമത്വമാണോ ഭവൻ എക്കന്നു വാനി വന്നു ഇം രാക്ഷസപുരത്തെ ശത്രുക്കിച്ചുതു് മറാക്കം സംഡിക്കുന്ന കാഞ്ഞുമല്ല. ഒരു യോജന വിന്റീ ഫ്രീഡിഷ്ചു കകരാലയമായ സാഗരത്തെ ദ്രോഡ്യവിക്രമനം യ ഭവൻ ഒരോ ചാട്ടത്തിൽ കടന്നതു് മഹത്തുയെ ആ ത്രാതകമംതൊന്നു. ബെറും കയ കരഞ്ഞാണോ ഭവാനേന്നു തൊൻ പിചാരിക്കുന്നില്ല. രാക്ഷസേനയും ആ രാവണനേപ്പോലും ഭവൻ കട്ടംതന്നെ പേടിക്കുന്നില്ല. വി ദിതംതമാവാം റംമന്തൻ കൃതനംയി വന്നിരിക്കുന്ന ഒ ഭവൻ എന്നിക്കു സംഭാഷണം ചെയ്യും ഭവൻ യോഗ്യനാണോ പരിക്ഷിതനോ പരാക്രാതനോ അപ്പോതു ആ ക്ഷേ, ഭല്ലപ്പനായ രാമൻ എൻ്റെ കാട്ടകലേക്ക് അവയ ക്കയില്ല രാവണ ഭവൻ സമ്മതനായതിൽനിന്നു നേ ഭവൻറെ മഹത്പം നല്ലവല്ലോ പെട്ടിപ്പേട്ടു്”

ഇങ്ങിനെ സീതയംൽ അഭിനന്ദിതനായ മാത്തി ശ്രൂതേ ഭോജി രാമന്തൻ സ്ഥിരിച്ചയക്കിച്ചു തന്നോടു ചെ ജു ചോദ്യശ്രിനാം ഇങ്ങിനു ഭൂപടി കെട്ടതു്:—

“ഭേതിയുടെ പിശേഷത്താൽ സിംഹാംഗിതനംയ ഗജപീരുന്തപ്പുംലേയാണോ റംമന്തൻ സ്ഥിരി. ആ പു അഖന്ന എത്തു കൊരത്തു് ദിവിച്ചുകൊടുന്നാം രാജാരിക്കുന്നതോ. സുവര്ണാജനങ്ങൾ യാതൊന്നം കൈകൊള്ളിംതെ വല്ല കാദ്യം കീഴ്ത്തോ തിനാബകാജാണോ രാമൻ ശർം തത രക്ഷിക്കുന്നതോ. മനസ്സു് എപ്പോഴും ഭേതിയിൽത്തു

നേ എക്കാറുമായി നില്പുന്നതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ്, കോതുകോ, പുഴവും മരോ ശരീരത്തിൽ കയറിയാൽ മാമൻ അറിയുന്നില്ല. സദാ ചിന്താമനണം ശേഖസ നൗമായിട്ടുണ്ട് രാമൻ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നത്. ഉ വത്തിയെങ്ങറിച്ചല്ലാതെ മരു ധാരാത്താ വിചാരവും റാ മനില്ല.

നിദ്രയില്ലപ്പോഴാം—
നാരഞ്ഞകിൽനാരോത്തമൻ

‘സീതേ’യെന്നാറുയുംബോ
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടഞ്ഞുനാന്നപോം.
“പുജ്യമോഹലമോമരോ
ഒഗിജുള്ളംനകംജിലോ
രാ പ്രിയേ,”യെന്നപെരിക്കേ
വിപ്പിട്ടിട്ടുവിളിച്ചിട്ടിടം.

‘പവിച്ചവൻ ദേവി,സദാപി സീതേ—
യെന്നാരുവു താരു വിളിച്ചുകൊണ്ടേ,

യുത്രുതൻ റംജകമരുന്നാരെ
താൻ തേട്ടവാനായത്തുനിയന്ന വന്നവൻ.”

‘വെതി ജീവിടു ഉണ്ടെനു എന്നിൽനിന്നു കേൾക്കു
നു അതു കുണ്ണംതന്നേ വാഹരാസെന്റും താംട്ടള്ളടി പുറ
പ്പേട്ടുവന്ന് ശരംപെട്ടുക്കൊണ്ടു സമുദ്രത്തെ സുംഭിപ്പിച്ചു
ഈ ലക്കാവുരിംയ അരാക്കുസമാക്കി നീറിക്കിം. തങ്കിറ
അതു മംസ്തത്തിൽ ദേവാംസുരന്നാരോ കാലം മാകു തു തന്നെ
യോ ഇടത്തെത്തന്നിന്നാലും വഴിയെംശിവംക്കയാൻ റാമൻ
ശക്രന്തംന്ന് വാടലാധരവും, സൂര്യരൂപത്തേഴ്ത്തിം ചേ
ന്ന് കണ്ണയലാലംകൃതമായ റാമയുവും റാമാചരന്റുക്കിയം
വോലെ വെതി ഉടനെ കാണം.”

ഈതു കേട്ട് സ്ഥിതിക്കിൽ സംഭവിച്ചവും സന്താപവും

ക്രിസ്തവമാർക്കന്റെ മരിക്കൾ ശരൂപപഠന നടത്തിന്നു ശക്തിയോടൊന്നു തന്നെ അനുഭവിച്ചു പോതിയിരുന്നതിൽ തനിക്കുള്ള വിശ്വാസത്തെ വെളിപ്പേട്ടതിയതിൽ വിശ്വാസം ദാനേ റാവൻ ലക്ഷ്യത്തിൽ കൈംണ്ടുവന്നിട്ട് ഇപ്പോഴേക്കു് പത്രത്തു മാസമായിരുന്നും ഇന്തി രണ്ട് മാസത്തിന്നുകൂം താൻ ഇണ്ടുവേംതിങ്ങനാൽ തന്നെ കൊല്ലുമെന്നാണ് ആ റാക്സിനു പരാത്യിക്കണമെന്നും അതുകൊണ്ട് ആ കുറച്ചു ലംബധിക്കുള്ളിൽ ഇവിടെ വന്നു് രാവൻനെ വധിക്കു വാൻ രാമനേ തിട്ടക്കേണമെന്നും സീത പരഞ്ഞപ്പോൾ, സീതയേ രാവനാബാധയിൽനിന്നു ഒക്കിശവാൻ തനിക്കു തന്നെ കൈയ്യുണ്ടെന്നും മാങ്കതിക്കു് തോന്തി.

“കാലാവധിക്കുള്ളിൽ റാമൻ ഇവിടെ വന്നു് ശരൂക്കാളി വധിച്ചു് വേതിയെ തുടിക്കൈംണ്ടുപോകുമെന്ന തിൽ എന്നിക്കു സംശയമില്ല. അതിനുമുകളിൽ തന്നെ ഞാൻ വേതിയെ എടുത്തുകൈംണ്ടു പോച്ചി റാമസന്നിധിയിൽ എത്തിക്കാം. വേതിയെ എടുത്തുകൈംണ്ടു് കടൽ ചാട്ടിക്കടക്കുവാൻ എന്നിക്കു ശക്തിയുണ്ട്. റാവനാദാംട്ടിക്കുടിയ ഈ ലക്ഷ്യത്തിനും ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടു ചേരുകും. വേതി എന്നെന്നു മുതുകിൽ എൻഡൈക്കാളുള്ളുകും. വേതിക്കു് ഇന്നു തന്നെ റാമനെ കുംണാം. എന്നെന്നു ശത്രിയെ പിന്തുടക്കവാൻ ഇംഗ്ലീഷും റാക്സിനും അതുകൂടാക്കു വില്ല. ഞാൻ ഇങ്ങോടു വന്നതുപോലെ, ആക്കാഡാം ദ്രോണ കടൽ കടന്നു് വേതിയോടുകൂടി ഞാൻ അരംഭാം കുറച്ചും പോച്ചിക്കാളുണ്ടാം.”

മാങ്കതിജീവൻ ഈ വാക്കു കൈക്കുപ്പോൾ അതുള്ളതുമും സന്ദേഹവും സീതില്ലെന്നായി. മാങ്കരിജിൽ നിന്നുണ്ട് മംഗളമും സപാമിഡക്കരിയും അതുമാണിച്ചാണവും കണക്കിട്ടു് സീതില്ലെന്നും സന്ദേഹമുണ്ടായതു്. ഈ കുശൻ തന്നെ

എടത്തുകൊണ്ട് കടൽ ചാടിക്കുന്നു കേളും ജാന കിക്ക് അത്രുതവുമണ്ണായി.

ഭവാൻ സമജമായുള്ള വരന്തെപ്പും ഇപ്പും മാ വെളിപ്പേട്ടുന്തോ കൂദാശയ ഭവാൻ എന്ന എടത്തുകൊണ്ട് ഇന്ന റാമസന്നിധിയേ പ്രാപിക്കുമെന്ന പറ തെരുതു് അതാണ് വിത്രപസിക്കക!”

തന്നെ അഭിമാനത്തെ ലുജാപ്പേട്ടത്തിക്കാണ്ടുള്ള വാക്ക് ഇതു് അത്രുമായിട്ടും ഹനമാൻ കേൾക്കുന്ന തു് അങ്ങിനെ കേൾപ്പുചൂതു് റാമവത്രിയായ സീത യാകയാൽ അതു സപംമിക്കേൽ അതു പൊരുത്തു.

“ജാനകിക്ക് എന്നർ വീഞ്ഞുമേം പ്രഭാവമേം അരിഞ്ഞുള്ളടം. അതു് ഇപ്പോൾ നേരിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ദ്രോ”.

ഈപ്പുകാരം നിശ്ചയിച്ചു് മാക്കി വിജ്ഞംബിച്ചു് സപന്നം മഹാത്രവത്തെ ധരിച്ചു് സീതയുടെ മുഖ്യായനിന്ന പച്ചതാകാരംം അഥിപ്രാംബംമായി. തന്നെ എടത്തുകൊണ്ടു വോക്കുവാൻ ശക്തരംം സന്നദ്ധനമായിരിക്കുന്ന ഭീമവിന്തുമനെ കണ്ടു് ജാനകി പക്ഷുനിന്നുംപോകി.

“ഒഹ, വാഹരചുംഗവ, ഭവാൻ മഹാവീഞ്ഞം, വായുവേഗരം, അഥിപ്രാംബണ്ണനു് തന്നെ അരിയാതിരന്നില്ല. അങ്ങിനേയുള്ള മഹാബലന്നസ്വാത ഒങ്ങൾ ദൃഢയാജന കൂടം കടൽ ചാടിക്കുവോൻ കഴിയുമേം! എന്ന എടത്തുകൊണ്ടു വോക്കുന്നതിനു ഭവാൻ ശക്തൻ തന്നുയാണു് എന്നാൽ മഹാദുഷ്കരായ ഭവാൻ വായുവേഗതോടെ ആത്മകാശംഡ്രം പറക്കുവോൾ എന്ന അതു ഉച്ച രംഭംതെ തെരിച്ചത്തിച്ചു കടലിൽ വിണാവോക്കുകം. അതിനു പുറമേ ദിരോദായ മഹംപ്രതിബുദ്ധം തുടിയു നേം. ഭവാൻ എന്ന എടത്തുകൊണ്ടു

പുംപ്പേട്ടംൽ രാഷ്ട്രസവിംബനർ ശ്രദ്ധയാന്വായി എറി തിരുത്ത് വാംതിരിക്കുകയില്ല. ശരവരെ മുഴവൻ കൈംപ്പുവാൻ ഭവാനം കഴിച്ചുണ്ടുകുണ്ടും ആ യുദ്ധത്തിൽ, ഭവാനർ മിത്രകിലേറിയിരിക്കുന്ന തൊൻ ഭവാൻ ദിവ്യമമംയ ഭാരമായിത്തീരും. ആ ഭാരതത്താൽ പക്ഷേ, ഭവാനം യുദ്ധം തതിൽ അപദായം പറാറിയേക്കാം. അപ്പോഴും ഷേഠം പത്രത്തണ്ണയാണുണ്ടാക്കുക. പ്രതിബുദ്ധം ഇന്തി വേദേ യുദ്ധം തൊൻ എൻ്റെ തെന്താവിഡിനയല്ലാതെ മരും ഒരു പുഞ്ചവന സ്ഥാപിക്കുകയില്ല. റംവണൻ എൻ്റെ തൊട്ടിൽ ബാധാം കാരണം എന്നുണ്ടാണോ, അതു എന്തിക്കും സഹിക്കാതു കഴിയാതില്ല. അടിജത്രുകൊണ്ട് അതു എന്തു നിലയിലായംല്ലോ തൊൻ അന്ത്യാന തൊട്ടക്കുറില്ല. അതു കൊണ്ട്, ഭവാൻ ക്ഷമിക്കുന്നും. റംമൻ ഇവിടെ വന്നും റാവണാഹാ ത്രട്ടേതാടെ കൈംന്തിച്ചു എന്നുണ്ടും ത്രട്ടിക്കാണ്ടുപോകുകയാണോ ശരിയായ വഴി.

ഒന്തതി: _ “ഭവതി പരാതത്തു്” എന്നറവും ശർത്തുണ്ടാണോ. ഒരുമുദ്രയേണാജന മുരം ഭവതിക്കെയ എടുത്തു കൈംപ്പു് തൊൻ ചാടിയാൽ ഭവതി അതു് നീംതുയ മായും താങ്കുകയില്ല. റംക്ഷസന്നാർ എതിരുത്തുവന്നു് എൻ്റെ ഗതിക്കെയ തടയുമെന്നു് തൊൻ പേടിക്കുന്നും. മഹാജവദത്താട്ടുടിയ ചാട്ടത്തിൽ ഭവതിക്കു് വല്ല ആ ചത്രത്തുമുണ്ടായേക്കുമെന്നു പേടിക്കേണ്ടതു തന്നെ. മുന്നാട്ടു പരാതത കാരണങ്ങളായും തൊൻ ക്ഷരിച്ചു വും ആപരിച്ചുകൊള്ളുന്നും. തൊൻ ഭവതിക്കെയ എടുത്തു കൈംപ്പു് പംക്കാമെന്നു പരാതത്തു് സ്നേഹപ്പേരിതന്നായ തൊൻ റാമാനു ഉടൻ പ്രിയം ചെയ്യേണമെന്നു് കുട്ടി മാറ്റുമാണോ. ദ്രൗഢമായ മഹാസംഗ്രഹത്തെയും ദിവ്യമമംയ ലക്ഷ്യപുരിയേയും കംഞ്ചപ്പോൾ ഇവിടെ

എൻറെ വീഴ്ത്തും കന്നും പ്രകടിപ്പിക്കാമെന്നോ കങ്ങളിൽ
യെന്നേയുള്ളൂ. ഇരുക്കതിനുകംണ്ടോ എന്നും പറഞ്ഞു
പോയതും തെരംബന്നുകിൽ, വേദി പൊറുക്കണം.
വേദി എന്നുംടാനീച്ചു വരുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്നും
വേദിയെ കണ്ടതിനോ രംമനോ അഭിജ്ഞത്വാനമായി വ
സ്ഥിതിയും കൊണ്ടപോകേണ്ടതുണ്ടോ.”

ചിത്രത്തിൽ പഠണ്ണ കംലത്തും, ഒരുപാർപ്പി,
ശ്രദ്ധപുരുഷയെ ഇയറ്റാൻ കാക്കുംായി വന്ന തന്നെന്നും വ
ദക്ഷാജ്ഞാഭൈ കൊത്തിക്കീറിയുള്ളൂ, മുഖംായ രാമനും
ആ കാക്കണ്ണരും മേക്കോ അഞ്ചും പ്രയോഗിച്ചുത്തും, ആ അഞ്ചു
സുത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടവനും വഴി കാണുന്നതും ആ
കാക്കൻ രാജത്തെന്നും അഭ്യേം പ്രാപിച്ചുത്തും, അഞ്ചു
തന്ത്രം പാഴിലംകിക്കുട്ടംയും ആ കംക്കണ്ണരും വലംക
ണ്ണ മാറ്റും ദാശിപ്പിച്ചും ശ്രദ്ധവനും ജീവനോടു വിട്ടയു
തുമായ സംഭവമണ്ണോ അടയാളിവാക്കായി സീതു പറ
ത്തുതും തന്നും ഉടൻ വന്ന രക്ഷിക്കേണ്ണമെന്നുള്ളൂ ത
ന്നെന്നും സന്ദേശത്തും, അഭിജ്ഞത്വാനമായി തന്നെന്നും ചു
ഡാമണിയേയും ഇംഗ്കാറി രാമനും മാത്രിയെ എ
പ്പിച്ചു.

അതു ചൂഡാത്തതെന്നു കൈകൈണ്ടു തച്ചാിൽ
തൊഴുവാകു ബെഘു സീതെയു വദിച്ചു മനമാൻ അഭി
ടെനിനും പോങ്കവാൻ കരണ്ണി. മംത്രിയോട് തുടന്തു
ടന്നു സംഭാഷണം ചെയ്തിട്ടും സീതയ്ക്കു തുള്ളിശംഗിപ്പ്.
തന്നെന്നും മുഖവന്നേയും രാമനും ഉടനാം വന്നുണ്ടാതിര
നീം ഓഹിടാവുന്നു ആവന്നിനേയും പറഞ്ഞു ഇംഗ്കാറി
പലവട്ടം ആവത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. രാമനും ലക്ഷ്മിയിൽ തു
ട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്നും ഭാരം ആ ദേവി മാത്രിയെയുണ്ടോ
എല്ലിച്ചുതും അതു വന്നരപ്പുനും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കിം

തെറ്റും സിത്തിള്ളു് അതുപൊന്തം വല്ലിച്ചുതുടങ്കി. എന്നാൽ മംങ്കിയെ അവിടെത്തന്നെന്ന പാംപ്പിഴിവാൻ നിപ്പാധ കില്ല. മംങ്കി കിള്ളിസ്യയിൽ ചെന്ന രംഗെന വത്ത മാനം ഗ്രഹിപ്പിച്ചിട്ടുവെന്നും സീതാമേരുവന്തിനിന്നായി വേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞും ചെയ്യുവാൻ. അതുകൊണ്ട് സിത്തിള്ളു മരമാനെ അരയുള്ളുക്കുത്തനെന്ന വേണ്ടിവന്നു. സംഭംഷണ മലേജു സീര ജും കൈ സംശയമുണ്ടായി.

“വാനരസൈന്യം എന്തിനെന്നാണു് ഈ പെയം കടൽ കടന്നോ ഇന്തു വരിക. ഗരുഡനം, വായുവിനം, ദേവനുമല്ലുംതെ മരാക്കാണോ ഇം സമുദ്രത്തെ ലംഘി കുവാൻ കഴിയുക. ഈ രാക്ഷസയുംതെ മൃദാൻ മട്ടി കുവാൻ ദേവാൻതനെന്ന സക്തനംബേജകില്ലും, രാമൻ വന്നു രാവണനെന്നൊന്നു് എന്നെന്ന മേംചിപ്പിച്ചുംതു മാറുമേ എപ്പിക്കു യശസ്സുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ, വാനര സൈന്യത്തോപട്ടട്ടി രാമൻ കടൽ കടനുവരുന്നതെന്നിനെയാണോ?”

മംങ്കി _ “മേഖാശ്രദ്ധരം മഹാബലമാണും പരാക്ര മശാലികളുമായി അനോക്കാക്കിംകേട്ടി വാനരവിം നാർ സുന്തിവന്നാണോ അവത്തെ ഗതിശൈ ലോക ത്തിൽ എന്തും അക്കും നിഃരാധികരാൻ വയ്ക്കും, അതു തേജസ്സപ്രികൾ എത്ര മഹംകമ്മന്തിലും കൂടിനിക്കു യില്ല. വായുമാഞ്ഞത്തിൽ സംശയപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള അതു മഹോസംശയം കടവും മലയും ചേന്ന് ഭ്രമി ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ തുല്യം എന്നു കവിതനവക്കമായ വാനരമാർ മാറുമേ സുന്തിവസൈന്യത്തിലുള്ളൂ. അവത്തെ മഹാകമ്മന്തിരം ഓരോക്കിയാൽ ഞാൻ ഈ ചെജ്ജതും നിസ്സുരമ്പണം.

ഞാൻ സുഗ്രീവന്റെ കുട്ടിയും മംഗരും. അംഗുഡി ശ്രൂനംരല്ലുംതെ യോഗ്യനാർ തൃത്രംവാറില്ലെല്ലാം. സുഗ്രീവസെസന്നുത്തിലെ യോഗ്യനാരാധ വീരനാർ കുറേ മധ്യാക്കമ്മം ചെയ്യുന്നതു കണ്ണാൽ ഈ കാര്യാഗ്ര നാധ തൃത്രനെ പേരി ദ്രോഹിക്കായില്ല. റംലക്ഷ്മി നാന്മരെ തുറൻ കുട്ടിക്കുട്ടിയാണ്. അവരെ എന്നാൻറെ മിത്രകിൽ കയററിയെട്ടത്തുകൊണ്ട് ഇവിടെ എന്തി കുറം. ഭവതി ശക്തിക്കയോ പേടിക്കയോ ചെയ്യു തു വാനരരണിസ്വരൂപത്താട്ടുടി റംമൻ ഉടനൊ ശ്രവി ടെ വന്നുതുമെന്നാളുള്ളതും റംവന്നനേരക്കാനും വേതിയെ കൂടിക്കൊണ്ടുപോകമെന്നാളുള്ളതും നിശ്ചയ മാറാം.”

ഇന്ത്യരം പ്രിയവാക്കക്കൂൽ മാങ്കൻിയുടെ വേർവാടം സീതയ്ക്കും സഹിക്കാവതാചില്ല. പിന്നെയും കാരംനു പരബ്രഹ്മകൊണ്ട് സീത ആരു രാമക്കിത്തൊ കരെ കൈംകൂടി അവിടെ നിന്തി. ഒട്ടവിൽ, വേരെ വഴിയില്ലെങ്കിലും, താഴെ സദേശപാക്കുത്തെ വഹിപ്പിയ്ക്കും ജനങ്കി ഘനാധംജന അഥവ. ആരു വംഗാധുംഗവൻ സീതയെ വിശ്വാസിക്കും വന്നിക്കയും ആരു ശ്രസിപ്പിക്കും ചെയ്യു സീതയുടെ മുഖിൽനിന്നു മരണതു.

ആരം അരബ്ലായം.

സീതയുടെ മുഖിൽനിന്നും അകന്നതിൽപ്പുണ്ടാനു മാങ്കൻ ഇഷിനെ വിചാരിച്ചു:—

“എന്നർ ഇവിടത്തെ കുട്ടം ഷുഠിയായിട്ടില്ല; ഇനി കരിച്ചുകൂടിയും ബാക്കിയുണ്ട്. നാലുമുത്തെ ഉപാധമംഞ്ഞു ഇപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കേണിക്കിയിട്ടുണ്ട്.

என் ஹூ அரவேங்கவாயிக் காவணங் எழிரவும் பூயம் கூடிய களைகள் ஹதிவென அர்கிடீதக நின்றதாலோக் காவணங் ஸலவீகையிலே. எழிவிகொ காவணங் சுசிரைகளைக் கூடுதலேயென்று தமிழ்க் குலதாகவாக்க நூல்களையுள்ளது.”

வீம்பிகுந்தனங் மாத்தி ஹணிடை நினைவிழு
ஸப்பத தஹாருபங் யரிசூ் எருசோகவளிக்கிய கை
க்கவான் துட்டன். மாத்திழுநட ஹஜ்வெலத்தொலும் உடை
வேஶத்தொலும் மறணப்பி வொட்டிழும் பூச்ணையும் வீடுக
யும், கூடுதல்புரை கருவிடிழுக்கூயும், கணிந்துடிக்கப்பு வொ
டிவெஞ்சும், வதாறுவணைத்தும் ஸிலாங்ருவணைத்துமஸ்தா
தக்குக்கூயும் செழுஷ்கூரு மருத்தாபூஷ்டித்துப்பாடு. டா
வள்ளங்கர ஏறு பல் பிழுவாம் மருத்தாந்திரத்தும்மாணி
த்தின்ம். மாணப்பு வீடுகளும் பாணிமிழுகளும் பேட்டிழு
ஸெப்பிக்குகளும் கேட்க டாக்கு பிக்கும் உள்ளன். அவர் ஏது
ஒன்றை கொச்சி உண்டோரும் பாஷ்டுதை வாய்க்கூடுதலாய் கும் ம
மாத்திரம் ஸ்திரவோடு ஸ்தூபிவிழுகொண்டு நிழூட்டுக்கூயும்,
ஸ்திரத்து பாப்பிடதெலாடுகெ, அசோகவனிக்கயிறு
மாற்றும் காலவும் நிழேஷும் தக்கந்திக்கூட்டுக்கூயும் கூ
டு. ஹக்காஷ்டும் அவர் சென் டாவள்ளங் உள்ளத்தீ
ஷு. உடனை டாவள்ளங்கையை வகிழ்வுகொண்டு கூகு
ரண்ணார்ய வேங்காரக்கூஸ்ஸுங்கம் மாற்றங் நிறு
டிசுவங்க விவியாயுயன்பு யரிசூ் ஏதிதித்துவம்.
போலின் தாமாயண்டுப்பும் ஹஜ்வாய மாந்தி யூஷுங்
கூஷுங்மாணி பக்கையைக்கும் மாரோவிக்கொல்லும்போக
கெட்டியங்குத். அது வோசைவூக்கெங்குதனை கிடங்
கொர பேட்டிழுபோயி. டாம்னாம் லக்ஷ்மினாமாம் ஸுரு
வனாம் விஜயம் சஞ்சலஸிழு தாங் ராம்காஸாமா வாயு
ஷுமுங்மாய மாமங்காவாங் காராயிரம் - டாவள

നാൽ എതിരുള്ള വന്നാലും താൻ ലക്ഷ്യം മർദ്ദിച്ചു ഇന്ന കിഡയ് നന്നാക്കിച്ചും, സർപ്പരാഖ്യാന നായം കണ്ടുനിൽക്കുവേ, കുതാത്മതയോടെ തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ വിശ്വിച്ചു വരഞ്ഞും ഒരു മഹാഭാഗം പോറ്റിയിരാംബി. അതുംപോൾ നോ കിടന്നിക്കുന്ന ഒരു ഇന്നപുലയ്ക്കു രഹിതമുണ്ടു് കട്ടം താമ സംകൂട്ടാതെ ഒരു രാക്ഷസനും മൃഗവർ മാത്രമി അടിച്ചുരക്കാം. പിന്നീട് എതിരുള്ളവനും അംബുമാലി എന്ന മനുച്ചുതുനാണോ. രൗണ്ടിൽ കയറി മഹാചംപം ധരിച്ചു്, ഇടിരവട്ടംവോലെ തൊന്തനാലിയിട്ടംകൊണ്ടാണ് അവൻറെ വരവു് ഒരു ഓലാരാക്ഷസനെന്നറ ശരദ്വേശ ഇന്നൈംനും വക്കവയ്ക്കുവെതെ തന്നെന്ന ഇന്നപുലയ്ക്കു ചുട്ടറ രഹിതമുണ്ടു് ദന്തമാൻ ഒരു മഹാബാലനു കൊന്നാവീഴ്തു്. അപ്പോൾ മനുച്ചു തുന്നാരായ ഏഴ് രാക്ഷസാഭ്യാസാർ ചെയ്യാനും ചെയ്യുട്ടേണ്ടതുടർന്നി ചുപാക്കതുവരാൻ. കുതാസ്ത്രജാശം മഹാവീഞ്ഞനാശം തേജസ്സത്തേ അശനിതു ദ്രുതാജ്ഞാനവർ. അവകം കായതിച്ചുടെ ശാടിക്കയറി അംബുമാലിനു വിത്തുന്നും യമപുരുഷങ്ങളും നടക്കാണെ. മനുച്ചുതുവയം കേട്ട ചിന്താകലനായ രാവണനും ചാന്ദരകലനംയി.

“കേവലം വംശരൂപം ആ ഒരു. ഇന്തും ഇംഗ്ലീഷ് വരെ കൊല്ലുവാൻവേണ്ടി തപസ്സക്കിക്കൊണ്ടു മഹാവീഞ്ഞംകൂടിയും ഒരു മഹാഭുരതത്തെ സ്വീകൃതിച്ചു് ഇങ്ങോടു് അരയ ചുതായിരിക്കുന്നും. വാനരന്മാരിൽ പലരേയും തൊൻ മുമ്പു് കണ്ണിട്ടണ്ടു്. ബംലി, സുഗ്രീവൻ, ഇംബുവാൻ, നീലൻ, ദിവിപിശൻ മുതലായ മഹാവീഞ്ഞനാരാധ വാനര വീരന്മാർ തൊൻ കണ്ണിട്ടുള്ളവരാണോ. അവക്കാർഷംതന്നെ ഇന്തും തേജോവികുമണ്ണമുണ്ടു്, ഇന്തും ബുദ്ധിവു ചോതസാധാരണമുള്ളതില്ല. ഇവനോടു് എതിക്കുന്നതു് എറം വും കൈതലംടക്കുടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

ഇന്തിരാ വിവംഖിച്ചിട്ട് ലക്ഷ്യിപൻ അഭ്യുദയ സേ
നാപ്രതികരിക്കു ചതുരംഗാസന്ധിത്വാട്ടുടി ആയിരു.
അല്ലത്തിൽ ആ ഏറ്റവരും വൻപടയോട്ടത്വി മനസ്സം
നാൽ മഹാശി വിവിധം യൈയാർക്കും ആവശ്യം
ടുക്കായിരുന്നതു ക്ലൂക്കളിം മരങ്ങളിംകൊണ്ടു
ണ്ട് സേനാപതികൾ നശിച്ചപ്പോൾ രാവണൻ ത
നീരു പുതുനായ അക്കാന ശരുവയ്യത്തിനായി നി
യോഗിച്ചു. ദിവ്യംഭരണങ്ങൾ ചാൽത്തി ചൊന്നണിംത
രിൽ കയറി ആലുമ്മക്കാഡി പന്ന എതു അക്കുക്കമാറ
നീ കണ്ണപ്പോം മനസ്സിയായ മാതറിക്ക് സ്നേഹം
ണ്ട് തോന്തിച്ചതു അതുകൊണ്ട് അവർ തന്മിലുള്ള യു
ദ്ധം കട്ടിനേരം നിണ്ണുന്നിനു. അക്കാൻ തുരന്തുക്കേറ്റു
തന്നീരു ശരീരം മരിപ്പെട്ടു തുടങ്ങുകയാൽ ഇന്നു ഇം ക
ഴി പന്തിയാകയിപ്പേന്തു മാതറി നാമുക്കിച്ചു.

“ബാലസൂത്രനാപ്പോലെ ദീപ്തിമംബായ ഇവൻ
ബാലനായികനിട്ടം ബാല്പത്പം കട്ടം ചേരാത്ത മഹാ
കമ്മമാണ് ചെങ്കു കാണാനു യുദ്ധവൈദ്യുതിക
തന്നു ഇം മഹാബുലനു കൊന്ന വിത്തു വാൻ ഏന്നീരു
കൈ മടിക്കുന്നു. ഏന്നീരു സ്നേഹത്തിന്നു പാത്രമാക
തന്ത്രവെന്നും അതുജും മഹാത്മാവും മഹംവീഞ്ഞനം ര
ണക്കശലനമാണിവൻ. ശ്രേഷ്ഠകമ്മദിക്കുംകൊണ്ടു ഇവൻ
നാശയക്ഷാടിക്കും പോലും ചുജ്ജനാനു ഉത്സംഹ
വും ടരാത്രമവും വിപ്പിലബ്യുലിയും ചേന്ന ഇം കമാറൻ
ഇതാ ഏന്നു കൊല്ലു ചാൻ പഴയുന്നേക്കിന്നുണ്ടാത്തി
ക്കുന്നു. ഇവന്നുള്ള മഹംവൈഗ്യവും മഹംവിന്തുമവും സും
സുരാന്മാരെത്തുടിയും വിസൃഷിപ്പിക്കും. ഏതുംയംലും, ഇവ
നു വെറുതെ വിട്ടയജ്ജ്വലാൻ വഴിയില്ല. ഫോറിൽ ഇവ
നു ഉംകു ത്രട്ടിക്കുംകൊണ്ടു വരുന്നതു ഉയരുന്നു

രിഞ്ഞവള്ളുങ്ങനും അശ്വിനെയും അതിനേൻ്റെ പോക്കിൽത്തു നേന്ന വിട്ടും ആവളുടെനീണ്ടാണ്ടിനുംപോലും ഉണ്ടാക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഇവനെ കൊണ്ടുവാം അമാനതിലും കൂടം.

മാങ്കതിയുടെ ഈ നിശ്ചയത്തിനാശഭൂമിയിലും അക്കുക്കും മാരനേൻ്റെ ഉയരമിന്നോ അറുതിവാങ്ങവാൻ കൂട്ടം കാലവില്ലോ ബും വേഗം ചന്ദ്രിചന്നില്ലും. ഒരേ അടിക്കൊണ്ട് എന്നമാൻ ആ രാവണപുത്രനേൻ്റെ രമദണ്ഡയും കൂതിരക്കുള്ളിയും തകരുളും. അംപ്പുർം, വാഴുളിക്കൊണ്ട് കൂതിലും പരംതുവന്നു ആ ക്ഷുന്നെന്ന വായുപുത്രനും കാലവിൽ പിടിപ്പുയാൽ വലവട്ടം ചുഴിറി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഏററിയതു. ആ വീഴ്ചേംടക്കുടി അംഗങ്ങൾം ഉടനെതു ചിതറി അക്കുക്കമാരൻ മുതന്നായി.

പിന്നെ വന്നതും രാവണനേൻ്റെ ജേരജ്ജുപ്പത്രാം ദിപ്പുംസുഖനാനമായ ഇരുജിത്താണ്. യുദ്ധമുണ്ടായാണെന്നും രാവണപുത്രനും ബുഡാൽക്കടന്നും വരായുപുത്രനും തമ്മിൽ എംഹം ച്ചനമായ യുദ്ധമുണ്ടായി. വിജിശ്ശേഷിക്കുന്ന അവർ തമാൽ വളരെ നേരം ചോക്കതിയാണും ഫലമൊന്നുമില്ലും. ശസ്ത്രങ്ങളിൽ അവലും ഗാന്ധാരി മാങ്കതിരെന്ന കണ്ണപ്പും ഇരുജിത്തും ബുമാസും പ്രയാഗിലും ആ കപിത്രേജുനെ ബാധിയില്ല. ബുമാസും ബാലും ഗാന്ധാരാംതേടുട്ടി മാങ്കതി ഭ്രമിയിൽ വീണാപോഡി. ലോകപരിത്രംമമനില്ലെങ്കിൽ ക്ഷതിയാൽ ആ ശൈവനേൻ്റെ അസുഖത മാങ്കതിക്കും മാന്ത്രിക്കേണ്ടിവന്നു. ബുഖനായി വീണാക്കിടക്കുന്ന ആ മഹാസപത്രനെ രാക്ഷസനൂർ കൂട്ടുതെരോടെ വന്നും വക്കെന്നുണ്ടും മാനേതംരും കൊണ്ടും മുറുക്കേ കെട്ടി. മരുരംഗ ബാധിക്കായപ്പോൾ അസും സ്വല്പം പ്രകാരം ബുമാസും ബാധിക്കായാണെന്നും അഞ്ചിന്ത്യപോഡി. തനേൻ്റെ അനുചരനൂർ ചെങ്കു വിശ്വിത്താം കുണ്ട് ഇരു

ജിത്തും വിജാകിച്ചു. തനിക്കോ ഇനി രാവണനെ കാണുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു, തനെ രാക്ഷസനാർ കെട്ടിട്ടുക്കിയ തിന്റെ മാതറി വഴിപ്പെട്ടുകൊടുത്തു. അതു വജ്രതന്നു ചൊണ്ടു കൊണ്ടാണ് നിശാചരണാർ രാവണസന്നിധിയിൽ മാജിക്കിയതും. മഹാ തേജസ്പിയും മഹം പ്രതാപരം, ദിവ്യം ധാരാപ്രദിവസരമായി അക്കമ്പിയോടുള്ളടി മ മാംഗമായ ദിവ്യം സന്ദര്ഭത്തിൽനിന്നും, മേരളംഗത്തിൽ മ മാമേലുമെന്നവേംബെ എഴുന്നാങ്കുളൻ രാവണനെ കുണ്ടപ്പോൾ മാതറിക്കോ വിസ്മയമുണ്ടായി.

“അരഹം, എന്നതും കുപം! എന്തോടു കെയ്യും! എന്നതോടു കെത്തുക്കോ! എന്തോടു തേജസ്സും! അരഹം, ഇംഗ്രേസ് രാക്ഷസസ്ത്രം സർവ്വലക്ഷ്യനാസ്തുക്കി വിളിയ്ക്കുന്നു! കൊടുത്തായ അധികംതനിന്നും ഇവൻ ഇംഗ്രേസ് ട്രഫിക്കിനുവെക്കിൽ ഇംഗ്രേസ് തേജസ്പി ശക്തിംഗാട്ടുടിയ ദിവലേരംകുത്തിനുചേരും രക്ഷിതാവാക്കം തും അംഗ നാകമായിരുന്നു. ലോകം നിന്തിക്കുന്ന ഭൗമരഭ്യശ്വരിത ഞാംഖ ഇവനിൽനിന്നും ഉള്ളവധിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവനെ സുരാസുരമരംക്കം സർവ്വക്കം പേടിക്കുന്നു. കുലംഗനയി പുംപ്പെട്ടുകും ഇംഗ്രേസിനെ മുഴുവൻ അടിച്ചു തക്കത്തും കടലിൽ കുലശന്നതിനാം ഇവൻ ശക്ത നാണം!”

ഒജ്ജസ്പിയായ രാവണനീറ മഹംപ്രതാപം കുണ്ടപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയാണ് മതികാനായ മാതറിക്കോ വിചംരഥംഞ്ഞതും. രാവണനീറ നിയോർപ്പകംഠം മ ശ്രീഗ്രനായ പ്രമസ്തുൻ മാതറിയോടും, അതെന്നും, എന്തിനു വന്നവേനും ചോദിച്ചു.

“എഡോ, വംന്നര, നീ കട്ടം പേടിക്കേണ്ടെ. നീ അതു

ചപസിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്നും ഇവിടെ മുമ്പേ ഉണ്ടോക്കുള്ളൂ. നീ സത്രം പറയുന്നും. എന്നാൽ നിങ്ങൾ വിട്ടുകൊണ്ടും. അഥവാത്രം പറഞ്ഞതാൽ നിന്നും ജീവൻ പഴുതെ നശിക്കും. മുഹമ്മദുകൊണ്ട് നീ പാനരംഗങ്ങളില്ലോ തോജല്ലുകൊണ്ട് അഡിനോയല്ലു. നീ അതാണോ? ശക്തി നീറയോ, ക്ഷേമരംനീറയോ, യമനീറയോ, പരാശരംനീറയോ, വിജ്ഞവിനീറയോ ചാരനാണോ? പേടിക്കുതെ സത്രം പറയുക.”

കുറ്റതി—“നീറം ഇന്നനാ പാനരം തന്നേയാണോ” റാക്കുട്ടിനീറയോ, ക്ഷേമരംനീറയോ, മറു ദാപ്പു ദേഹമും ആടേയോ ചാരനല്ലോ എന്നും. രാക്ഷസപത്രിനെ നേരിൽ കംബേണമുണ്ട് എന്നിക്കും അലിലംഷ്ടുങ്ങും കു. അതിനും വേരു വഴി കാണായ്ക്കുംലംബാം എന്നും വരവും അറിക്കിക്കുവാൻവേണ്ടി അശേഖകവനിക്കയെ അടച്ചിച്ചു തക്കത്തതും മഹംബലമാശായ റാക്ഷസമംർ എതിന്ത്രും വന്നപ്പോൾ ഒരു തമരക്കുള്ളുവേണ്ടി എന്നും അവരെ കൊന്നു. മുഹമ്മദുബന്ധന തനിനും തക്കകാലം കീഴെപ്പെട്ടിരും, ആ നിബയിൽ ഇം റാക്ഷസരാജുവിനെ കംബാവാൻ തരമാകമെന്നു കുറ്റതിയാണും റാജകാഞ്ചും സംബന്ധമായിട്ടാണും എന്നും വരവും സുഗ്രീവൻം നിയേംഗാലുകാംം ഇന്ത്യേ വന്നിരിക്കുന്ന റംമള്ളതന്നും എന്നും. യേ, റാക്ഷസാധിപനായ റാവൻ, നാലിക്കയാട്ടുള്ള സവും വഴിക്കും വോൺറ ഭാരതാവംബന്നപ്പോൾ കപ്പിംപ്രാന്തനായ സുഗ്രീവൻ. പശ്ചമപ്പുത്രം ധമ്മംത്രാവും മഹംതെ ജസ്പിയുമായ റംമൻ വേംനാൽ അപൗത്യയായ സീതയെ അനേപിച്ചുകൊണ്ട് ആഞ്ഞുകുപ്പത്തതിൽ

വന്ന് സുന്നതീവരോ മിറുമായി വരിക്കയും ഭവംനു പരിചിതനായ ബാലിനെയും യാദവ്യേദപാശനായ റാമൻ കുറ ശാരൂപ്യക്കൊണ്ടു സുന്നതീവരോ വാന്നരംജ്ഞ തനിനേൻം അധിവർത്തിയാക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സുഗ്രീവംഖനപ്രകംഠം അത്യിരവും പതിനാഡിരവുമായി കൂപിവിരുന്നു സീതയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാണ്ടോള്ളപ്പോൾ ദിക്കുന്നും സഖ്യരിക്കുന്നണ്ടോ വായുവുത്രനായ മഹാ മാനാണോ തൊൻ. സീതയെ കാണുവാൻ വേണ്ടി ഒരു ദയോജനപ്പറപ്പേണ്ണു വൻകടൽ ചംടിക്കുടുംബം തൊൻ ഇണ്ണു വന്ന ഇംഗ്രേസ്റ്റിലും ഭവംതേൻ മൃദാത്തിലും സമ്പ്രതു തെരഞ്ഞെന്നുകൂടി, ടടവിൽ സീതയെ തൊൻ കുറഞ്ഞുകൂട്ടുന്നു ചെയ്തു. തവേപായുതനം ധമ്മാത്മജന നമാണ്ണപ്പോ ഭവാൻ. പരദാരാണ്ണാശൈ ഇണ്ണുനെ തടവിൽ വെക്കുന്നതു മഹാമതിയായ ഭോഗം യുക്തമാണു. ധമ്മംചിത്തപ്പൂത്ത നാശജനകമായ മീനക്കമ്മ ഔഷ്ഠിയും വോദ്ധമാരായ മനീശിക്കൽ ഏരപ്പട്ടാറിലും റംമക്കാവം കണ്ണു ആശുപഥം ലക്ഷ്മിന്നർ ഫ്രേഡഗിക്കുന്ന ശരണഭേദ ദേവാസുരമാക്കപ്പെംബും തം സ്ത്രീവാൻ കഴിക്കില്ലു. രാമനോ അപ്രിശം ചെയ്തിട്ടു സസ്വവം മകവുവാൻ കഴിയുന്നവായി? ഇംഗ്രീസ് ലോകത്തിലും അതുകൊണ്ടു ഭവാൻ സീതയെ പുഞ്ചഹോത്തമനായ രാമനു തിരിച്ചെ കൊടുക്കുന്നാണോ കാലഗ്രായത്തിനു മിതവും ധമ്മാത്മജ സ്ഥാപിക്കു യുക്തവുമായ കാര്യം. ആനാക്കിയെ തൊൻ കുണ്ടാത്തിക്കഴിഞ്ഞതു. ഇന്നി സ്വാക്ഷി വേണ്ടുന്നതു റാമൻ ചെയ്തു. ഭവാനോ ഇംഗ്രീസി പദ്ധതിയിൽ തൊട്ടുള്ളിച്ച സപ്പുത്തപ്പേംബല ഭിഷ്മപ്രാപ്താണോ. ഇംഗ്രേസിനെ ലക്ഷ്മിയിൽ പാപ്പിച്ചാൽ, ഇംഗ്രീസി

ജ്ഞാനം കൂടിച്ച ഫലമണംബാധുക്. തവസ്സിൽ ത പിച്ച് മദ്ദമഹലം നേടിയ വോൻ സപാതം അതുവു ജ്ഞാലത്തെ മുമാ നശിപ്പിക്കുകയും തവസ്സാൽ ഒരു വരനായ വോൻ കിമാസുരമാരംഡ അവല്ലുന്നാണോ എന്നിക്കുവിയാം. ഏന്നാൽ, ഈ സീതാപമർ ണം ഭവാനെ വെറുതെ വിടക്കയില്ല. സുഗ്രീവൻ ഒ വടനാ ഒഴിത്രുന്നോ അല്ല. നാമവാനരമാണ് വോൻ വല്ലുന്നതെന്നാണോ വാനത്രേനുനായ സുഗ്രീവ നിൽനിന്ന ജീവനെ രക്ഷിക്കുവാൻ വോൻ വഴി നോ ക്കുന്നും. ധന്മഹലം കരിക്കലും അധ്യംഹലമാണി മാറുകയില്ല. അതുപേംഹലതനെ അധ്യംഹലമും മ രാറണാംഡി വരികയില്ല. ധന്മഹലംകൊണ്ട് ഉ വാൻ രാക്ഷസസ്രൂപം പ്രതാപശംലിജുമാൻി വിജ കിക്കുനു. ഇനി, ഇപ്പോൾ ചെങ്കു അധ്യംത്തിനും ഹലം ഭവാൻ അനുഭവിക്കുന്നേംവയം. ഇന്നസ്ഥാന വയം, രാമസുഗ്രീവസവ്യം, ഷംഖിവയം എന്നിതെ സ്ഥാം ഭവാൻ കണ്ണുവെള്ളും. ഇനി, സപന്തം മിത്തതി നും ഉതകുന്ന കംഞ്ഞുമേതെന്നും ഭവാൻ കണ്ണുവെച്ചു കുക. ചതുരംഗസസ്രൂപത്രംടക്കുടി ലക്ഷ്യയ നിന്തേ ഷം നശിപ്പിക്കുവാൻ ഈ തുംബ ഏകൻ മതിയെനു ഭവാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ണുവെള്ളും. ഏന്നെന്നുപോംലെയു ഇതു അനേകാധികം വാനരവിരുന്നാരെടടക്കുടി രാമല കൃഷ്ണസുഗ്രീവനാർ ഇങ്കു വന്നാൽ ഭവാൻം സ്ഥി തി എന്താകം? സീതയെ അവപമരിച്ചതാണോ, അതു ശരുവിനെ ത്രിക്കത്തോടെ വധിക്കുവാൻ രാമൻ വന്നെ രദ്ദേംധനനുംകുടുമ്പംവെച്ചു പ്രതിജ്ഞാനെച്ചു കുണ്ട്. രാമൻ അപ്രിയം ചെങ്കുതു മഹേന്ദ്രനവേം കും രക്ഷകിട്ടകയില്ല. പിന്നെന്നാണോ ഭവാനെപ്പോ

ലെയുള്ള റംക്ഷസനാക്ക് മുഖനായ രാജൻറെ ദിവിൽ നിച്ചകിട്ടു! വോൺ സീതയെ അതരാണെന്നും സോ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു? വോൺ ശ്രദ്ധയെന്നും ബുദ്ധാർക്കുന്നതും കവന്നുകൊണ്ടുവന്നും ഇവിടെ വെച്ചിരിക്കുന്നതും? ലക്ഷയെ പംഴംകുക്കുള്ളിയുന്ന കുംഭരംഗ്രിയം സോ ആ ജംഗകി. സീതയെന്നു കാലപാശത്തെ ഒരു വാൺ തന്നെത്താനെടുത്തും കഴുതിലിട്ടുതും അതു വോൺ ചെയ്യുന്നതും സീതാരെ ഇപ്പുംലും റംക്ഷേരുവ തന്നലും ഫൈറിഞ്ഞും ഇംഗ്ലീഷും ലക്ഷ്യവും നിങ്ങളിനു നിത്തികം. റെഞ്ചമംർ, പുതുമംർ, ഭേദാക്കന്നംർ, അഥവാ തിക്കൾ, സുഹൃത്തുകൾ, അമാന്തരങ്ങംർ എന്നിവരടക്കം ഇംഗ്ലീഷുകൾ, അമാന്തരങ്ങംർ വീണിവരടക്കം ഇംഗ്ലീഷുകൾ തന്നെ വോൺ നശിപ്പിക്കുന്നതും. ഇംഗ്ലീഷുകൾ അമാന്തരങ്ങംർ വീഡിഷൻ, ഇംഗ്ലീഷുകൾ നാരിവാക്ക് റംക്ഷസരംജ്ഞനായ വോൺ കേട്ടുലും! ചരാചരാത്മകമായ ഇംഗ്ലീഷുകൾ തന്നെ മുഴുവൻ സംശരിച്ചിട്ടും, അഞ്ചിനെതന്നെ സുപ്പിക്കവോൺ അശ ന പിയായ റംഗൻ ശക്തനാണും സുരംഗുരുനാരിലോ, യാക്കരക്ഷാഗണങ്ങളിലോ, സിലുഗസ്വർക്കിന്നാരന്നാരിലോ, സപ്പുകലത്തിലോ, വിള്ളുയരന്നാരിലോ വിപ്പുവി കുമാരായ റംഗനേട്ടതിക്ക് കരാഴ്മില്ല. സപ്പുലോ കുഡാനും റാജസിംഗരമായ റാജനും ഇതു കൊടുത്തായ അപ്രീഖം ചെയ്തിട്ടും വോൺ അഞ്ചല്ലു കിട്ടുമെന്നും കൈ തേണട്ടും”

മംഗതിയുടെ ഇംഗ്ലീഷുകൾ മുഖത്തിൽ റബ എന്നും കുമാരങ്ങുകയുണ്ടും ചെയ്യുന്നതും. ഇംഗ്ലീഷുകൾ വാനരനെ കൊല്ലുട്ടേന്നു താഴുനായ റംക്ഷസുന്നും അതുജ്ഞാവിച്ചു. റംഗനുംതൊവായ വിചിഷ്ണനും അതും സമർത്തിച്ചില്ല. ദുരന്നെ കൊല്ലുന്നതു വിചിത്രമാണെന്നു പറ

തെറു ശത്രു ധർമ്മത്വാദി തട്ടു. അപ്പേം, മാങ്കി യുദ്ധ വംബിനേൽ തീ കൊള്ളത്തിവിട്ടെന്നെന്ന രാഖ സാൻ വിധിച്ചു. അതു രാക്ഷസനാക്ക് എറാവും രംഗം തുടിയ വിനോദമായി. അവർ ബഹുനായ മന്മാഹ നെ പിടിച്ചു പാലിൽ കീറ്റുണ്ടാണി ചുററി എല്ലുഡിക്കുകയിൽ മക്കി തീ കൊള്ളത്തി വിട്ടു. അതു വാലുക്കാണ്ടുതന്നെ അതു രാക്ഷസനാരം മാങ്കി അടിച്ചുകൊണ്ടു. റെത്രിക്കാണ ഫ്ലൂ, ഇതിനും ലക്ഷംപുരിയെ മാങ്കി കാണുകയുണ്ടായതീ. ചക്രത്തുടിയും ശ്രൂ ഘരം ദൈവാന്തരം കൂടുന്ന പീടവിടം ചാടിത്തുടങ്ങി. കാഞ്ചം നേടി കൂഴിയെ ഉടനോ, തന്നെ കെട്ടിക്കിട്ടുന്ന കയർ മൃഗവൻ പൊട്ടിച്ചുകൂട്ടുതെരും ശത്രു മഹാവീര്യൻ തന്നെത്താൻ ബന്ധാദ്ധക്കത്തായി. വാലിൽ എഴിയുന്ന തീരുമായി അതു വായുപുരുഷൻ വക്കെവച്ചില്ല; അതു മരൊരാങ്ക കട്ടംകൈയിനായി കുത്തിവെച്ചു. ശാങ്കതിയുടെ ലംഘം ലംഘം തീ കൊള്ളുത്തിയിരിശന്നെവന്ന രാക്ഷസിമാവിൽവിന്നു സീത കേട്ടപ്പേം, ഒരൊരാങ്ക ശോകത്തിനും ശത്രു സാധ്യപിച്ചുടെ മനസ്സും ഇരയംമി. അതു സതി ഉടനോ അശായുടെ മുഹിൽചെന്ന ഉക്തിപുരും അതുരാധിച്ചു, മുക്കതി കുറം ചുടുക്കുംതച്ചിരിക്കുടെന്നെന്ന പ്രംതമിച്ചു. തവസ്പിനിച്ചു, പതിപ്രത്യുമായ ജാഹാകിയുടെ അതു മുംകു അശാനിഃദ്വന്ദ്വ കൈക്കണ്ണാട്ടു. ഇംഗ്രോത്തമന്ത്രം ചുംബം, മന്മാഹ തന്നെന്ന സവാവായ വായുവിനെററ ചുറ്റുന്നകയാലും അശാ വാനാവിരുന്നേ ചുട്ടല്ലില്ലാണു. തന്നെ വാലിൽ തീയെരിയുന്നാണായിരുന്നിട്ടും ഒരു ചുട്ടകംണാതിരിശണ്ടു കണ്ടു മാങ്കി വിസ്തുയാച്ചു. അതിനാക്കരിച്ചും കെട്ടുന്ന ചിത്രിച്ചേംകി.

“സീതിയ്യുള്ളവിവംഗംലും,
അമരേജില്ലിനംലുമെ,
എന്നയ്ക്ക് തന്റെ വേദ്യയംലു-
മഗിവൊള്ളിപ്പതിപ്പേണേ”

എന്ന വായ്പാടും സത്രം കണ്ടപിടിച്ചു. അന്ന് നാറം, കിന്നത്ക്കാരാന്നവോലെ തീരയ്ക്കിവാലോടുള്ളടക്കിയ മനനമാംസ് വിട്ടവിടായി ചാടിയപ്പോൾ ആ വീടുകൾ മുഴവൻ രിപ്പോടിച്ചു കത്തിത്തുടങ്ങി. ലക്കംപുറത്തിൽ കരാറരാ വീടുപോലും ബാക്കിവെക്കാതെ മുഴവൻ നാം മാക്കടി ദമിപ്പിച്ചു. ആ പുരം സംശ്ലഭം അഞ്ചിമ യമായിത്തിന്. രാക്കിസന്നർ പേടിച്ചു കൂട്ടേതുംടെ നിലവിളിച്ചു പുറത്തു ചാടി. എത്തുചെട്ടനു നിന്നും രന്നാരെയെല്ലാം മാക്കടി ഇരുന്നുവാല്ലെങ്കാണ്ടു തല്ലിക്കാനും. ഇണിനെ ആ ലക്കയേ കിട്ടേഷം മർദ്ദിച്ചു വാലി ലെ തീ കൈച്ചത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പുരംമാത്തിൽ സീതയ്ക്ക് അഞ്ചിലാംധന്യം കണ്ണിയിരും, എന്നോ മഹാമാന ശൈക്ഷ്യം ദിനിയുമുണ്ടാക്കി.

“ക്രൂഡുകെങ്കാണ്ടു എന്നർ എന്നതായ കട്ടംനെ? യംശം ചെയ്യേംയതോ? ഇലത്താൽ അഞ്ചിയെയെന്ന വോലെ, ക്രൂഡുത്തെ ബുല്ലിയാൽ തട്ടക്കാനു മഹാത്മാക്കിഉണ്ടോ ധന്വന്തരായ പുരഞ്ഞാത്മമന്നാൻ. ക്രൂഡു ധാരാടക്കാനു ആരം വാചം ചെയ്യേംകണം. അവൻ ഗുരുത്വാന്തരപ്പോലും മിംസിക്കണം. ക്രൂഡാനു സജ്ജനുത്തുട്ടിയും പരഞ്ഞമായി ശൈക്കരിക്കണം. ക്രൂഡനു വാച്ചുവാച്ചുവിച്ചാരം ഉണ്ടാകയില്ല. ചെയ്യുത്താത്തതായോ ചെപ്പലുത്താത്തതാരുണ്ടോ അവനോ കൊമ്പില്ല. സപ്പം തന്നിൽനിന്നു വള്ളയെയെന്നവോലെ, തന്നില്ലണ്ടുകുന്ന രേഖയെത്തു ക്കുഴാംതു അക്കറുഡായവനാണോ യട്ടാ

തമ്പര്യക്കാൾ. ഇപ്പോൾ,—കണ്ണും!—തൊൻ എന്നെന്നു ഒരു കട്ടംകൈക്കാണ് ചെള്ളുവോയതു്. എന്നെന്നു ജീവി തം മേംശാത്തനേ. വിശ്വാസിക്കാം ദിരംശയനും മഹാ പാപിയുമാണ് എന്നു്. അതിന്റെയും സീതക്കുന്നേങ്കാം തെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്പാംഗിലുംതകൾ ലക്കാപുരത്തെ മുഴുവൻ ഒരു ഹിപ്പിച്ചുകളിൽനിന്നുവാലോ. ഇംഗ്ലീഷുക്കാം എന്നു ചോങ്കംരാതായി ഇന്തി യാത്രാംനാമില്ല; ഇവിടെ ഒരു ഗി ബാധിക്കാത്തതായി കരിക്കുമില്ല. സീതക്കുടുംബി തി ഇപ്പോൾ എന്നുത്തിരിക്കാം! ഓപി അശ്വിനിയിൽ ഒരു ഹിച്ചിട്ടുണ്ടുകും ചാന്തരവംശവും രജുവംശവും ഇ നോടേ പഠിക്കും. അഞ്ചേറി, എന്നെന്നും കട്ടം കൈക്കാം എം തോൻ ചെള്ളുവോയതു്!”

ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിനിടയിൽ മഹാമനസ്സപിയും അതു വായുന്നവനു് തന്നെത്തന്നു് സംഭവപ്പെട്ടു കണ്ണു്.

“ഇല്ലാ: സീതയ്ക്കും, അഡവത്തും സം കയില്ല. തേണസ്പിനിക്കും അതു കല്പാണി എന്നെന്നു നശിക്കും? തിന്തു തീണ്ടു് എൻകിക്കുമോ? അമിതഫേജ് സ്പിയും ശുചിയമാത്രമാണെന്നു ചത്തിയെ സ്പന്തം ചാരിത്ര്യാശാൻറു സംരക്ഷണത്തിൽ വർക്കിക്കുന്ന ഒരു കിയെ അശ്വിക്കു സ്വീശിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? എന്നെന്നു വാങ്ങി ശിശിയരിംഗരിട്ടു് എന്നു പൊഞ്ചിക്കാതിനുന്ന അശ്വി—ഇംഗ്ലീഷുക്കാംതന്നു അലിവുണ്ടായ അ ശ്വി—രാമപത്രിയായസീക്കയെ ഒരുപ്പിക്കുമോ? തയസ്സു, സത്രുഖ്യാശു്, പാതിലുത്രു് എന്നീക്കാരാക്കു അശ്വിയെ തന്നെ ഒപ്പിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള സീതക്കു അശ്വി ഒരുപ്പിക്കുന്നതെന്നിങ്കും?”

ഇങ്ങിനെ ദേശത്തുപ്പെട്ടുന്നതിനിടക്കു്, വീട് മുഴ വൻ പെരുവോക്കാക്കു സ്പാംക്കണ്ണും ഒരു ഉശരിയുംനു

രാഷ്ട്രസംഘർ ദിനരാഖി പലതും ഘടനയി നിലവിൽക്കു
നാതിനിട്ടിയും, സീതയ്യുമാത്രം ആവശ്യത്വംനാം പററിയി
ടില്ലെന്ന പരാജ്ഞതു മാനന്തി കേട്. അതിൽ സത്യയ്യു
നായ മനമാൻ കരിക്കൽക്കുട്ടി സീതയേ കണ്ട് ആ
ഡപസിപ്പിച്ചു്, ആ ഭേദവിധിൽനിന്നു രാമനാജു സദേശം
തെരുവിന്റെ വിശ്വാസം കേട്ടതിൽപ്പുണ്ണേയാണ് തിരിയേ
പേരുകവാനായി കടക്കരായിൽ ചെന്നത് ആ മഹാ
വേഗൻ അവിടേയുള്ള കയ്യിനേക്ക കയറി, മന്ദാരക്ക്
ന്നപോലെ അങ്ങോട്ടും കുറ ഉംകിൽ ചാടി. ആ ചാട്ട്
തിലുണ്ടായ കാല്പന്നലംതു ആ മല സമ്പ്രക്ഷണങ്ങോ
ടംകുട്ടി തകന്നംപെടിഞ്ഞു അടിയമ്പായി. ഇംഗ്ലീഷ്
ടെ എഴുവാടു അരബ്യാംപോലെ കടലിനേൽ ആകാശ
മംസ്ത്രം വായുജ്വാലചേര്ന്ന് ധാരണയും ചെല്ലുന്ന മനമാ
ന്ന് മഹമ്മറുഗ്രിരി കണ്ണപ്പോൾ വച്ചത്തുംതു മേഖനിസ്
നംപോലെ ഗജ്ജിച്ചു. മാനന്തിയുടെ വരവു് ഉൽക്കു
ഡേംടെ കംത്രുനില്ലുന്ന അംശവാൻ മുതലായവർ ഇം
ഗജ്ജനം കേട്ടുതാത്തമരായി. കംഞ്ചും നേടിയാണ് മാ
നന്തി വക്കന്നതെന്നും ഇം ഗജ്ജനാത്തായതെന്നു താവർ
നിശ്ചയിച്ചു. മാനന്തി മഹമ്മറുഗ്രിരിയിൽ ഇന്ത്യിൽ ഉ
ടനെ ആ സുഹൃത്തിനെ വാനാറവിരുന്നാർ മഞ്ചംനുത
രായി പ്രീതിപൂർവ്വം ചുഴനുനിന്നു. അവിടേനിനോ കടക്ക
ചാടിപ്പോയതുമുതൽ തിരിച്ചെത്തിയതുവരേക്കുള്ള വർത്ത
മരാംബം മുഴവർ മനമാൻ തന്റെ തുടക്കം കൊട്ടാ
ഴിയാതെ കേരളപ്പിച്ചു. ഇം മുഖ്യാന്തരം അന്തഃതാപമം
ഉംകൈംബന്ധത്തില്ലെന്ന കുതാത്തമരയാൽ പ്രഥതരാ
യ കക്ഷികൾ മനമാനേ മുമ്പാണി തുള്ളിച്ചുട്ടിക്കൊ
ണ്ട് കിഞ്ഞിസ്ഥാനിലക്കു നടക്കുന്നു. മാർക്കറ്റു, സുഗ്രീ
വനു പ്രിയതമും സുരക്ഷിതമും മധ്യവന്നതെന്ന മ

ഷംകുരണ്ട് ഉന്നംഡം വള്ളൻ ആ കവിവിരുദ്ധർ ആകുമി
ശ്ശ. ഈ സംഘസം സുഗ്രീവൻ കേട്ടപ്പോൾ സന്ദേശാ
ശിക്ഷാബന്ധം ചെയ്തു കാഞ്ഞം നേടിയാണ് ഒന്നാമാ
നീറം വരവെന്നം, ആ സന്ദേശാശംകാണ്ടപ്പുകിൽ ഈ
സംഘസം ചെയ്യിപ്പുന്നം സുഗ്രീവൻ വിശ്വസിക്കും
അതു രാമലക്ഷ്മണമാരോട് വരകയും ചെയ്തു. തെക്കും
കിഴക്കും പടിനിന്തനാറും ദിക്കുകളിലേക്കു സീതാനേപ്പേണ
അതിനു പോയിക്കുന്ന വാനരപ്പടകൾ ചെറുംകൈയേറു
ടെ തിരിച്ചുവരികയാൽ മനമാനെന്തെന്നു അനുഭദ്ദാ
മഞ്ഞേരംടെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാമനും സുഗ്രീവ
നീറം ഈ പ്രിയവാക്ക് ഉപാക്ഷജിച്ച് കൊടുത്തു.

മാങ്കതിയും തുടങ്ങം കളിച്ചു ചിരിച്ചും, തുജ്ജിച്ചും ടി
യും, അട്ടിച്ചുംടിയും, കെട്ടിമറിഞ്ഞുംകൊണ്ട് രാമസന്നി
ധിക്കിൽ എത്തി. മനമാൻ വിനിതനായി ശരികൈ
ചെന്ന് രാമലക്ഷ്മണസുഗ്രീവനും അമാർഥം വനിച്ചു
യുവരാജാവായ അംഗദിനു മുൻവിത്തിക്കൊണ്ട്, താൻ
ചുരുപ്പുട്ടപോയതു മുതൽ തിരിച്ചുവന്നതുവരേക്കൊരായ
സംഖ്യക്കും അനുകൂലംയി വിസ്തരിച്ച പറ
ഞ്ഞു. സീതാനേവി തന്നെ എല്ലിച്ചിട്ടുള്ള ചൂഡാരത്തെതെ
മനമാൻ രാമനും കൊടുത്തു ആ ചാരിത്രവർത്തി പറഞ്ഞെ
കിട്ടാളിവാക്ക് അന്തിക്കൊതന്നു കേരിപ്പിക്കും ചെ
ണ്ണ.

കാഞ്ഞം നേടി വന്ന മാങ്കതിയാൽ രാമനും ശരതിര
കടന്ന പ്രീതിയുണ്ടായി.

“ലോകത്തിൽ സുഖപ്പുമോയ മഹാകാഞ്ഞമാന്” ഉ
വാൻ ചെയ്തു. ഈകാഞ്ഞം മനസ്സുകൊണ്ടപോലും ചെ
യുവാൻ മരംരാംപാക്ക കഴിക്കിപ്പു. മരം സമൃദ്ധനെന്തു
ലംഘിക്കുന്നതിനു സമർമ്മരായി ഗദയും വിയുവും ക

ശിഞ്ചുന്ത, പിന്നെ മാജതി മാറ്റുമെങ്കിലും. ദേവദാനവ സംക്ഷേപം അല്ലെങ്കിലും രംബണരക്ഷിതവുമായ ലക്ഷ്യിൽ ബുദ്ധം കടന്നുചെന്നിട്ട് ജീവനേംടെ തിരിച്ചുവ കുന്നത് ആക്കു കഴിയും ഭരണസമാധി ആ ദോഷമാ ക്ഷുസംബന്ധത്തിൽ ഉംപ്പുകവാൻ തക്ക ബലവിന്തുവാം ക്രമം മാതതിക്കല്ലാതെ മറ്റൊക്കുണ്ടോ! ദിജ്ജുരമായ സപാ മികാങ്ങം തന്നെ ഏല്പിച്ചതിലധികമായി മിട്ടക്കോടെ നിപ്പയിച്ചുവന്ന റൈമംഗാൽ വാനരേന്നുനായ സുഗ്രീ വൻ അശൈസ്പി രംബി. എന്നെങ്കിലും ലക്ഷ്മിന്നനേയും രജു വംശത്തെത്തന്നെയും മാതതി രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനാ എന്നെന്തും പ്രിയമാണ് തൊൻ മാതാക്ക ചെയ്യു ണ്ടതു! ഒരു വിംവിക്രാന്തനായ മഹാരം, ഭോൻ ചെയ്യു ഇം മഹേംപകാരത്തിനു പ്രസ്തുപകൾക്കും ചെയ്യുവാൻ തൊൻ ശക്തനല്ല. എന്നേരം ജീവിതസ്വർസ്വപരമായി ഒരു പരിഠണമാണോ തൊൻ ഇപ്പോൾ ഭോനു തങ്ങന്നതു്. ഇള്ളിൽ നിരത്തുവഴിത്തു തുത്തജ്ഞതെ അഞ്ചിനൊ ബഡം വെള്ളിപ്പേട്ടുത്തുടോ!”

ഒഹാത്മാവായ മാതതിക്കു് രാമനേരു ആ ആലിം ഗന്ധത്തെക്കാണു മഹത്തരമായി മരുമ്പായുണ്ടോ! മാം തന്മാർ പുള്ളക്കാണവിതനായി രംമൻ അല്ലെന്നുജീകരേ മനസ്പിയായ മാതതി സപജീവിതം സഹാലമായിയെന്നു സംപ്രീതനായി ആനന്ദിച്ചു.

എഴും അരല്ലായം.

സ്വിതാപ്പത്താന്തവും, രാവണനേരു സ്ഥമിതിശതിക കൂം, ലക്ഷ്യുടെ കീടപ്പും മാതതിക്കിൽനിന്നു ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചതിൽപ്പിന്നു, രാമലക്ഷ്മണസുഗ്രീവനും വഹി

ചു വറന്റപ്പടങ്ങേട്ടുടി ലക്ഷയേ ആനുമിക്കവാൻ പുറ പ്പെട്ട്. അവർ കടക്കരായിൽ എത്തി, മേലിൽ ചെ യേണ്ടണതിനെപ്പറ്റി ആലോച്ചനയിട്ടിട്ടും ദ മന്ത്രംവായ വിഭീഷണൻ രാമനേ അദ്ദേഹം പ്രാവിക്ക വംനായി ശ്രവിട്ടു നിന്നു. ആ റംവണ്ണാതാവിനെ ബി സ്ഥാപണി സ്പീക്കരിക്കുന്നതിൽ കപിയുമ്പെണ്ണാൽ ഏ ലക്ഷം ഒക്കയുണ്ടായി. ശത്രുവിന്റെ സപന്താ ഭാതാവി നേ ഇം അവസരത്തിൽ തുടക്കാരനായിരുത്താൽ ആ പത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന അവർ വേട്ടിച്ചു. അംഗാഭാർ, ഇംബു വാൻ, ശരഭൻ, മെമനൻ മുതലായ പ്രാജ്ഞരാഖ്യരാ കൈയും വിഭീഷണനെ വൈക്കേണ്ടിള്ളുന്നതിൽ വിസ്തരം തമാണം പ്രകടിപ്പിച്ചുതോം. അംഗും മഹാത്മിയായ മാരതി റംവണ്ണം മുമ്പിൽ ചൊന്ത് ഇണിയുന്ന ഉന്ന ന്തിച്ചു:—

“മഹാപ്രാജ്ഞരം, വാമിപ്രവര്ണം ബുദ്ധസ്തി മുല്യമായ ഭവംതോ ഇംഗ്രേജുക്കുക്കു ഒരുത്താനാം ഗ്രാമി പ്രീക്കണ്ണതായില്ല. എക്കിലും, മനുഷ്യവർ ചെയ്യേണ ലെ താനം എന്നും അഭിപ്രായം ചൊളിപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു വാദപ്പുലിക്കാണും അ മംദിരവം കൊണ്ടാണും; ഭവാനിപ്പുള്ള താന്ത്രികംലാണ് വോന്നും സൗഹ്യത്തിലും ഇപ്പോൾ ചെയ്യു ഇന്ന ദോഷവിച്ചുംം എന്നും സ്പീക്കരംന്നുണ്ടായിട്ടില്ല. വിഭീഷണനും ശത്രു ശതി പഴിക്കുകൊണ്ടാണും താന്ത്രികവേണ്ണം ആ ശാം നോഗത്തോ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടുന്നതു കൊണ്ടുവരുന്നു അംഗാഭാൻ പരാജ്യതു്. പരിപ്രകാശത്തോടു കൂടിയും തിന്മും വേർത്തിരിപ്പറിയുവാൻ കഴിക്കാണില്ലെന്നും ശരിതെന്നു. പഴിക്കുകൊണ്ടു് മഹാം അരിയുന്നതാണു കംലവീശ്വരത വേണ്ണം. ചെട്ടേന്നു, പരിക്കൂഷാഫലം കാ

ഞവൻ തിച്ചന്തിയാൽ, അരണിനെ കാണുന്ന ഫലം ഒരിയായ ക്രാഡിനു വരികയില്ല. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ, ഉടൻമാരുടെ ചെങ്ങുണ്ട് കാഞ്ഞമാണ് മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന തു പെട്ടുന്ന പരിഷ്കിള്ളു ഫലം കാണുന്നതിനു എന്നിനെ കഴിയും? ശത്രു കാഴ്ച തരാറെപ്പോക്കവാന്നല്ലയേം എങ്കിലും? പല നാൾ കൊണ്ട് പരിഷ്കിള്ളു ഫലം അരിഗത്താൽ മതിചെന്ന വെച്ചും, അതിചക്കരുതു നാം ലക്കയും കരുക്കിള്ളു രാഷ്ട്രസംശയത്തെ മട്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞെങ്കു കാബുന്നതായും അതുകൂടാക്കിട്ടാണോ ഇംഗ്ലീഷിനു അഭയം കൊടുക്കുന്നതു? അതുകൊണ്ടു, പമ്പിക്കുക്കു ഇപ്പോൾ കാലമില്ല. ചുംബക്കു നീട്ടിയാടിച്ചു വിശേഷണ നേരം സഹിതിഗമിക്കൽ മുഖമാക്കി നോക്കിക്കാണുന്ന മെന്നാണ് ശാഭാന്റു അണ്ടിപ്പായം. ഇതും പരിഷ്കാപോ ഒപ്പ് തന്നെ കാലബന്ധിപ്പുംകൊണ്ടു മാറ്റും സാധിക്കുന്ന ക്രാഡ് വാദവക്കാണ് വിശേഷണജനകിൽ ചാരം നാരിൽനിന്നു താഴുറ ആകാശത്തെ മരിക്കുവാൻ ആ രാജ്ഞിസവിരിൻ്റെ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുമോ? ഒന്നു രണ്ടു ദിനംകുടം സ്കൂളുക്കു ചാരംനിൽനിന്നു അരിവിനെ അവലംബിച്ചു മരിംഗാക്കുടെ ചിത്രപ്പുത്തിയെ നിന്നുംകുംചും അതു ശരിയാക്കുമോ? അതുകൊണ്ടു ആ ഉപായവും ഇവിടെ പ്രയോജനമില്ലാത്തതാണ് ദേശകാലങ്ങൾക്കു വിരോധമായിട്ടുണ്ട് വിശേഷണനേരു പരബ്രഹ്മാജംബവാൻ പഠിക്കുന്നു. എന്നാൻ പരായ്യന്തർ രാഖന്നാണുതാവിനേരു ഇംഗ്ലീഷു വരവും ദേശകാലേച്ചിതം തന്നെയാണുന്നാണ്. രാഖന്നേരു ശ്രൂച്ചുവും ഭോന്നേരു വിക്രമവും ഇപ്പോൾ ആണ് വിശേഷണം അരിയുന്നതും. ഭോന്നേരു ബലവീച്ചുപരാക്കുമ്പോളേക്കറിച്ചു ഇപ്പോഴുംതെ ഇതിനുമുകുവും വിശേഷണം എന്നതറിഗത്തിട്ടുണ്ട്. അതു അരിയുകയും, സീ

ഒരു തല്ലിക്കളിയത്രു് രാവണാവൻറെ നീചകമ്മം, ഉവാങ്ങൾ യുദ്ധഭാഗിമം, ഖാലിവയ്യം, സുഗ്രീവാഭിഃവകം എന്നിതെല്ലും കാണാക്കും കേൾപ്പാക്കും ചെജ്ജുപ്പാർപ്പം സപാത്മപ്രവിതനായി വിശ്വാസം ഡോനേ അരുടെ തിക്കാവാൻ വന്നിരിഞ്ഞു. ഇതിൽ എന്തിനും നാം ഒക്കെന്നുണ്ടോ?"

മഹാമഹാവൻറെ ഇഴ അഭിപ്രായത്തോടാണു റാമൻ യോജിപ്പുതു്. അതിനുണ്ടും റാവണാഭാതാവാം സുഗ്രീവനും റാമൻ അഭയംകൊടുത്തു. അനുഭവം, ചിരാക്കട്ടി വൻകടക്കൽ കൂടും റാമലക്ഷ്മണസുഗ്രീവമാർ വാനാരപ്പട്ടംഡംബംകുട്ടി ഉകയിൽചെന്ന രാവണനെ പോരിനു വിളിച്ചു. അഭിനേതര ലോകഭ്യാസകരമായ റാക്കരാവനാ യുദ്ധമാണായി. ആ യുദ്ധഭന്നിൽ ധൂമ്രാക്ഷൻ, അക്കന്നു, ത്രിശിംഷൻ, നികുംഭൻ എന്നീ ഭജ്ഞയന്നാംയ ദശാരംഭന്നുമാരെ മാതറി അടിച്ചുചത്തു കൊന്നു ലേംകത്തെ വിസൂചിപ്പിച്ചു. വാബുലത്താൽ സുരാസും നൂറ്റെപ്പുറലും വക്രവക്കാതു ലോകക്കാരുടും നും വണ്ണാതെന്നു മഹാമഹാവൻ തന്നെന്ന ഒക്കച്ചുട്ടംബുവട്ടം അനുദിവപ്പുട്ടത്രിക്കാട്ടശക്തിയുണ്ടായി. തന്നെന്ന ത്രുക്കാരിൽ എതാനം ചിലർ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുതു കണ്ണ പ്പുറം തന്നെതെന്നു ചെന്ന റാമലക്ഷ്മണനുംഡാജും വാനരപ്പട്ടംഡയേജും നശിപ്പിച്ചുകുറെമെന്നു കാതറി രാവണനു പോക്കുത്തിയാൽ വനു. ആ ലൈമവിക്രമവൻറെ ശരദേ പ്രേരം കച്ചിവിരുന്നാർ ഉഴനു തുടങ്ങിയതു കണ്ണ മാതറി കേരേ ചാട്ടത്തിനു ആ റാക്ഷണ്യരൂപനും മുപ്പിൽചെന്ന. അവേൾ തജ്ജില്ലണ്ണായ പോരിയു മാതറി റാവണനെനെ ഒക്കതലംബരംണ്ണ കനോ ആരുത്തെടിച്ചു. ആ ശാടിയേറു റാവണനും, ഭ്രക്കനുത്തായും പഞ്ചത്വമന്മാഡപും ലെ വിരാജു തുഞ്ഞിപ്പുംയി.

“കൊള്ളിം, വാനാര, വീഞ്ഞത്താൽ
ദ്രോഡ്യുനേസാട് ശരു നീ”

എന്ന മാത്രതിനെ റാവൻ അഭിനവിക്കായംശേ ശരം പ്ലേറം ചെള്ളും.. അതിനു മാത്രതിയുടെ മറുവടി—
“എൻറു അടിയേറിട്ടും നീ ജീവിച്ചിരിക്കത്തെന്നു ചെ
യ്ക്കുതിനാൽ എൻറു വീഞ്ഞം മോശംതന്നെ” എന്നാ
ണ്. അന്നെത്തു ആ യുദ്ധത്തിൽത്തന്നെ റാവൻ കു
മ്പംക്കും ശക്തിയെ പ്രയോഗിച്ചും ലക്ഷ്യണുണ്ടെന്നു വിശ്വകയു
ണ്ടുണ്ടി. മുമ്പിതനായി കിടക്കുന്ന ആ റാലുവിരംഗാ റാ
ക്കുംസേരുന്ന എടുത്തുകൊണ്ടപോകവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു
കണ്ണു മാത്രതി അവിടെ പാതയും ചെന്നു. അടു നിമിച്ചം
ആ ഭീമചിന്താനും തന്റെ വജ്രതുല്യമായ മുഴുവൻകു
ണ്ണു റാവൻ മാത്രത്തിൽ ഉണ്ടക്കാടു ഇട്ടിച്ചു. ആ
ഇടക്കിയാൽ റാക്കുംസേരുപോൾ മുട്ടക്കുത്തി വീഴുകയും, ചൊറം
കുംകുയും വട്ടച്ചുവാൻ തന്റെ വട്ട് മുച്ചിക്കുയും ചു
രൂപോയി. ഉടെ മാത്രതി ലക്ഷ്യണുണ്ടെന്നു എടുത്തു...
മാന്തിക്കത്തിലേക്കു കൊണ്ടപോകയും ചെള്ളു.

യുദ്ധമല്ലെല്ലു, മരുപ്പുംപാരായാണു ഇരുജിത്തും ആ
മാസ്തും പ്രധാനഗിച്ചു റാമലക്ഷ്മിനാനാടക്കം കൂടി
ബോധുന്നതു മുഴവൻ നിശ്ചയപ്പെട്ടുകുണ്ടി വീഴു. ഒന്നു
വരുന്നായ മാത്രതിയും, മുമ്പുതുറന്നായ ജാംബവചാനം
റാക്കുംസേരിംഗാം വിശ്വിഷ്ണുനാം മാത്രം നാജുകു
രാകരതിക്കുന്നുണ്ടു. ബ്രഹ്മാസ്തും ജാംബവചാന വീഡിപ്പി
ക്കയിരല്ലെന്നറിഞ്ഞും ആ കുടിക്കിഴവുണ്ടെന്നു വിശ്വിഷ്ണുനാം
സൗഗ്രീവനാം തൃടി റാത്രികാലത്തു കൊള്ളി മിണ്ണിച്ചുകൊ
ണ്ട തെരത്തെന്നുകുണ്ടി. തുരന്തുക്കേരു ശരീരം മുഴവൻ
ബ്രഹ്മപ്പുട്ടു ജാംബവചാന ക്രൂഢിച്ചുംകൊണ്ട് തള്ളുന്നുകി
കക്കുന്നതു കണ്ണു വിശ്വിഷ്ണുനാം അരാംഗക ചെന്ന “ഭവാൻ
മരിച്ചിട്ടിപ്പുണ്ടാ?” എന്ന ചോംഭിച്ചു.

ഇംബുവാൻ: — “എനിക്കു കുറ്റി തുരക്കവാൻ വയ്ക്കു അതു വാനാരുമുള്ളുന്നായ മനമാൻ എന്നോനും ആവനോടു കൂടിക്കുന്നതോ എന്നു് നോക്കുയാണോ് വൊൻ ചെയ്യേണ്ടതു്.”

വിലിഷ്ണൻ: — “രാമലക്ഷ്മിന്നമാങ്കൻ ഭിവിതനെക്കു റിച്ചു വൊൻ അരോപണിക്കാത്തതു എന്താണോ? വാനമേരുന്നായ സുഗ്രീവനേയും യുവരംജാവായ അംഗദനേയും കരിച്ചു വൊൻ കന്ന ചോദിച്ചിപ്പിപ്പുണ്ടു. അവശ്യമാണോ വിട്ടു, മനമാനും സ്ഥിതി അറിയുവാനാണു വൊൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതു് രാമലക്ഷ്മിന്ന ഗ്രീവനാരേകാളും വൊൻ മാന്ത്രിക്കുയാണോ എന്നു ഹിക്കുന്നതു്?”

ഇംബുവാൻ: — “ഞാൻ മാന്ത്രിയെ അരോപണിച്ചു തു എന്തിനെന്ന ഒവാൻ കേൾക്കു. മനമാൻ ഭിവിച്ചി റിക്കന്നാഡക്കിൽ നമ്മു ആരുരംഗം കൊണ്ടുണ്ടും നാം ചാകകയില്ല. മനമാൻ മരിച്ചും അംഗത്വംകുടി നമ്മുള്ളവയം മരിച്ചു. തേജസ്സിൽ അശ്വിനിതുല്യ നാം ജീവത്തിൽ വരുമ്പുസ്തകമായ അതു മഹാവിശ്വൻ ഭിവിച്ചിരിക്കനാഡക്കിൽ മാത്രമേ എന്നിക്കു ഭിവിതാശയുള്ളു.”

ഈതു കേടുകൊണ്ടു നിന്നിക്കുന്ന മാന്ത്രി അതു മാന്ത്രി പുല്ലുനെ വിധിപ്പേംലെ കാൽക്കയ്യുവിണു വന്നിച്ചു താൻ അതുരുന്നാം അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ തനിക്കു പുന്നജ്ഞനം കിട്ടിയതുപോലെയുള്ള സന്ദേശമാണു ഇംബുവാനുണ്ടായതു്

ഇംബുവാൻ: — “വാനരവ്യാമുന്നായ മനമാൻ, അവാൻതന്നെ വേണും ഇണ്ണയുള്ളവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ. വിക്രമപുണ്ണന്നായ വേദനേയുംശിന്തയ് തുണ്ടപിംകു കു

റിറാങ്ക സാമ്പുവില്ല. റംമലക്ഷ്മണന്മാരേയും വാനിനരന്മാരേയും ദോഷം വിശല്ലുരാഞ്ചി രക്ഷിക്കണം. മിമവാനിൽ ജീച്ചത്തുംഗത്തിനാശരേയും കൈലാസത്തിനേരേയും ശല്ലുത്തിലംഗി ഉജ്ജപലവും അർത്തിരാണുമായി ഒഴുവിപ്പുത്തമണ്ട് അർത്തിൽ മുതസഞ്ജിവനി, വിശല്ലുകരണി, സംഖ്യാട്രകരണി, സന്താനകരണി; എന്നി നാലു തിരുവ്വാശ്യങ്ങൾ തിരക്ക്കും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നില്പുന്നണ്ട് അതു ഒഴുവാണുള്ളതും കൊണ്ടുവന്നു വാനിനമാരെ ഭീവിപ്പിക്കണം.”

ഈതു കേപ്പംക്ഷേഖനത്താംമസമെ മാക്കതിക്കു പുറപ്പെട്ട വാൻ വേണ്ടിവന്നാണെങ്കിൽ. പബ്ലിക്കംമനനായ അതു അരന്തു തവിക്രമൻ വിശ്വാസി വിട്ട് ചക്രവർത്തി അർക്കംഗമംദീശ്വരനാണെന്നും അവിനു ശാഖാപ്രതി കേട്ട രാക്ഷസന്മാരേയും പ്രേരിച്ചവിനുംപോയി. വായുജവത്തോടെ പാതയുച്ചുവന്നു അതു മഹാവേഗൻ മിമാലധ്യത്തിൽ ഇംബുവാൻ നിന്തേശിച്ചു പബ്ലിക്കംഗത്തിൽ ഇരണ്ടി. അതു ഒഴുവിപ്പുത്തത്തിൽ പലേടത്തും ചുറവിനോക്കിട്ടു ഇംബുവാൻ ചുരന്തു അതു ഒഴുവാണും. മാക്കതിക്കു കണ്ണഡത്തുവാൻ കുറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതില്ല. ഒഴുവാണും തെരഞ്ഞെടുന്നു കുറഞ്ഞും വെക്കിക്കുന്നതെന്നു കുറഞ്ഞി അതു കുറഞ്ഞും ശിരിഗ്രാംഗത്തെത്തുണ്ടായ പരിശൃംഖലയും സാമ്പ്രദായകങ്ങളും പേടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അർക്കംഗത്തെക്കുണ്ടായും. അതു കേപ്പിട്ടു പോയവേംലെ വായുജവത്തിൽ അന്നെന്നു അതു കുറഞ്ഞും ശിരിഗ്രാംഗംപോക്കുള്ളത്തിൽ ഇരണ്ടിക്കിയാതാംടക്കി മുതക്കം മുച്ചിതമരംയ സമ്പ്രദായ പുണ്ണംരോഗ്രത്തോടെ ഉണ്ടാ

നെന്നുണ്ടോ. അന്നനു യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുന്ന റക്ഷ
സന്മാരയോക്കയും രാവണനാശത്തുകാരം സമുദ്രത്തിൽ
എറിത്തുവന്നതിനാൽ അവക്കാശം ഭീവിക്കുവാൻ കഴി
ഞ്ഞാല്ലൂ. കാഞ്ചിനടനക്കച്ചിന്തായിൽവിന്നേ ആ ഗി
രിശുംഗത്തെ ഹിന്ദാലയത്തിൽത്തന്നെ കൊണ്ടുപോയി
വെച്ചു ഫന്നമാൻ തിരിച്ചുവന്നു.

പോരിന്നിട്ടുമിൽ, ഇന്ത്യാഭിത്തിന്റെ മാര്യാദയോ
ഗം കണ്ട്, പർക്കുന്ന മാര്യത്തിൽ അരകളിലിവറുകയും(അംഗം).
ആ റാവണി റാബലയ്യുന്നനും വാനരവീരനും എല്ലാം
യും സംഭവിപ്പിച്ചു യുദ്ധത്തിൽ വിരക്തരാക്കുവാൻവേ
ണ്ണി മാര്യാസീതാഡ ദിനമിച്ചു. ആ സൗത്രപ്രത്യേകത ത
ലഭട്ടി പിടിച്ചിച്ചുകൊണ്ടു വാനരാജൈസ്വത്തിന്റെ
മുഖിൽ കൊണ്ടുവന്നു അടിക്കയും ഇടിക്കയുംവെച്ചു വെ
ട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നായി വരച്ചുവന്നി. ഇന്ത്യക്കുട്ട ദിഃഖവശ
ഗന്ധം ശാഖതി തള്ളിന്നുപോരായി. വരവെല്ലും - കുറഞ്ഞ
ചെങ്കുറത ഒരു പ്രൂഢിയെ കൊണ്ടുകൈത്തും അംഗിനക
ചെങ്കുറയും നശകമാണും ഗഹനത്തുകൊണ്ടു
ഇന്ത്യാഭിത്തിനു ആ ത്രുപ്പരക്കുംതതിൽനിന്നും ഏടുവാൻ
മായതി ചെങ്കു യത്രഭരണം പലവിച്ചിപ്പി.

‘രുംഗ, നാഡി, ഭർപ്പുത്ത,
ക്രിദ, പാപവരാന്ത്ര,
ശ്രദ്ധിച്ചതാശിരി, നിനി -
ക്രിപ്പേഡാ മുണി, നിർമ്മുണി!
തന്യിട, നാഥം, റാമത്തിന്
ഒക്കയും പിടിച്ചു മെമ്പിച്ചി
കൊണ്ടുവാൻത കവിയംകുറം.
മെല്ലു ചെങ്കു ദിനക്കിവരി?
ഓംകരഭസ്ത്രം, വയുംലുക്കം

വോട്ടേലോക്കൻ കൂപ്പെയെന്ത്?
ഈസ്യ നീയുതിർ കൈവിട്ട്
ചത്തിട്ടവയിലെ അടിടം”

മാങ്കിയുടെ വാക്കുകളാണോ ചെവിക്കുറളിലോ തത്ത നിലയിൽ എത്തു മാരാസിത്തെന്നു, രാമനേ വിളിച്ചു കുരഞ്ഞായി വാവിട്ടു കുറയുവേ, മുച്ചുടിയവാംകൊണ്ടുകൂടു തന്റെത്തു വിഴ്ചി. ഇന്നു ദേഹകുമാരം കണ്ടു മാങ്കിക്കും ജീവിതത്തിൽ അനുശയിപ്പാതായി. അപ്പോൾതന്നെ അതു ശ്രദ്ധവും മാങ്കി ചെന്നു രാമനേ അരിയിച്ചു. ഉടനെ രാമൻ മുച്ചിച്ചു വിശ്വാപായി. അപ്പോഴേക്കും പിണിഷ് സന്ന വന്നു ഇരുജിത്തു മായയാണോ ആയോഗിച്ചുവരുന്നു സത്രം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു അവരെരെയല്ലാബരേയും സാന്തപ്പം ചെയ്തു. അന്നംബന്നും ചോദ്യം മാങ്കി അര തിന്നുന്നും പിണുവാ അരിവിച്ചിട്ടിപ്പി. അപ്പോഴേക്കും ആവോലെ അമല്ലിച്ചു മാങ്കി അഥവാ അതിന്നുന്നും പിണുവാ ഫംറീട്ടിപ്പി.

മാങ്കിയു ഇഞ്ചിനൊ സംഭേദമിപ്പിച്ചു എത്തു മായാ വിശാല ഇരുജിത്തിനെ ലക്ഷ്യം കുറഞ്ഞു. രാക്ഷസപ്പട്ടയെ മുഴുവൻ വാനരയേയായനും മടിച്ചു. ഒരു വിൽ രാവണൻ രാമശരാഗനിയിൽ കമിക്കും ചെയ്തു. ശത്രുക്കളിൽ ഒരാളിംതന്നെ അവഗ്രഹിച്ചിപ്പി. രാമൻ എത്തു പോക്കുത്തിൽ ചെച്ചുതന്നെ പിണിഷ് സന്നെ ലക്കം ഡിപ്പറ്റിയായി അഭിഭേദകം ചെയ്തു. രാവണനെ മുട്ട തേംടെ നാശിപ്പിച്ചു രാമൻ പരിപ്പുണ്ടാവിജ്ഞാനിയായി ചെന്നു ശ്രദ്ധവുംതമാനം സിതയോട് പറയുവാനായി രാമൻ അഡയച്ചുതു മാങ്കിയേയുംണോ. കൂതജ്ഞനും മഹാ നാഡാവനമായ രാമൻ മാങ്കിയെയുള്ളാതെ ഇക്കാഞ്ഞു ത്തിൽ നിങ്ങോഗിക്കുന്നത്പ്പേണ്ടു. മാങ്കിക്കാവഞ്ഞു; ത

നെറ്റ് ജീവിതസംഘല്യത്തിന് ഈ ശ്രദ്ധവത്തിനാനുഭവ വഹിക്കുവോലെ ഉരുംനാണെന്നോ! ദർത്തുവിജയംകേൾ പരമഹംഗ്രതതാൽ ഇംഗ്ലീഷ് കൂട്ടോരത്തേക്കു കൊംഘം മിണ്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ പ്രിയവത്തിനാനും വഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന മാങ്കതിക്കു കെരുപ്പോക്കുംതന്നെ കൊംഘ തന്നും മതിയാക്കുവില്ലെന്ന സീതിയ്ക്കു തോന്നാി. രംഗവതിക്കു തന്നെ കുറവാണും അതു തോന്നുവിനെയും സപ്രദേശത്തും വിലയേറിയതായി മാങ്കതി ഗണ്ണിച്ച തുടർന്നെല്ലാമാറ്റിക്കൊണ്ടുവന്ന അതു രംഗസ്ഥിക്കുമുള്ള തുടിയും അടിച്ചുകൊണ്ടനാലെന്നും മനസ്സാണും വിചാരിച്ചതോ. സീതയില്ലെങ്കിൽ കേതികൊണ്ടു മാങ്കതി യിൽ താൽക്കാലികമായുണ്ടായ തോന്നതുമന്ത്രമാണോ. അതു ചെയ്യുത്താത്തതാണെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് പരാത ഫ്ലോറം, ഡംബഭേഡായമുണ്ടായ മരങ്കി, രംഗം ചേന്ന ഡംബപത്തിതന്നെയെന്നും സീതയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നും ഒരുപ്പും.

രാവഞ്ചവയം കഴിഞ്ഞത്തോന്നാഴക്കും പ്രതിജ്ഞയും. കാരംഡു പതിനാലുകൊല്ലുതെത്തു വന്നവാസം പുത്തിയും കിയാൽ, സീതയെ വിശ്വാസ്തുതയും രാമൻ ലക്ഷ്മിജാഹപി തന്നും വാനരവീരനും പിന്നുടരവേ അരയോല്ലായി ലേക്കു വോയി. തന്നെറ്റ സവാവംയും മുഹമ്മുദ്ദും തന്നെറ്റ മുത്രവായും ഭരതജാഥും തന്നെറ്റ ഇളം അത്രഗമനവും തന്നും പരിയുന്നതിനും രാമൻ മംഗത്തിനെയും നാശം അയച്ചതും. രാമനെറ്റ വരവു കേട്ട മുഹമ്മുദും ഭരതം മുഖ്യരായി കണ്ണിർവ്വാങ്ങന്നതുകുണ്ടും തുടച്ചയും ഉംകുള്ളിരേൽക്കുവാൻ മാങ്കതിക്കു ഭാഗ്രതജാഹി.

രാമൻ അരയോല്ലായിൽ വന്ന ഭരതനിൽനിന്നും രാജ്യം കൈകൊണ്ടു സിംഹാ സന്ദേശനാഡിയതില്ലപ്പിനെ, ത

നിക്ഷ മദ്യോധകാരംചെങ്കു വാനരവീംഗംര വിലയേ
റിഷ് സംഭാവനകളാൽ സംഗ്രഹിച്ചാക്കി കിഞ്ചിത്താലെ
ക്കയച്ചു. രാവണവയത്താൽ സത്രശ്ശനം ഇന്റുൾ
ചിപ്പും രതാവചിതവും അനാർഥവുമായി തിക്കാളാളി
ചേന്ന് ഒരു മന്ത്രമാല റാമനു തന്റെ അതുപരിവഴിക്കു
സമംനിക്കുണ്ടായി. അതു മാലയേ, ഇഷ്ടംപോലെ ചെ
ങ്കുവാൻ സമക്കിളിക്കാണ്ട് രാമൻ സീതയുടെ കഴു
അതിൽ ചാംതിംകാട്ടുത്തു. വാനരവീംഗാർ സർവ്വം
നിരന്തരിപ്പുവേഗിൽ അതു മാല തന്റെ കഴുത്തിൽനിന്നു
അഞ്ചിച്ചുട്ടുത്തു അത്മവത്തായി തന്റെ ഉത്തരവിന്നേയും
അതു കപ്പിക്കേണ്ടിയും കൊടുന്നാക്കി. സീതയുടെ ഇംഗിത
— മിഞ്ചിയും ബുദ്ധി, വിനുമം, പെണ്ണങ്ങം എന്നിയയാൽ
ഈ ത്രിക്കത്തിൽ മികച്ചുനിപ്പിപ്പുന്നവനാണോ അതു വീരനു ഇം
പിപ്പുരുഷതാമാരം സമ്മാനിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നു റാമൻ
അരംജശ്ശെ കൊട്ടുത്തു. പ്രാജ്ഞതയും ജീനകി അതു മാല മാ
രക്കില്ലോതെ മരംകാണ്ടു കൊട്ടുക്കുക! സമ്മാനമായി
ലഭിച്ച ഏതു മാല മാരക്കി അണിഞ്ഞതെപ്പോൾ തുനിലം
വൊളിക്കുവൻ ചെന്നുകുകിപ്പോട്ടുടർന്നി മഹാഗിരിപോ
ലെ ശോഭിച്ചു.

